

DEN NY VERDENS.
unipuls

NUMMER 4 - DECEMBER 2015 - 33. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

LYS FORUDE

Mange mennesker har nu nået det stadium i udviklingen, hvor de er ved at kunne blive et guddommeligt redskab i skabelsen af "en ny himmel og en ny jord", hvilket vil sige en ny mental livsindstilling og en deraf følgende ny handlemåde i hverdagen overfor næsten. Det er åndsvidenskabens mission at være en inspirerende faktor for søgende mennesker i denne store forvandringsproces.

Dogmer og religiøs fanatisme kan ikke forvandle verden, kun den logik, som er baseret på de kosmiske love eller næstekærligheden, vil lidt efter lidt kunne skabe verdensfreden gennem de enkelte menneskers livsudfoldelse. Uden denne ændring skal man absolut ikke regne med at få fred i verden. Krige, arbejdsløshed, armod, nød og elendighed, had og bitterhed vil endnu en tid være almengældende tradition i denne verden og delvis forhindre det virkelige menneskelige lys, den absolutte glæde, fred og velsignelse i at få indpas.

Men jo mere det enkelte menneske forsøger at "give Gud, hvad Guds er", dvs giver helheden sin skabeevne, livsglæde og kærlighed uden først og fremmest at tænke på, hvad man får for det, jo mere kommer han eller hun på bølgelængde med universets grundtone og vil opleve den store sandhed, som ligger bag verdensgenløserens ord: "Hvad jeg gør, gør jeg ikke af mig selv, men Faderen gennem mig."

(Fra foredraget "Giv kejserens ..." d. 2/3-1952)

Indhold

3	<i>Uwe Todt</i> Antroposofi og Martinus	46	KORT FORTALT
13	<i>Ruth Olsen:</i> Om Martinus eventuelle genkomst?	51	Møder i Livets Skole, udstillinger og sommerkursus
14	<i>Tage Buch:</i> Samtaler og eget ansvar	52	Jes Arbov: En kosmisk analyse ...
15	<i>Rådet svarer</i>		
16	<i>Tage Buchs sidste hilsen til Rådet</i>		
17	<i>Jan Langekær:</i> "Ytringsfrihed, islam og Det Tredie Testamente		
18	<i>Ruth Olsen:</i> Om drømme		
20	BOGANMELDELSER		
24	<i>Christer Malmström:</i> Instituttet og Martinus vilje		
29	<i>Søren Jensen:</i> Freden og de store kanoner		
30	<i>Søren Jensen:</i> Konflikt og samarbejde		
33	<i>Jens Lindsby:</i> Underbevidsthed - er den defineret på to måder?		
37	<i>Kurt Christiansen:</i> Hvad er op og ned på overbevidsthed og underbevidsthed?		
44	<i>Ole S. Larsen:</i> Terskelen til Martinus		

Den Ny VerdensImpuls nr.4/2015

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sj, tlf. 59 30 52 72, mobil 4553785272
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
reg.nr. 3409 konto 9 25 42 42

Tryk: Prinfo-Holbæk-Køge
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

240 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **270 kr** og Norge **260 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3409) 925 4242 - -

**Bladet udkommer 4 gange om året
(normalt)**

Få prøvenummer tilsendt

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i litteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72, mobil 4553785272

(bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

**Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse**

Efter 2014 kan man **kun** betale til vor danske konto:
reg.nr. 3409 - konto 925 4242
(IBAN: DK61 3000 0009 2542 42)
S.W.I.F.T. DABADKKK
Danske Bank

Her er så årets sidste nummer af bladet – (det er først med næste blad, abonnementet skal fornyes!). Dette blad består mest af de artikler, jeg har fået tilsendt, deriblandt en norsk, som jeg ikke har oversat. For at få plads har jeg måttet udelade den sædvanlige Martinus-artikel.

Jeg er selvfølgelig glad for, at skriveysten er stor, men jeg har en bøn: prøv om man ikke kan fatte sig lidt mere i korthed!!

Der er endnu ikke noget nyt i den her i bladet så omtalte retssag mod ”firkloveret”, men vi har nu fået en ny advokat, der i højere grad end den ”gamle” forstår, hvorfor vi følte os nødsaget til at gøre det muligt for de, der måtte ønske det, at kunne få adgang til Martinus egen udgave af Det Tredie Testamente.

Alle medier er for tiden fyldt af historien om det sørgelige terrorangreb i Paris. Jeg har lige i radioen hørt en dokumentarudsendelse om, hvordan Frankrig har været som kolonimagt, bl.a. i Vietnam. Der var altså en meget kedelig karma, som har ventet på en udløsning. De døde har det sikkert godt nok nu, men de sårede har vi al grund til at have medfølelse med.

Fordi vi ved, der er en dybere mening med alt, hvad der sker, kan vi trods alt holde jul med fred i sindet, selv om verden synes at se værre og værre ud.

Med jul og nytårshilsen
Ruth

ANTROPOSOFI OG DET TREDJE TESTAMENTE

RUDOLF STEINER OG MARTINUS

Ved Uwe Todt

I det 20. århundrede opstod to åndelige strømninger, der adskiller sig stærkt fra hinanden – og derfor hidtil ikke har kunnet finde sammen – og dog åndeligt er beslægtet med hinanden. Jeg hentyder til antroposofi og Martinus åndsvidenskab, som han i sine sidste leveår omtalte som Det Tredje Testamente. I denne opsats og i følgende opsatser i dette tidsskrift vil der gøres forsøget at bygge en bro mellem begge disse strømninger, så at man som antroposof eller tilhænger af Martinus kan forstå, indtage og bringe impulsen til hver af disse strømninger med sig, hvorved der i fremtiden kan opstå en for begge strømninger båret åndsvidenskab til spirituelt at komplettere naturvidenskaben.

Da jeg i 2003, i en alder af 69 år, stødte på litteraturen af og over Martinus, blev jeg meget overrasket. Fra 1890 til 1981 havde en klarsynet dansker levet, der ligesom Rudolf Steiner grundlagde en åndsvidenskab, med Jesus Kristus ligeledes stående i midtpunkt, der sågar selv var blevet indviet gennem Kristus selv - i en oplevelse man kan sammenligne med Paulus Damaskusoplevelsen -, uden at jeg havde hørt om dette menneske! Hvorledes var dette muligt? Siden 29 års alderen havde jeg kendt til antroposofien. Siden 35 års alderen støttede jeg den aktivt som forretningsfører for Rudolf Steiner Skolen eller Waldorfskolen i München-Schwabing.

Tidsvis deltog jeg også som forretningsfører ved grundlæggningen af yderligere to Waldorfskoler i München og Münchens omkreds. Her kendte jeg den antroposofiske lægekreds, fordi jeg besørgede bogholderiet for München Foreningen For et Udvidet Helsevæsen og personligt var forbundet med tre Demetergårde, som jeg hjalp med at afsætte sine produkter i München, det i en tid hvor den biodynamiske handel endnu ikke blomstrede.

Som medlem af det Antroposofiske Selskab deltog jeg i Münchengruppens arbejdskredse, hørte foredrag og læste Steinerlitteratur samt antroposofiske tidsskrifter. Personligt kendte jeg til de førende medlemmer i den tyske Waldorfskole Bevægelse - med sæde i Stuttgart. Jeg var til kongresser i Dornach i Schweiz, centrum for den internationale antroposofiske bevægelse. I en alder af 54 år og indtil min pension overgik jeg til at arbejde for en Waldorfskole i Kiel, hvortil hørte yderligere fire Waldorfskoler i Schleswig-Holstein, som i løbet af de næste år alle blev selvstændige nok til at stå på egne ben. I denne tid havde jeg aldrig stødt på Martinus navn! Jeg stod over for en gåde.

Gåden blev ikke ringere af, da jeg i Martinus livshistorie læste og erfarede, at hans offentlige virke begyndte i Bernhard Løw's hjem, dengang allerede over 80 år gammel, som tidligere havde været leder for Danmarks Antroposofiske Selskab. Senere har han finansieret det første bind af Martinus "Livets Bog". For at skabe kendskab til Martinus havde Bernhard Løw inviteret sine antroposofiske venner og bekendte, som med spørgsmål satte Martinus på prøve for at se, om hans viden holdt stand. Da Martinus derefter begyndte at virke offentligt, udskilte en del af de antroposofiske tilhængere sig, fordi de ikke kunne forene antroposofien og Martinus åndsvidenskab med hinanden. En anden del blev overbevist af Martinus, men en forbindelse til det Antroposofiske Selskab blev det ikke til.

Efter denne omtale af Martinus vil jeg kort fortælle, hvem Rudolf Steiner var, så læseren kan danne sig et billede af begge de så grundforskellige personligheder. Denne fremstilling følger vidtgående min Martinusbiografi (1) i kapitlet "Rudolf Steiner und die Anthroposophie", som jeg på forskellige punkter har suppleret med tilføjelser. Rudolf Steiner blev født d. 25. februar 1861 i det nuværende Slovenien. Hans forældre var østrigere fra skovområdet nordvest for Wien. Faderen var telegrafist i det østrigske jernbaneselskab og på tidspunktet for Rudolf Steiners fødsel blevet forflyttet til Kraljevec. Et og et halvt år senere blev han forflyttet til Pottschach i Niederösterreich ikke langt fra grænsen til Steiermark og 1868 til Leitha i Burgenland i nærheden af Neustadt. Der gik Rudolf Steiner fra 1872 i realskolen, hvilket i dag svarer til en naturvidenskabelig – teknisk gymnasium. Med start 1879 fuldførte han et ingeniørstudium ved den Tekniske Højskole i Wien og studerede filosofi ved Wiens Universitet.

Rudolf Steiner var en meget mærkværdig personlighed. Med en høj begavelse for matematik og naturvidenskab var han siden sin barndom forbundet med et eget klarsyn, der gjorde det muligt for ham at sanse menneskers aura og tankearter. Denne evne videreudviklede han igen og igen i løbet af sit

liv. Han skuede ind i den åndelige verden og kunne følge afdødes liv efter døden. Desuden kunne han læse i akashaens kronik, som i teosofien kaldes verdenserindringen. Ganske snart blev sprog- og Goetheforskeren Kart Julius Schrøer opmærksom på den geniale student, som han anbefalede til udgivelsen af Goethes naturvidenskabelige skrifter. Af denne opgave opstod bogen ”Grundlinjer til en erkendelsesteori for Goethes verdensanskuelse” (1886).

Indtil 1890 levede Rudolf Steiner som privatlærer i Wien. Så antog han en stilling ved Goethe- og Schillerarkivet i Weimar, hvor han fra september 1890 var aktiv som fri vedvarende medarbejder, arkivet havde fået tildelt udgivelsen af Goethes naturvidenskabelige skrifter for Sophien-Gesamtausgabe. I denne tid tildeltes han doktorgraden i filosof (2) og skrev flere filosofiske bøger (3). I starten af 1897 var arbejdet med Sophien-udgaven afsluttet. Juli samme år tog han til Berlin for der sammen med forfatter Otto Erich Hartleben indtil september 1899 at overtage udgivelsen og redaktion af ”Magasin for litteratur og Dramaturgisk Blade”. Fra januar 1899 til januar 1905 var han også aktiv lærer ved Arbejderuddannelsesskolen. 1899 indgik han ægteskab med enken Anna Eunike, der før havde været gift med en tidligere kaptajn, med hvem hun havde fem børn. Hende kendte Rudolf Steiner siden Weimar tiden.

På indbydelse af greve og grevinde Brockdorf holdt han fra september 1900 foredrag i det Teosofiske Bibliotek i deres hus i Berlin (4). Der havde allerede været en forbindelse til teosofien i hans Wienertid gennem hans jævnaldrende ungdomsven Friedrich Eckstein, som i 1886 af Helena Petrovna Blavatsky var blevet udnævnt til generalsekretær for den østrigske sektion af det Teosofiske Selskab. Dengang forholdt Rudolf Steiner sig meget kritisk overfor teosofien, uden tilnærmelse. 1901 fortsatte han sine foredrag i det teosofiske bibliotek. I januar 1902 blev han medlem af det Teosofiske Selskab og i oktober generalsekretær for dets tyske sektion.

Det Teosofiske Selskab var blevet grundlagt 1875 af den tysk-russiske Helena Petrovna Blavatsky (1831-1891) sammen med amerikaneren Henry Steel Olcott (1832-1907) i New York. Selskabets mål var dannelsen af et universelt broderskab for alle mennesker uden hensyn til race, hudfarve og verdensanskuelse, studiet af verdensreligioner og studiet af uopklarede naturkræfter for at inddæmme materialismen og belive religionen på ny. Helena Petrovna Blavatsky var medialt usædvanligt begavet med atavistiske evner. Det af hende forfattet omfangsrige værk ”Isis utilsløret” (Isis unveiled), og den af tibetanske mestre inspirerede trebinds ”Den hemmelige doktrin” (Secret doctrine) vakte stor opsigt og bidrog væsentligt til selskabets store udbredelse. Selskabets hovedsæde var, respektive er Adyar ved Madras i Sydindien. Efter

H.P. Blavatskys og H. St. Olcotts død blev 1907 engelske Annie Besant (1847-1933) selskabets præsident.

I den ”Den hemmelige doktrin” bliver den kosmiske tilblivelse fremstillet som et urvæsens åndingsforløb. I udåndingen opstår materien, i indåndingen åbenbarer den kosmiske ånd sig. Der findes væsen, som godtager den kosmiske tilblivelse (i antroposofien kaldet ahrimanske væsen) og sådanne der fornægter den (antroposofisk kaldet luciferiske væsen), som i himmelen og på jorden ligger i kamp med hinanden. I denne kamp tager ”Den hemmelige doktrin” ensidigt parti for de luciferiske væsener, som i hendes bog repræsenterer lyset og det gode og vender sig mod de ahrimanske væsener, som har med det mørke og onde at gøre. I forhold til dette udtrykker Rudolf Steiner en kristen esoterik til at bekræfte skabelsen. Thi i den angivne polaritet så han en ensidig fremstilling, som mangler midten, gennem hvilken Christus virker.

Før sin indsættelse som generalsekretær for den tyske sektion af det Teosofiske Selskab havde Rudolf Steiner over for Annie Besant forbeholdt sig kun at ville foretræde det, der stammede fra hans egen forskning, hvilket hun var indforstået med. I de følgende år udviklede han en driftig intern (i de teosofiske grupper) og offentlig foredragsaktivitet først i Tyskland, men således også i Schweiz, i Holland, Frankrig, Sverige, Norge, Danmark, Italien, Ungarn, Østrig, Tjekkioslovakiet, England og Finland. Organiseringen af denne foredragsvirksomhed lå i hænderne på Maria von Sievers, som han giftede sig med 1914. Hans første hustru døde 1911. Begge ægteskaber forblev barnløse. Desuden udgav han en række teosofiske respektive antroposofiske bøger, der for det meste først blev trykt i hans indtil maj 1908 udgave af det teosofiske tidsskrift ”Luzifer-Gnosis”. Senere tilkom der yderligere også filosofiske bøger af ham. I alt 17 fra 1904 til 1925.

Rudolf Steiners foredrag og teosofiske respektive antroposofiske bøger omfatter alle områder af livet, specielt de ikke synlige oversanselige eksistensfelter. De behandler temaer som reinkarnation og karma, menneskets højere væsensled, livet efter døden, de over menneskene stående hierarkier, menneskehedens historie og fremtid, jordens fortid, de højere væsener o. s. v. Han anså sig selv som åndsforsker, der udforskede disse områder lige som na-

turvidenskabsmanden naturen. Oprindeligt ønskede han ikke, at hans foredrag blev nedskrevet. Det medførte imidlertid, at der cirkulerede efterskrifter med indhold af fejl og misforståelser. Rudolf Steiner besluttede sig derfor til at lade foredragene stenografere. Disse stenogrammer blev delvis offentliggjorte i hans livstid, men størstedelen af dem blev først udgivet efter hans død af hans hustru, som forvaltede hans arv. De samlede bogudgivelser omfatter 354 bind.

Det indledningsvis harmoniske forhold mellem Annie Besant og Rudolf Steiner ændrede sig i 1911, da Annie Besant stiftede Østens Stjerne Orden, for at opbygge den da endnu unge Krishnamurti (1895-1986) som fremtidig verdenslærer, idet teosofferne ved enden af det 20' ende århundrede ventede Buddha Maitreyas komme. Han der ifølge buddhistiske overleveringer 5000 år efter Buddhas virke (560-480 f. k.) ville fremtræde som en ny Buddha og desforinden inkarneret igen og igen virker som bodhisattva. Rudolf Steiner var ikke beredt på at propagandere for Østens Stjerne Orden i Tyskland, fordi han ikke så Krishnamurti som den ny verdenslærer. Derfor blev han suspenderet som generalsekretær for den tyske sektion af det Teosofiske Verdensselskab. Som modtræk grundlagde hans tilhængere det Antroposofiske Selskab d. 28. december 1912, hvorpå den selvstændige tyske sektion d. 7. marts 1913 blev udelukket af Teosofisk Selskab. Efterfølgende gik en del af de forskellige landes teosoffer over i det Antroposofiske Selskab.

Det antroposofiske Selskab flyttede bevægelsens center fra Berlin til Dornach ved Basel i Schweiz, hvor Goetheanum efter Rudolf Steiners plan kunstfærdigt blev bygget i tiden for Første Verdenskrig. Silvesternat 1923 brændte bygningen ned, branden var anstiftet, men den blev efter Rudolf Steiners død d. 30. marts 1925 bygget op igen af beton i stedet for træ efter hans anvisninger. Der består en antroposofisk højskole, hvor der årligt opføres de fire mysteriedramaer, han forfattede fra 1910 til 1913. I tiden efter Første Verdenskrig udfoldede Rudolf Steiner en omfangsrig aktivitet, der førte til talrige initiativer og grundlæggende etableringer, der efter Anden Verdenskrig fremfor alt i de tysksprogede lande udviklede en befrugtende indflydelse på kultur og erhvervsliv. Dertil hører Waldorfskolerne, biodynamisk landbrug, antroposofisk medicin, antroposofisk helsepædagogik såvel som eurytmi som rørelseskunst og terapi. Der opstod også Kristensamfundet, som en fra det Antroposofiske Selskab uafhængig religiøs fornyelsesbevægelse, der dog beror på antroposofiske forestillinger, og hvis stiftende præster Rudolf Steiner holdt foredrag for.

Uwe Todt: "Martinus Leben und Werk, Band 1 Martinus Leben 1890-1981".

Dissertation offentliggjort i 1892: "Wahrheit und Wissenschaft".

1894 "Die Philosophie der Freiheit", 1895 "Friedrich

Nietzsche, ein Kämpfer gegen seine Zeit, 1897 "Goethes Weltanschauung".

Heraf udgivelserne 1901 "Die Mystik im Aufgange des neuzeitlichen Geistesleben", 1902 "Das Christentum als mystische Tatsache und die Mysterien des Altertums".

I sit livsværk repræsenterede Rudolf Steiner den esoteriske kristendom, en udvidet antik og ægyptisk mysterieviden samt den overleverede vestlige og østlige forbundne teosofi, hvilket han kaldte antroposofi. Ved den esoteriske kristendom forstod han ingen udvidet teosofi omkring den kristne kirkes dogmer, men en virkelig sig med Christus korsfæstelse og opstandelse på jorden indlevelse af menneskehedens jeg samt guddommelige impuls til verdensforvandling. En impuls den tyske digter Novalis (1772-1801) bringer til udtryk i ikke oversættelig sproglig musikalitet og skønhed i digtet "Hymner til natten". Denne verdensforvandlende kristne impuls blev af Rudolf Steiner fastlagt i abstrakte begreber, så den også kunne gribes af tænkningen.

Historisk bevirkede den kristne forvandlingsimpuls som første skridt kultiveringen af de vestlige folkeslag og vækkelse af det guddommelige jeg i menneskene gennem kristen tro, og så som andet skridt selvstændiggørelse af jeget i ansvarsbevidst handling og selvstændig tænkning. Den kristne forvandlingsimpuls frembragte naturvidenskab og teknik, som i mellemtiden har gået sin sejrsgang over hele jorden. I de såkaldte vestlige værdier finder den sit moralske udtryk. Disse værdier bliver faktisk i dag i stor udstrækning anvendt og misbrugt til magtpolitiske formål, men de er alligevel fortsat en fra Europa og Amerika udgående moralsk kraft, der præger menneskeheden. Tænkningens selvstændiggørelse førte først menneskene ind i materialismens banale ørken. Det selvstændigt tænkende menneske styrtede den indre Gud fra hans trone og satte sit hverdagsjeg i dets sted, hvor det nu regerer med en omkring sig udbredende ørken af destruktion. Men ud af denne skæbne vil det nye forvandlede menneske fødes, idet det guddommelige jeg begynder at vågne til selvbevidsthed gennem christusimpulsen.

I Rudolf Steiners livsværk kan man se en sammenfattende og gennem egen forskning udvidet fremstilling af menneskehedens mysterievidsdom. Som Aristoteles (384-322 f. k.) engang forvandlede den fra hans endnu indviede lærer Platon (428-348 f. k.) overtagne hemmelige lære i en streng logisk abstrakt tænkning, så hævdede Rudolf Steiner som i en karmisk modbevægelse igen den abstrakte tænkning op til den åndelige verdens højder. Det syntes, som om den åndelige verden reagerede på denne handling, idet de sendte Martinus (1890-1981) til jorden, der i sine indvielser fra d. 22. og 23. marts 1921 genfandt sin kosmiske bevidsthed, hvilken han førhen ikke var bevidst om. Herom skriver han:

”Sådan forløb min barndom og ungdom i dette ikke intellektuelle og primitive miljø. Ja, jeg vidste ikke engang, at der hinsides min opvækst indtil en alder af 30 år gemte sig et kosmisk mysterium. Jeg vidste ikke, at jeg havde en forjordisk tilværelse bag mig. Jeg vidste ikke, at jeg i Guds store skabelsesproces allerede var velsignet med den guddommelige kosmiske viden om verdensaltet, livet og alkærlighed, ligesom jeg heller ikke vidste og heller ikke engang havde våget at tænke, at jeg i denne fysiske inkarnation skulle præsentere den jordiske menneskehed for den højeste viden, den fortsatte kristendom, det evige lys, alkærligheden og ”Guds billede”.(6)

Hvad Martinus bragte, er en udvidelse af den okkulte viden om makro- og mikrokosmiske lovmæssigheder. Denne viden kunne først formidles til menneskeheden, efter at det menneskelige jeg bevidst kunne begribe sig selv og havde erfaret den radikale forandring af verdensbilledet, som det gennem naturvidenskaben erfarede. Udvidelsen af den okkulte viden angår sådanne områder som det kosmiske spiralkredsløb, livet af væsener inde i væsener, oprindelsen af universet ud af dets væsens individualiserede skaberkræfter, den allerede i nutiden sig udviklende forvandling af menneskene fra enpolet-hed (mandlig og kvindelig) til dobbeltpolet-hed samt den af Martinus udviklede nye forestilling af Gud. Gennem disse udvidelser bliver mange af antroposofiens udsagn rykket ind i et nyt perspektiv og i overraskende nye sammenhænge. I sin lære, hvis åndelige sammenhæng han fremstillede i symboler, så Martinus noget lignende et åndeligt landkort, som gjorde det muligt for mennesket at orientere sig i nutidige og forestående omvæltninger, så han sikkert kan navigere gennem de kommende klip-perev og skær. Derimod så han det ikke som sin opgave at udvide den okkulte viden i enkeltheder. Han forklarede, at han af det, han vidste, kun havde meddelt så meget som en håndfuld ris ud af en jernbanevogn fyldt med ris. Ved at tage den antroposofisk fremstillede viden til sig kan Martinusbevægelsen derfor vinde meget til fordybelse i sine anskuelser og omsætning i praktisk livsføring.

Det var ikke tilfældigt, at Martinus viste sine symboler offentligt frem for første gang i en kreds af antroposof-fer, og at Bernhard Løw støttede ham så meget. I sine

erindringer fortæller Martinus, at Bernhard Løw omtalte et møde med Rudolf Steiner i Dornach:

”Løw havde studeret nogle gamle profetier, bl.a. af Nostradamus om den kommende verdenslærer, ”Manden fra Norden” som netop skulle træde frem i dette årti, og han havde det hede ønske om at træffe denne verdenslærer. Han havde den forestilling, at det måske drejede sig om Steiner. Da Løw efter sit lange ophold tog afsked med Steiner, havde de imidlertid en sidste samtale, hvor Steiner da sagde, at der om hundrede år ikke mere ville findes antroposofi. Løw spurgte ham: ”Ja ... men hvad findes der så?” Steiners svar var en smule symbolsk: ”Jeg ser, hvorledes skyerne over deres fædreland Danmark deler sig. Her vil der om få år fremtræde en ny verdenslærer. Så da han behøver hjælp, vil det være vidunderligt, hvis nogen kan hjælpe ham.” (7)

I det fjerde kapitel af min Martinusbiografi anfører jeg i afsnittet om ”Rudolf Steiners henvisning til Martinus og Christus genkomst” citater fra Rudolf Steiners foredragsværk. I disse bliver fem kendetegn nævnt, på hvilke man kan erkende den ventede inkarnation af Maitreya Buddha. Disse fem kendetegn passer ikke på Krishnamurti men i stor udstrækning på Martinus. De nævnte fem kendetegn er:

1.Maitreya er bringeren af det gode.

Maitreya Buddha gælder i den buddhistiske overlevering som den, der bringer det gode. ”Alt er meget godt” er også Martinus centrale budskab. Sågar i det såkaldte onde ser han noget godt og kalder det det ubehagelige gode. Da han i april 1933 udgav sit eget månedstidsskrift Kosmos udmundede hans første artikel i udsagnet, at alt er såre godt. Her har vi at gøre med et kerneudsagn for hans hele virke. Således skriver han til sidst i den første Kosmos-artikel, ”at det, som han lærer, er for alle mennesker og munder sluttelig ud i det evige slutfacit ”Alt er såre godt”.

2.Maitreya forbliver ukendt til sit 30. år og virker så kun ved egen kraft.

Dertil siger Rudolf Steiner: ”Det er det mest karakteristiske for alle Bodhisattvaer, som bliver Buddha, at de fører et ukendt liv. Menneske-individualiteten vil i fremtiden skulle stå mere og mere inde for sig selv. For ham vil det være karakteristisk, at han i mange år vil gå ikke erkendt gennem verden og så først erkendes ved, at han selv gennem sin indre kraft virker som et enkeltstående menneske. Op gennem årtusinder og også af nutidige okkultister erkendes det som krav, at hans væsen gennem ungdom indtil fødslen af forstandssjælen, ja indtil bevidsthedssjælen forbliver ukendt.” (8)

I et andet foredrag angiver Steiner mere nøjagtigt hans virke. Vi læser: ”Det ville være en blot dilettantisme, hvis man ville antage, at denne Maitreya allerede i unge år ville være til at erkende som sådan. Først mellem sit tredivte og treogtredivte år viser han sig ved sin egen kraft, uden

at der først bliver henvist til ham af andre.” (9) Disse udsagn passer helt på Martinus, der næppe kunne have været mere ukendt, som først fra sin ”kosmiske indvielse” i en alder af 30 år blev kendt af nogle få mennesker, inden han fra sit 40. leveår begyndte at virke offentligt og det helt af egen kraft, da han efter seks folkeskoleår aldrig havde tilegnet sig en eller anden højere uddannelse eller var blevet åndeligt belært af nogle mennesker.

3. Noget lignende en Jordan dåb og udveksling af personlighed hændte mellem det 30. og det 33. år.

Rudolf Steiner sagde: ”Jo mere menneskeheden nærmer sig den, som vil være Maitreya Buddha, vil denne individualitet gennemgå en særlig udvikling, der i sine højeste stadier vil være noget lignende dåben af Jesus af Nazareth: De erfarer en udveksling af deres individualitet. (...) I særdeleshed vil Maitreya Buddha indtil sit 30. år leve kontinuerligt med en bestemt individualitet, og så indtræffer der for ham en udveksling, som vi har for Jesus af Nazareth ved dåben i Jordan.” (10) I det 30. år havde Martinus en Damaskusoplevelse med indvielse i den ”kosmiske bevidsthed”. Imidlertid har han ikke udtalt sig om, at hans bevidsthed blev udvekslet, men han sagde: ”Dette, at jeg modtog min egen bevidsthed, da jeg var 30 år gammel, betyder noget, ikke sandt?” (11)

4. Maitreya henviser til den æteriske Kristus og muliggør Damaskusoplevelsen for andre mennesker.

I foredragene fra 13.4 og 10.9.1920 henviste Steiner igen til Maitreya Buddha og sagde, denne ville anse som sin vigtigste opgave at henvise til den æteriske Kristus og gøre ”Damaskusoplevelsen” mulig for mange mennesker. (12) Martinus har ikke benyttet begrebet den æteriske Kristus. Men han henviste på sin egen Damaskusoplevelse med følgende ord: ”I dette stadium møder aspiranten til den store fødsel altså verdensløseren eller Kristusvæsenet. Aspiranten bliver da vidne til dette væsen, der viser sig for ham i sin overjordiske herlighed. Han ser det i en alt gennemtrængende hvid stråleglans, der udgår fra verdensgenløserens kosmiske krop, hvilken tilsyneladende er opbygget af millioner og atter millioner mikroskopiske stjerner, som alle udstråler en lille stråleglorie snehvidt lys og tilsammen med mangfoldigheden af de øvrige små stjerner danner det snehvide, alt overstrålende lysmateriale, af hvilken Kristusvæsenets organisme er opbygget. Med denne altoverstrålende kosmiske lysorganisme gennemtrænger nu Kristusvæsenet aspirantens ånd og åbner derved dennes talentkerne for oplevelsen af kosmisk bevidsthed.” (13)

Martinus talte ikke om at skue Kristus i det æteriske, derimod om det videre forløb i forvandlingen af mennesket, der havde oplevet den store fødsel, til et Kristusvæsen. Det bliver tydeligt i den efterfølgende tekst: ”Denne psykiske proces, denne selvoplevelse af livets

højeste og helligste sandheder gør skabelsen til et ”Christusvæsen”, det forløseren forkyndte som sin genkomst ”i himlens skyer med stor magt og herlighed”. Denne ”Christus genkomst i skyerne” er således i første hånd ingen ydre hændelse, men en i væsenets tanketåge pludseligt opdukkende indre, vågen, fuldbevidst oplevelse af sin egen gennem udvikling forvandlet tilstand fra ”dyr” til ”menneske”. Den er den fra naturen selv gennemførte sjælsadling, ”indvielse” eller ”store fødsel, som er det andet møde med Christusbevidstheden. Det første møde er sammentræffet med hans visdom, hans ord og handlinger på det fysiske plan, udlagt gennem religioner, kirker og præster.” (14)

5. Maitreya giver de virkelige begreber for Kristus hændelsen.

Rudolf Steiner sagde yderligere om Maitreya Buddha, denne har i det 20. århundrede opgaven at give de virkelige begreber for Kristus hændelsen. Denne opgave har han også varetaget i en tidligere inkarnation før Jesus fødsel. Dengang skal han være inkarneret som Jeshu ben Pandira (Jesus Pandiras søn). (15). Ubestrideligt er det, at Martinus dedikerede hele sit liv til opgaven at give virkelige begreber for Christushændelsen ifølge sin erkendelse. Når Martinus var den ventede Maitreya Buddha, skulle han altså være inkarneret som Jeshu ben Pandira. Dertil gives der ingen oplysninger fra Martinus, så vidt jeg ved. Overfor venner, sagde han, havde han aldrig anvendt sine kosmiske evner på sig selv. Det var ikke hans opgave. Derfor vidste han heller ikke noget om sine tidligere liv. I sine sidste leveår sagde han imidlertid en dag til Tage Buch, en ven til ham, nogenlunde følgende: ”Nu ved jeg, hvem jeg tidligere var. Gud har åbenbaret mig det.” ”Og hvem var du?” ”Det må jeg ikke tale om.”

Martinus har ikke selv sagt, at han skulle være Maitreya Buddha. Dette udsagn havde i sammenhængen af hans samlede virke også været umuligt, fordi han netop ikke ville det: fremstille sig selv som en åndelig autoritet ligesom Maitreya Buddha. Han appellerede altid til tænkningen og forståelsen, ikke til troen på en autoritet. Efter hans opfattelse er trosimpulsens tid afløbet og derfor i dag ikke mere tidsmæssig.

(6) Martinus: Den intellektualiserede kristendom, s. 14.

(7) Martinus: Erindringer, s. 38.

(8) GA 130, 1. foredrag. Ifølge Steiner bliver forstandssjælen født ved ca. 28 års alder og bevidsthedssjælen ved ca. 35 års alder.

(9) GA 130, 3. foredrag.

(10) GA 130, 1. foredrag.

(11) Citat fra danske Kosmos nr. 8/2009 Spørgestund, haveparty i Villa Rosenberg, Juli 1973.

(12) GA 123.

(13) Martinus: Evige verdensbillede 2, afsnit 23.8.

(14) Martinus: Menneskeheden og verdensbilledet, s. 87ff.

(15) GA 130, 1. foredrag (Jeshu ben Pandira levede ca. 100 f. k. i Israel og forkyndte Kristus komme).

KAPITEL 2

DEN OKKULTE VIDENSKAB OG DE KOSMISKE SPIRALKREDSLØB

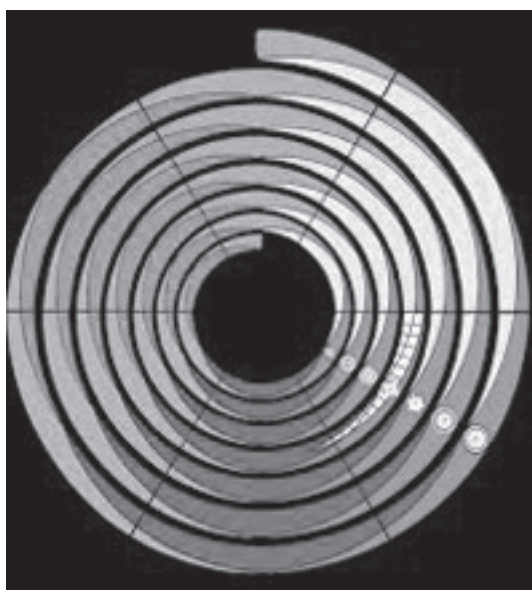
Afbilledet neden under, det af Martinis tegnede og farvede symbol nr. 14 ”De kosmiske spiralkredsløb” symboliserer to forskellige udsagn:

Betragter man symbolet ud fra et enkeltvæsen, så symboliserer det den vej, som ifølge Martinus hvert væsen fuldfører gennem genfødsler i en æon under sin vandring gennem kosmos. Denne vej fører gennem syv eksistensplaner, der er symboliseret ved syv spiraler.

Den midterste spiral, markeret med bogstavet D, symboliserer organismernes mellemkosmiske eksistensplan (1) i hvilken vi mennesker befinder os med seks eksistenstrin: 1. Hukommelses- og salighedsriget, til hvilket mineralriget hører (indigo), 2. Planteriget (rød), 3. Dyreriget (orange), 4. Menneskeriget (gul), 5. Visdomsriget (grøn) og 6. Den guddommelige verden (blå). Disse seks eksistenstrin findes også i de andre seks spiraler, men i andre former, hvorfor disse ligeledes er koloreret i de seks farver.

På hvert eksistensplan fører vejen fra mineralrige til den guddommelige verden. Efter gennemløbet af den guddommelige verden, går det pågældende væsen over i hukommelses- eller salighedsriget, i hvilket ingen ydre verden længere eksisterer, og væsenet kun endnu lever i sine erindringer. I det sidste afsnit af hukommelses- og salighedsriget fremtræder mineralriget i et nyt, større og omfattende eksistensplan, hvor væsenet fortsætter sin vej i for igen at begynde som plantevæsen.

Med symbolets syv spiraler er der symboliseret tre mikrokosmiske, den ovenfor beskrevne mellemkosmiske og tre makrokosmiske eksistensplaner, som er knyttet således sammen, at væsen lever inden i væsen. I organismeplanets (spiral D) mennesker, dyr og planter lever organplanet

(spiral C), i denne lever celleplanets (spiral B) og i denne stofplanets (spiral A) elementarpartikler, atomer, molekyler og makromolekyler. Væsenerne, som står bag stofferne, har som eneste væsen i de syv eksistensplaner ingen bevidsthed om sin krop eller den ydre verden. Deres bevidsthed befinder sig i hukommelses- og salighedsriget. Vi mennesker lever sammen med de andre væsener på vort mellemkosmiske plan i et væsen på himmelkropsplan. Dette væsen er jorden (spiral E). Denne igen lever i et væsen på solsystemplan (F). Det er vores solsystem, og dette lever i et væsen på mælkevejs- eller galakseplan, det er vores Mælkevej. Betragter man derimod ikke symbolet ”De kosmiske spiralkredsløb” ud fra et enkeltvæsen, men i stedet ud fra helheden, så symboliserer det universvæsenet.

Et væsentligt udsagn fra Martinus er, at væsen lever inden i væsen, som er af nogenlunde samme udviklingsgrad. Denne udviklingsgrad omfatter et eksistenstrin, der lidt efter lidt forskyder sig, fordi alle væsener udvikler sig. Menneskeheden befinder sig for nærværende i overgangen fra at være mennesker i dyreriget til at blive sande mennesker. Til dem hører mennesker, der endnu helt lever i dyreriget, og meget enkeltvis findes der også allerede sande mennesker. Det er ifølge Martinus mennesker med kosmisk- eller Kristusbevidsthed. Med sorte streger har Martinus underinddelt de syv spiraler fra A til G på spiralkredsløbssymbolet i seks eksistenstrin. Følger vi disse eksistenstrin indefra ud, så ser vi i spiralens arrangement, hvilke væsen der lever i hvilke væsen, og at de inden i hinanden levende væsener altid befinder sig på det samme eksistenstrin. Stofferne på det dyriske stofplan (spiral A) lever f. eks. i dyrevæsenets celleplan (B), disse i dyrevæsenets organplan (C), disse i dyrevæsenets organismeplan (D) osv. indtil dyrevæsenet på mælkevejsplan. Væsenerne på alle eksistensplaner og eksistenstrin fra det atomare plan til de uhyre udstrakte mælkeveje manifesterer sig i stadigt forandrende former. De lever dels inden i hinanden og dels ved siden af hinanden.

Hvad Rudolf Steiner beskriver i sit værk ”Die Geheimwissenschaft im Umriss”, er den detaljerede beskrivelse af spiralkredsløbssymbolets spiraler F, E og D. Spiralernes seks eksistenstrin – hukommelses- eller salighedsriget med mineralriget (Indigo), planteriget (rød), dyreriget (orange), menneskeriget (gul), visdomsriget (grøn) og den guddommelige verden (blå) – svarer til seks i ”Geheimwissenschaft” beskrevne forgangne, nutidige og fremtidige udviklinger af vort solsystems (spiral F), jordens (spiral E) og de med jorden forbundne væsen (spiral D), som af Steiner bliver betegnet med velkendte navne fra okkultismen.

Mineralriget kalder han Saturntilstand, planteriget Soltilstand, dyreriget Månetilstand, menneskeriget Jordtilstand, visdomsriget Jupitertilstand og den guddommelige verden

Venustilstand. Desuden tilfører Steiner yderligere en syvende tilstand, Vulkantilstanden som synes at mangle hos Martinus. Dog siger Steiner: ”Vulkantilstanden spiller den samme rolle i udviklingen som oktaven i musikken. Som oktaven så at sige danner en gentagelse af den første tone, men i et højere leje, således er også Vulkantilstanden en gentagelse af Saturntilstanden, blot i en højere udfoldelse.” (2) Derfor regner Martinus allerede Vulkantilstanden til hukommelses- og salighedsriget i det næste makrokosmiske eksistensplan, der begynder med dannelsen af mineralriget i slutningen af hukommelsesriget. Hukommelses- eller salighedsriget svarer til pralaya i Steiners ”Geheimwissenschaft”, idet denne vort univers varighed med alle sine væsener er åndeliggjorte og ikke mere består udadtil. Som ren indre verden består her deres fortsat virkende kim til en genfødsel og videreudvikling af de væsener, som er gået ind i pralaya.

På symbolet ”De kosmiske kredsløb” og også på andre symboler ligesom i Martinus foredrag afbildes spirallerne F, E og D imidlertid anderledes end de fremstilles i ”Geheimwissenschaft”, thi de forskellige riger overgår på symbolet uden mellemrum i hinanden, mens der i ”Geheimwissenschaft” altid ligger en pralaya mellem dem. Tilsvarende er Martinuselever af den mening – i hvert fald har jeg aldrig hørt eller læst en anden mening – at udviklingen i spiral D fra mineralriget indtil menneskeriget foregår på den nuværende jord (spiral E) og derefter vil fortsætte i højere verdener indtil hukommelses- og salighedsriget. Ifølge Steiner derimod afspiller kun menneskerigets eksistenstrin sig på den nuværende jord. Eksistenstrinene af hukommelses- og salighedsriget, planteriget og dyreriget har i følge Steiner afspillet sig i forgangne jordinkarnationer, og eksistenstrinene af visdomsriget og den guddommelige verden vil afspille sig i fremtidige jordinkarnationer.

Da jeg studerede Martinus værk, har jeg meget nøje fulgt op på denne forskel mellem Steiner og Martinus. Resultatet af mine studier er, at også Martinus ser det således, at hvert eksistenstrin (altså mineralriget, planteriget, dyreriget, menneskeriget osv.) i sig ligeledes igen danner et spiralkredsløb. Hvert eksistenstrin består atter af seks eksistensafsnit, som jeg kan kalde ”eksistensafsnit”. Det sjette eksistensafsnit er altid hukommelses- eller salighedsriget, af Steiner efter indisk og buddhistisk overlevering kaldt pralaya, der ender med et nyt mineralrige og dermed så begynder på et nyt eksistenstrin. Tager man eksemplet menneskeriget, så menes der f. eks., at menneskerigets fjerde eksistensafsnit efter pralaya ved enden på 3. eksistenstrin glider ind i 4.1 mennesket i mineralriget, 4.2 mennesket i planteriget, 4.3 mennesket i dyreriget, 4.4 mennesket i menneskeriget eller det sande menneske, 4.5 mennesket i visdomsriget og 4.6 mennesket i den guddommelige verden. Derved er eksistensafsnittene

4.1 indtil 4.3 gentagelser af forgangne verdensudviklinger på det nye menneskelige trin. Eksistensafsnit 4.4 er den egentlige nyudvikling, og eksistensafsnittene 4.5 og 4.6 foregriber fremtidige udviklinger, i hvilke mennesket endnu ikke selvgestaltende kan deltage. Denne viden udvikler Martinus ikke i symbolbeskrivelserne og foredragene, men gemmer det i sine skriftlige værker, så det kun kan bemærkes af de opmærksomme læsere. Hvad han afbilder på spiralkredsløbenes symboler, er kun de midterste eksistensafsnit på hvert eksistenstrin. I mit andet Martinusbind (4) har jeg i afsnit 5.7 udførligt skildret dette, jeg har fundet, og begrundet det med citater. Alt liv forløber i kredsløb. Martinus taler om genfødsels kredsløb, jordlivets kredsløb, årets og dagens. Dertil kommer åndedrætsbevægelserne med den vedvarende vekslen mellem indånding og udånding. Alle disse kredsløb er afbildninger af det store kosmiske kredsløb. Efter lysets kulmination (i den guddommelige verden) vender kredsløbets retning og fører til mørkets kulmination (i dyreriget). Efter mørkets kulmination vender bevægelsen sig så atter og fører igen til lysets kulmination. Disse kredsløb indgår i hinanden. Åndedrætskredsløbet gentager sig ca. 25.920 gange (5) under et dagskredsløb. Dagskredsløbet gentager sig ca. 365 gange under et årskredsløb. Årskredsløbet er et afsnit i vores jordkredsløb, og dette er en del af genfødselskredsløbet, der fører fra fødsel til genfødsel. Det samme kredsløbsprincip befinder sig altså på fem niveauer. Genfødselskredsløbet er så igen et led i et eksistenstrins kredsløb, og seks eksistenstrin danner kredsløb i et eksistensplan.

Hvorledes kan man forestille sig et eksistenstrins kredsløb, og hvorledes ytrer Martinus sig dertil i hans skriftlige værker? I besvarelsen af disse to spørgsmål må jeg udgå fra menneskerigets eksistenstrin.

Før menneskeforfaderen betrødte menneskerigets eksistenstrin, havde han gennemlevet seks eksistensafsnit i dyrerigets eksistenstrin. Dette eksistenstrin endte med dyret i den guddommelige verden. Derefter overgik han i hukommelses- og salighedsriget. Her levede han uden ydre verden i salig erindring af det gennemlevede dyrerige. Ægyptens og andre gamle kulturers dyreguder synes at bero på denne længst forgangne tid. Martinus kalder disse erindringer for guldkopier, fordi de gennem den guddommelige verdens erhvervede viden om meningen og dybden af disse erfaringer ligesom bliver forgyldt.

Ved slutningen af salighedsriget dannede der sig af disse salighedsoplevelser det kommende menneskeriges mineralrige, hvorom menneskeforfaderen dog ikke har nogen bevidsthed. Dette første trin i Menneskeriget kan man således kalde mennesket i mineralriget. Findes der udsagn i Martinus skriftlige værker, der bekræfter dette synspunkt? I hans bog ”Logik” siger Martinus i sammenhæng med en tolkning af den bibelske skabelseshistorie:

”At menneskeskabelsen er en omskabelse, udtrykker jo biblen selv med ordene: ”Og Gud Herren skabte mennesket af en jordklump, og han blæste livsånd i hans næse. Og således blev mennesket en levende sjæl. Men hvad er jord, og hvad er livsånd? Er det ikke grundanalysen af alt, hvad der allerede fandtes forinden? – Er ikke jorden det samme som stoffer, som materialer, kemikalier, kødet og blodet eller dyr? (...) Dette materiale bestod udelukkende af de på jorden forud eksisterende dyr. (...) Menneskets dannelse er derfor en omskabelse af dyret. ” (6)

Martinus siger altså her, at mennesket ikke er en videreudvikling af det til mennesket mest udviklede dyr, derimod en omskabelse af de på jorden forud eksisterende dyr. Der findes yderligere andre udsagn af Martinus, ud fra hvilke det viser sig, at mennesket ikke udviklede sig af de nuværende dyr, men derimod stammer fra en anden evolution. Han siger nemlig: ”Før polforvandlingen (7) begyndte, var alle jordens mennesker uden undtagelse dyr i renkultur, skønt de var en anden dyreart eller race end de væsen, vi i dag kalder dyr. ” (8) Når mennesket har udviklet sig direkte fra dyreriget, altså som darwinisterne antager det fra aberne, kan man så ikke derudfra sige, at det udvikledes fra en anden dyreart eller race end de væsener, vi i dag kalder dyr, idet aberne er af den samme dyreart som dagens dyr, også selvom menneskets direkte forfader er uddød i dag. Dermed siger Martinus altså, at mennesket ikke er en direkte fortsættelse af de nuværende endnu levende dyrs oprindelse. Af det næste citat fremgår sammenhængen endnu tydeligere. Dette citat knytter sig til det andet eksistensafsnit, mennesket i planteriget.

Dertil finder vi et sted hos Martinus, hvor Gud skildrer jordeudviklingen for gudesønnen. Det slutter med: ” Med denne udløsning af min Ånds strålevælde skabte jeg livsepoken, i hvilken du fra en højere verden som det sovende lysvæsen kom til den fysiske jord, det som du

i din bibel har lært at kende under begrebet Adam. ” (9) Martinus siger også: ”Adam er altså her mennesket i sit plantestadium. Dette stadium er Adams dybere søvn. ” (10) Når Adam blev omskabt ud fra et forgangent dyrerige og kom til jorden som et sovende lysvæsen, så var han i det første stadium ingen plante, derimod et menneske i planteriget. Dyreriget, ud fra hvilket han blev omskabt, var således hans tilbagelagte eksistenstrin, der havde ført ham gennem en kulmination af mørke og en kulmination af lys, inden han begyndte på et nyt eksistenstrin som menneske i planteriget.

Efter mennesket i planteriget følger som tredje eksistensafsnit mennesket i dyreriget. Det er eksistensafsnittet, i hvilket det nuværende menneske befinder sig. En betydelig del af menneskeheden står dog ifølge Martinus kort (omkring 3.000 år) foran overgangen ind i menneskeriget. En del af menneskeheden vil også allerede tidligere foretage den overgang. I dyreriget hersker enpoethed (adskillelsen i det mandlige og kvindelige køn) og det dræbende princip. For mennesket er dette eksistensafsnit ligesom menneskets eksistensafsnit i planteriget en repetitionsfase. På menneskeligt niveau gentager det ældgamle tilbageliggende udviklinger, da det selv under jordens Soltilstand havde gennemløbet plantetilværelsen og derefter under Månetilstanden dyretilværelsen. Ifølge Steiners ”Geheimwissenschaft” varede Soltilstanden og Månetilstanden hver omkring lige så længe som den samlede udvikling på jorden. På jorden gennemgår mennesket kun den menneskelige udvikling. Dyrene gennemløber på jorden en lignende udvikling som mennesket under Månetilstanden. Af de forskellige dyriske udviklingslinjer – som f. eks. linjen fra fisk over reptiler til dinosaurer og de nutidige fugle, eller insekternes udviklingslinje, eller hovdyrenes udviklingslinje – førte åbenbart kun abernes udviklingslinje til menneskene.

De andre udviklingslinjer lader sig ikke fortsætte sådan, at der deraf kan opstå en direkte vej til at blive et menneskeligt væsen. Men heller ikke menneskeaber er ifølge Steiner og de ovenanførte Martinus-citater menneskenes direkte forfædre. De synes at være opstået fra en linje, som engang stod på et højere niveau og så tilbageudviklede sig, noget man kan erkende på deres unger, der ser meget mere menneskelig ud end de voksne dyr. I deres tidlige alder gentager de et formstadium, som de engang havde gennemløbet, altså et nærmere stående stadium til den menneskelige gestalt.

Skønt Martinus betegnede det nuværende menneske som det højest udviklede dyr, hører det ligeledes hos ham til et andet rige end dyret, idet det inden for en relativ nær fremtid vil overgå til det sande menneskerige. Dyrene tilhører en anden udviklingscyklus og ” (...) vil aldrig blive jordmennesker med den samme form som de

nulevende jordmennesker, idet også denne form til den tid vil være forsvundet og afløst af nye endnu skønnere kropsformer. ” (11) Alene det nuværende menneske er sandt menneske i sin embryonalt tilstand, ikke dyret. Det må først have gennemløbet dyrekredsløbets alle seks eksistensafsnit, inden det i et nyt kredsløb kan begynde med den menneskelige udvikling. At menneskeriget eksistenstrin udvikler sig gennem seks eksistensafsnit og behøver den samlede jordudvikling, viser sig også derved, at vi ingen steder kan finde, at planter udvikler sig til dyr eller dyr til mennesker. Hvis menneskets alle fire eksistenstrin (fra mineralriget indtil menneskeriget) ville udvikle sig på jorden, som Martinuselever antager, så måtte dog også alle fire fysiske eksistenstrin forplanter og dyr udvikle sig på jorden, for hvor kunne de ellers fortsætte deres udvikling?

På det kosmiske spiralkredsløbs symbol er der imidlertid ikke givet plads til denne udvikling. Det bliver derfor således uforståeligt, hvorfor planterne under den samlede jordudvikling altid forbliver planter og dyr altid kun dyr, mens mennesket udvikler sig fra plante til sandt menneske. De ville således over for det gennem fire fysiske riger udviklede menneske være uhyre forsinkede og efterblevne. Ifølge den her fremlagte opfattelse derimod gennemløber også mineralerne, planterne og dyrene seks eksistensafsnit på jorden. Ligesom mennesket i dag endnu er menneske i dyreriget, er mineraler i dag mineraler i dyreriget, og planterne er planter i dyreriget, akkurat som dyrene er dyr i dyreriget.

Først efter gennemløbet af menneskenes eksistensafsnit i dyreriget når mennesket sit bestemte mål: Det bliver menneske i menneskeriget, et sandt menneske, et Kristusvæsen med kosmisk bevidsthed. Dette nye eksistensafsnit er forbundet med omskabelse af naturriget, der også i fortiden flere gange er blevet omskabt, som vi kender det fra palæontologien. Betragter vi dyreriget under den forudsætning, at hvert rige i sig igen er et spiralkredsløb, så er dyrene altså nu dyr i dyreriget. De gennemlever kulminationen af det dyriske eksistensplan. Når vi er blevet mennesker i menneskeriget, må de være dyr i menneskeriget, d. v. s. ikke mere leve i det dræbende principets rige, selvom de endnu ikke befinder sig på menneskeplanet.

Findes der også bekræftende udsagn af Martinus for dette? I Livets Bog 1 afsnit 48 siger Martinus, at når mennesket har opnået kosmiske bevidsthed, altså ikke mere er menneske i dyreriget men menneske i menneskeriget, så også at ” (...) alle nu fremherskende misforhold og lidelser som krig, mord, drab, sygdom, armod, strejker, lockouts, arbejdsløshed o. s. v. til den tid er ophørt med at eksistere, og ligeledes vil alle giftige eller farlige dyr ikke mere være der til den tid. ” Endnu tydeligere bliver han i det posthumt offentliggjorte værk ”Den intel-

lektualiserede kristendom” (12). Der læser vi: ”Og i de kosmiske analyser vil vi se, hvorledes såvel menneskene som dyrene kommer bort fra det dræbende princip, når mennesket er blevet det færdige menneske i Guds billede, og væsenerne dermed skaber himmeriget på jorden. ” (13) Et dyr, som er kommet væk fra det dræbende princip, befinder sig dog ikke mere i dyreriget og må leve i en fuldstændig forvandlet verden. Det er ikke mere dyr i dyreriget, derimod dyr i menneskeriget. Desværre har Martinus ikke udført de dertil anmeldte kosmiske analyser, så vi ved ikke, hvorledes denne tilstand vil være beskaffen for dyrene.

Hvor længe vil menneskets eksistensafsnit i menneskeriget vare? Mig bekendt findes der ingen udsagn derom af Martinus. Drager man her det menneskelige livsforløb til sammenligning, der jo også svarer til et spiralkredsløb, så er menneskeheden i en alder, der svarer til slutningen af tyve årsperioden, for med 30 års alder er repetitionsfasen afsluttet. Foran os ligger altså et eksistensafsnit som sandt menneske, der sandsynligvis vil være længere end menneskets hidtidige tid på jorden, d. v. s. vil vare flere millioner år. Dertil slutter sig desuden de begge eksistensafsnit for mennesket i visdomsriget og den guddommelige verden. Dette synpunkt afviger imidlertid fra Rudolf Steiners fremtidsforventninger. Han deler nemlig den teosofiske opfattelse, at menneskeheden allerede under den atlantiske tid, der endte for omkring 10.000 år siden, havde nået midten af sin udvikling. Han tror, at den i forhold til dens udvikling under den gamle Månetilstand kun har udviklet sig et halvt trin, og at det andet halve trin først vil udvikles under Jupitertilstanden.

Derimod er Martinus af den opfattelse, at menneskeheden under den atlantiske tid endnu befandt sig i dyrerigets repetition og allerede i de kommende tre tusinde år vil udvikle sig over i menneskeriget. Efter menneskets eksistensafsnit i menneskeriget følger endnu menneskets eksistensafsnit i visdomsriget og i den guddommelige verden. Disse eksistensafsnit er foregribelser på fremtidige udviklinger, i hvilke mennesket endnu ikke selvgestaltende kan deltage, fordi forudsætningerne dertil mangler. Disse er først givet, når det opnår visdomsrigets væsenstrin og vil have repeteret de første fire eksistensafsnit. (14) På det derefter følgende guddommelige verdens væsenstrin kan det så – efter fem repetitioner – også deltage selvgestaltende i den guddommelige verden.

Sådanne foregribelser på fremtidige trin finder vi ligeledes efter døden, når mennesket går gennem menneskeriget, visdomsriget, den guddommelige verden og hukommelsesriget, inden det fortsætter sin udvikling på jorden i en ny inkarnation. Ud fra Martinus skildringer over livet efter døden kan man nemlig lære, at mennesket efter gennemgangen i forgården eller skærsilden betræder det sande menneskerige. Derfra går det videre gennem visdomsriget, den guddommelige verden og saligheds- eller hukommelsesriget. ”Den hele fysiske reinkarnation beror jo på en tilværelse som gæst i denne højere verden. Mellem de fysiske jordophold eller – liv gennemvandr væsenerne spiralens højere verdener, for derfra atter at blive ført til fødsel i den fysiske verden.

” (15) Angående gennemgangen i visdomsriget efter døden skriver Martinus: ”Under deres passage gennem jordkredsløbet oplever her alle videnskabsfolk, forskere, forfattere og kunstnere deres paradys. Her findes de mange boliger, hvilke Christus omtaler i Johannesevangeliet. ”(16) Disse højere sfærer er forbigående opholdssteder for den afdøde. Han kan kun begrænset deltage i deres liv. Mens væsenerne i den guddommelige verden eksempelvis formår at gå langt tilbage i sine erindringer, er denne evne hos mennesket, der gennemløber denne sfære, kun begrænset: ”Evnen til at vandre tilbage i tiden er derimod hos mennesket, som bare oplever den ”guddommelige verden” på gennemrejse fra et fysisk jordliv til det næste, anderledes begrænset, skønt dets hukommelse her naturligvis ikke mere er forhindret gennem fysisk materie. Her i den ”guddommelige verden” kan mennesket altså kun gå tilbage til områder fra få tidligere liv, mens det i denne højere zone hjemmehørende væsen kan gå tilbage til områder fra hundreder tidligere liv, for i det næste rige, salighedsriget eller ”hukommelsesverden” at kunne gå tilbage til hele det samlede tidsrum eller det indeværende spiralkredsløb. ” (17)

Ud fra de anførte Martinus-citater kan man altså erkende, at alle fire naturriger på jorden udvikler sig et trin højere, og at mennesket udviklede sig gennem tre forgangne jordinkarnationer som mineral, plante og dyr – som Rudolf Steiner beskriver det i sin ”Geheimwissenschaft

im Umriss” – før det kan gennemløbe sin udvikling som menneske på den nuværende jord. For så vidt stemmer altså ”Geheimwissenschaft im Umriss” og de kosmiske spiralkredsløb overens. Åndsvidenskaben bliver imidlertid beriget af Martinus åndsvidenskab, idet denne også viser udviklingen af de eksistensplaner, som lå før Saturntilstanden, samt de eksistensplaner der vil følge efter Venustilstanden.

- (1) Martinus kalder den mellemkosmos, fordi den ligger mellem de mikrokosmiske planer i os og de makrokosmiske planer uden for os.
- (2) GA 100, side 106.
- (3) Hvad der menes med ”vores univers”, vil belyses senere.
- (4) Uwe Todt: ”Martinus liv og værk”, bind 2 – ”Hans værk”.
- (5) Ca. (18 gange per minut) gange (60 minutter per time) gange (24 timer per døgn) = 25.920. I 25.920 år vandrer også forårspunktet gennem dyrekredsen. I 72 år forskyder det sig 1 grad og i 30 gange 72 år = 2160 år et dyrekredstegn, så det i 12 gange 2.160 år = 25.920 år har gennemløbet hele dyrekredsen. Tallet 72 findes igen i de menneskelige rytmer som gennemsnitligt pulsslag per minut – fire per åndedragt.
- (6) ”Logik”, kapitel 18.
- (7) Ifølge Martinus og Rudolf Steiner, ligeså hos H.P. Blavatsky, var plantemennesket androgyn, altså mandlig-kvindelig.
- (8) ”Livets bog” 7, afsnit 2484.
- (9) ”Livets bog” 6, afsnit 2107.
- (10) ”Livets bog” 4, afsnit 1189. Et menneske i sit plantestadium er ifølge Rudolf Steiner paradismennesket, som endnu havde en æterisk gestalt. (At læse i Steiners ”Geheimwissenschaft im Umriss” i kapitlet ”Die Weltentwicklung und der Mensch”).
- (11) ”Livets bog” 1, afsnit 286.
- (12) ”Den intellektualiserede kristendom”.
- (13) ”Den intellektualiserede kristendom” kapitel 4, ciffer 91.
- (14) Det må så også repetere menneskeriget, da det er vokset ud af dette.
- (15) ”Livets bog” 2, afsnit 384.
- (16) ”Evige verdensbillede” 2, ciffer 17.16
- (17) ”Livets bog” 2, afsnit 387.

Om Martinus eventuelle genkomst?

Af Ruth Olsen

På Martinus-webcenter.dk kan man høre følgende ord i et af de uredigerede interviews til ”Martinus som vi kendte ham”, her fra samtalen med Debbie: (de er i sidste del – 1:21:40)

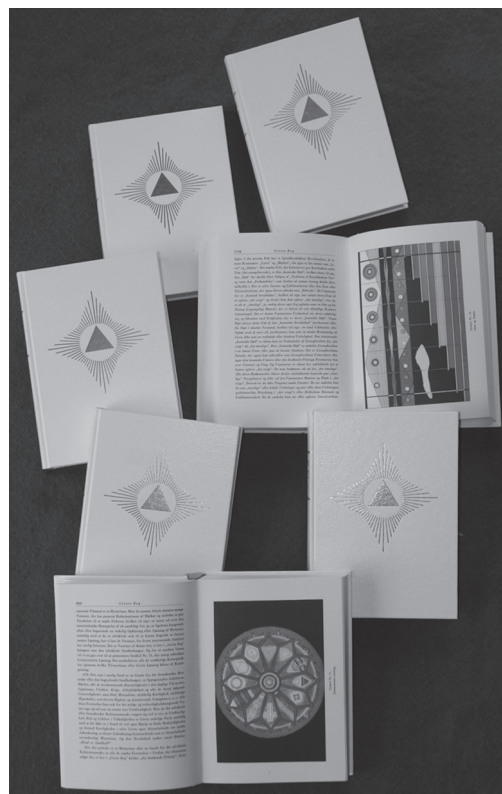
Hans Skaarup: *Det er dejligt at høre, at Martinus er tæt på os.*

Debbie: *Og han vil være her meget også fremover. Meget koncentreret indtil 2012 – for det er meget vigtige ting, der sker nu – og videre frem. Og det har noget at gøre med at få bøgerne ud – på den rigtige måde. Og da sagde han, at hvis det gik galt, så kunne han blive nødt til at inkarnere igen. Men det ville han jo helst ikke.*

Dette blev sagt i 2005, altså før den aktuelle konflikt. Da jeg hørte, at Martinus ville komme igen, hvis der skete noget forkert med hans bøger, tænkte jeg:

Ja, selvfølgelig kan Martinus, ligesom Jesus kunne, materialisere sig og dukke op for at sætte sin sag på ret spor igen. Men dukke op hvor? Hos Rådet på Institutet? De ville sikkert, ligesom den vantro Thomas, ikke tro på, det virkelig var ham endsige respektere det, han ville sige og ønske. De har jo ikke hidtil respekteret det, han sagde, da han var i fysisk inkarnation, så hvorfor skulle de tage en materialiseret Martinus alvorligt? De ved jo alting bedst selv.

Noget helt andet er, at Martinus sikkert vil have, at vi selv skal løse vore problemer for dermed at lære noget af det. Desuden er hans bøger jo nu kommet ud ”på den rigtige måde”, omend det ikke er sket på Institutets initiativ. Martinus følger uden tvivl med i, hvad der sker, og ser Instituttets vej ud ad det forkerte spor men venter bare på, at de skal ”falde helt ud over kanten”, så alle seriøse læsere af Det Tredie Testamente sørger for igen at sætte Martinus’ ”ånd” ind i sagens ledelse.

Så man kan sige, at det vigtigste nu er opnået, nemlig at der er adgang til det uændrede værk, og at der er skabt bevidsthed om, at de udgaver, MI nu udgiver, ikke er de uændrede. Desværre bliver det nok svært at hindre, at Instituttet - hvis de insisterer - fortsætter med at udgive de ændrede og moderniserede udgaver som de ”autoriserede”.

Spørgsmålet er, om Martinus - når han nu, efter eget udsagn, følger med i og har indflydelse på Sagens gang - i længden kan acceptere, at Instituttet udgiver en ”autoriseret” version, som ikke er i overensstemmelse med Loven for Instituttet, som han selv har formuleret, og som jo siger, at værket IKKE må ændres. For det kan vel ikke være ligegyldigt for Martinus, at MI ikke overholder de love, Martinus har opsat for MI. Så ud fra den betragtning kunne det blive nødvendigt med ”hjælp udefra”.

Samtaler og eget ansvar

Dette var 104-årige Tage Buch's sidste forsøg på en dialog:

Tage Buch:

I mine tidligere breve og artikler er jeg kommet ind på Martinus analyser og måden, han viser, at hvert enkelt menneske i fremtidens kultur må *gå ind under sig selv* og ikke være afhængig af en eller anden verdensgenløser eller en eller anden 'høvding'. Det menneske, der går ind under sig selv, har gjort sig til et fuldstændig frit menneske, som ikke behøver at støtte sig til andre. Det menneske er suverænt, som Martinus siger eller kalder det.

Menneskeheden er delt op i to forskellige typer. Den ene er som nævnt den, der går ind under sig selv, og den anden er den, der må føres, og som ikke er selvstændig, men fuldstændig afhængig af flokken eller et andet menneske. Også inden for Martinus Sag finder vi disse to typer. Den ene type, flokken, er her meget dominerende og er ikke klar over, at de mere eller mindre - som Martinus skriver det - går med flokken den forkerte vej, og dette betyder selvfølgelig også, at de så må tage flokkens skæbne.

Gennem de sidste omkring 40 år har vi set, at det er en flok, der styrer Martinus Sag, og vi har set, hvor mange fejltagelser, der er kommet ud af det. Vi har også set, hvordan flokken oftest har gjort nøjagtig det modsatte af det, som Martinus kosmiske analyser viser. Martinus har ellers sagt, at *alting er let at ordne, det skal bare gøres efter analyserne*. Men det ser ikke ud til, at man har studeret analyserne tilstrækkeligt, for der er kommet alle disse fundamentale fejltagelser ind i arbejdet. Det er først og fremmest rettelserne i selve Martinus værker, endda i hovedværket. Dét er en stor fejltagelse, for Livets Bog og de øvrige analyser er fundamentet for en ny moral, og det er denne nye moral, Talsmanden den hellige ånd, som Martinus skulle bringe, og som er hele den 'sandhed', som skulle blive hos menneskene evindeligt.

Instituttet har modarbejdet det, som Martinus til slut har kaldt Det Tredie Testamente. På Instituttets hjemmeside har man oprindelig bortgemt den kendsgerning, at det er Det Tredie Testamente, til side 4. Efterhånden som det har mødt modstand, er Det Tredie Testamente rykket længere op og er nu oppe som nr. 2 lige efter 'Kosmologi'. Det sidste må så være, at Det Tredie Testamente rykker op på førstepladsen, og at 'Kosmologi' fuldstændig forsvinder ud af ordvalget, når man taler om Martinus kosmiske analyser. Men Instituttet har forsøgt at skjule den virkelighed, at Martinus Det Tredie Testamente er en fortsættelse af Bibelen. Det kom tydeligt frem ved den retssag, som blev afholdt den 11. - 13. november 2014 i Københavns Byret,

hvor de fire anklagede klart gjorde rede for deres arbejde og årsagen til, at de følte sig tvunget til at gå deres egne veje og trodse de juridiske love.

Her stod også de rådsmedlemmer, som skulle forsvare Det Tredie Testaments fortsættelse af Bibelen, meget svagt, ja, det var en ynkelig historie. Kun én eneste sagde lige ud, at han erkendte, at Det Tredie Testamente var en fortsættelse af Bibelen. Alle de øvrige vædede på forskellig måde for at undgå at sige sandheden. De ville heller ikke direkte tale usandt, da de var blevet indskærpet, at her i retten skulle man tale sandhed, så deres svar kom til at stå meget svagt. Rådet har på den måde svigtet Martinus og de mange andre mennesker, som er optaget af Martinus analyser, og mange af disse har ladet sig vildføre af rådets mange forskellige 'forklaringer', som skulle vise, at Det Tredie Testamente ikke var fortsættelsen af Bibelen, ikke var hellige bøger, og at det ikke var noget religiøst.

Men man kan ikke udelukke det religiøse, når man skal beskrive verdensaltet, det evige verdensbillede, den evige Guddom og de evige gudesønner, hvor Martinus kosmiske analyser er klar logik, og hvor den materielle videnskab og analyserne bliver ét. Rådet har på alle måder vist, at det har svigtet Martinus, og det har svigtet sandheden. Det viser sig også på den måde, at de mennesker, der i dag repræsenterer rådet - men som man nu kalder sig bestyrelsen - i alt går imod Martinus ønske. Er det virkelig korrekt fortsat at støtte et råd, der på denne måde har vist sig ganske uegnet og uengageret til det arbejde, som det har påtaget sig? For støtter man ikke derved den gale kurs, som rådet har bevæget sig ind på?

I virkeligheden skulle der to kosmisk bevidste gudesønner til for at udarbejde Det Tredie Testamente. Jesus Kristus fortalte om himmeriges rige, som skulle komme, og alle de kernesætninger, som Jesus udtalte, har Martinus bekræftet. Hele Jesu lidelseshistorie, hvor han blev forrådt af Judas, blev ført frem for ypperstepræsten, blev dømt, pisket og hængt på korset, hvor han døde efter seks

timer, og på det sidste tilgav sine bødler og sagde: ”De vide ikke, hvad de gøre”, hvorefter han blev begravet og genopstod. Ja, alt dette er i virkeligheden det råmateriale, som Martinus har kunnet bygge på og så selv har tilføjet mange ting i sine kosmiske analyser, så de blev et fuldt logisk og evigt verdensbillede. Så både Jesus og Martinus var nødvendige for skabelsen af Det Tredie Testamente. Og det er dette Tredie Testamente, som rådet har søgt at skjule eller at undgå.

Rådet har på denne måde sat sig selv *udenfor*, så der må nye kræfter til. Og her kommer vi så til det meget vanskelige problem om hvem, der skal overtage rådets funktioner. For der må helt nye mennesker til, helt nye bevidstheder, som alle hver især går ind under sig selv og tager ansvar for enhver af deres handlinger. Disse nye mennesker må gå ind for Martinus Sag og må være de allerførste til at hjælpe Martinus Det Tredie Testamente frem i verden. Det skal være mennesker, som ’brænder’ for Sagen, det skal være uselviske mennesker, som vil gøre Martinus Sag til deres egen sag. Rådet eller rådsmedlemmerne må hver især tage et opgør med sig selv og finde ud af, om de er værdige til det job, de har påtaget sig. Alt i alt bliver det en vanskelig proces, hvor man må være parat til at række hånden frem, og man må være rede til at tale med mennesker, for uden samtale ingen fred.

De fire anklagedes advokat har fra begyndelsen sagt, at denne her sag kunne være ordnet over en kop kaffe. Og mit bud er derfor, at man på forskellig vis i større eller mindre sammenhæng laver nogle kaffemøder, hvor man debatterer de ting, der skal ske i fremtiden og finder frem til mennesker, som siger: ”Jeg er parat til at tage et ansvar et eller andet sted inden for Sagen.” For det er jo det, det drejer sig om, nemlig at få fat på mennesker, som ’brænder’ for Martinus Sag, og som netop vil tage ansvar, og som ikke skal have pensionerede stillinger inden for Instituttet.

Jeg vil gerne gentage, at der må ske en stor forandring inden for Martinus Sag. Ikke bare inde på Instituttet, men også hos alle de mennesker, som i større eller mindre grad har involveret sig i Martinus Sag, og som er lykkelige for at have Martinus kosmiske analyser som livsgrundlag. Derfor synes jeg, som allerede sagt, at der må indkaldes til de ovennævnte kaffemøder.

For det må ende dér, at Det Tredie Testamente eller Livets Bog er den overordnede. Analyserne indeholder jo alle love og principper, og det er disse love og principper, man ikke kan undgå at arbejde efter. Hvis man ikke arbejder efter dem, så vil denne usikkerhed, uorden og uro, der er inden for Martinus Sag, fortsætte. Vi må skabe fred, og mit budskab er dette: Lad os nu tale sammen, og lad os nu finde de mennesker, som kan og vil arbejde efter de kosmiske analyser, og som har kærlighed til Det Tredie Testamente.

Rådet svarede:

Kære Tage,
Siden Martinus’ bortgang - altså i over 30 år - har rådet, med sine skiftende medlemmer, haft en frugtesløs kommunikation med dig blandt andet omfattende over 100 breve og mange timers samtale. I al den tid har du været i opposition til rådet, og du har på forskellige måder gennem årene ytret din misbilligelse over rådets og Instituttets arbejde. Vi oplever generelt, at denne kritik hverken har været konstruktiv, velbegrundet eller saglig. Vi ser ligeledes dit seneste brev som usaglig kritik af vores indsats for at udføre det arbejde, vi af Martinus er sat til, og vi har følgende kommentarer:

Vi forstår, at du mener dig bemyndiget til at irettesætte rådet og de øvrige medarbejdere på Martinus Institut. Det er en bemyndigelse, vi ikke mener du har.

Vi kan konstatere, at du kommenterer retssagens forløb og Instituttets vidneudsagn uden selv at have været til stede i retssalen og tilsyneladende uden at have læst dommen, hvor hele forløbet inklusiv alle vidneudsagn er korrekt refereret. Du udtaler dig desuden om omstændighederne, der førte til retssagen, tilsyneladende uden kendskab til de mange sagsakter, hvor kendsgerningerne er dokumenteret. Vi mener, at dine betragtninger i det hele er mangelfulde og ikke bygger på fakta.

Endeligt kan vi bemærke, at du gennem længere tid med artikler, åbne breve, film og desuden økonomisk har valgt at støtte de personer, der uden Instituttets tilladelse har udgivet Martinus’ værk og på andre måder undergravet og besværliggjort rådets og Instituttets arbejde. På den måde har du bidraget til at skade Martinus’ sag og sætte denne i et dårligt lys. Nu udviser du desuden tydelig mistillid til Martinus’ måde at organisere Instituttet på ved blandt andet at agitere for, at rådet skal udskiftes.

Vi oplever din korrespondance som en manglende forståelse for og accept af rådets ansvar efter Martinus’ bortgang og i øvrigt en manglende indsigt i rådets arbejde og hensigter, og ligeledes en manglende indsigt i det arbejde, som bliver udført på Instituttet og på Martinus Center Klint af mange engagerede faste og frivillige medarbejdere. Vi oplever, at din stærke kritik hænger sammen med netop det faktum, at du ikke er ordenligt orienteret, og at du ikke ser alt det gode, der dagligt sker i Martinus’ sag inden for Instituttets rammer.

Afslutningsvist vil vi gøre opmærksom på, at Martinus oprindeligt dannede rådet til at varetage de opgaver, han overdrog til Martinus Institut. Vi i rådet tager denne opgave og dette ansvar seriøst, og vi kan kun i al venskablighed opfordre dig til at respektere Martinus’ beslutninger og lade Instituttet og rådet udføre sit arbejde i fred. Med kærlig hilsen
Rådet

Som en allersidste hilsen skrev Tage Buch.

Kære medlemmer af Rådet.

Tak for jeres brev af 25.februar 2015.11.14

Desværre kan jeg se, at I ikke har forstået, hvad jeg har skrevet, for jeg har *ikke* agiteret for, at I skal ud! Jeg har derimod stillet spørgsmålstejn ved, om man kan støtte den kurs, som I følger, og det har jeg argumenteret for. Og jeg har så taget konsekvensen af denne argumentation ved at skrive, at Rådet som følge af deres handlinger selv har sat sig *udenfor*. Så det er med andre ord ikke mig, men jer selv, der sætter jer *udenfor*.

Jeg har sandelig ingen mistillid til den måde, Martinus har villet organisere Instituttet på! Tværtimod. Jeg har stor tillid til Martinus. For som Martinus selv siger: *"Så er alting jo så let, det skal bare gøres efter analyserne."* Og dét har jeg i tidens løb forsøgt at gøre opmærksom på både i skrift og tale, men det er stort set alt sammen forblevet ukommenteret fra jeres side. Når jeg på denne måde ikke kun har henvist til Martinus, men også gang på gang har gentaget det, som han står for og til det, som han har skrevet og sagt, kan jeg *ikke* skade hans sag, sådan som I ellers påstår i jeres brev.

Jeg har lige siden mit allerførste kendskab til Martinus Åndsvidenskab i 1937 arbejdet herfor. Det blev med årene til et meget nært samarbejde og et personligt venskab med Martinus, og var et udtryk for min kærlighed til og interesse for hans sag.

Det er ikke i uvenskab, at vi skilles, men som i alle forhold her i livet, må man ikke tro, at man bare kan gøre, hvad man vil. Vi er ganske vist alle frie mennesker og har lov til at gøre, hvad vi vil, men vi kommer også alle til at tage følgerne af vore handlinger. Vi har en lang proces foran os med at ændre vore hjerner og hjerter, og hele situationen minder mig meget om nogle udtalelser, som Martinus kom med på et tidspunkt, hvor der var et menneske, der fuldstændig havde misforstået Martinus og hans analyser.

Martinus sagde om ham: *"Han ved ikke hvilke mægtige kræfter, han er oppe imod. Han er oppe imod universets kræfter. Og han er oppe imod Gud."* Den samme tilstand oplever jeg som sagt, at vi befinder os i nu, men hvis ingen vil ændre på den nuværende situation, så må den jo køre videre til den bitre ende.

Med kærlig hilsen Tage Buch

Krig og fred skaber vi selv

Mange mennesker går og er bange for en kommende krig, men jeg må understrege, at der ikke er nogen grund til at ængstes for nogen som helst form for krig, hvis man arbejder på at fjerne krigen fra sit eget domæne.

Hvis man prøver på med sine tanker og handlinger at skabe fred og forståelse i den atmosfære, der omgiver en, arbejder man for hele menneskehedens fremtid, for en ny verdenskultur, hvor alles største glæde og lyst vil være at leve for at tjene andre.

(Martinus i foredraget "Fårene og Bukkene")

Ytringsfrihed, islam og Det Tredie Testamente

v/**Jan Langekær**

Martinus har nævnt, at den næste store verdenskrig ville være i anmarch fra omkring år 2000, og vil komme til at foregå ”i Arabien og i Afrika”. Han nævnte, at Danmark vil blive beskyttet mod selve krigen, men at vi her i Danmark og Skandinavien ville komme til at mærke dens følger ved at blive en slags ”lazaretområde” med flygtningene fra krigsområderne med store omkostninger til følge. Alt dette er ved at gå i opfyldelse, nu hvor bl.a. Islamisk Stat driver Jihad (hellig krig), med etniske udrensninger, halshugninger, stening, kidnapninger, bortførelser, krigsplyndringer, deling af krigsbytte, og handel med slaver, der alt sammen har sin inspiration direkte fra Koranen.

Ayaan Hirsi Ali skriver i sin seneste bog ”Kæfter”(2015): ”Morderne i Islamisk Stat og Boko Haram citerer de samme religiøse tekster, som enhver anden muslim anser for ukrænkelige.” og: ”Muslimer må vedkende sig, at deres allerhelligste tekster tilskynder til vold – og påtage sig ansvaret for aktivt at omdefinere islam”

I Arabien og de omliggende lande er humaniteten endnu meget ringe, og barbariet og ufriheden stadig udbredt, hvilket kan ses på landenes straffesystem. Der lever man strengt efter Koranens Sharia-Lovssystem. Eksempelvis Saudi Arabien og andre muslimske lande, hvor hals- og hånds- og fodafhugninger, stening og piskninger hører til dagens strenge ubarmhjertige lov og ”orden”. Straffemetoderne er direkte baseret på Muhammeds egne anbefalinger.

I Saudi Arabien er den 31 årige skribent Badawi i 2013 blevet idømt 10 års fængsel, en bøde på 1,8 mio. kr og 1.000 piskeslag spredt over 20 omgange af 50 pr. gang. Straffen blev stadfæstet ved landet højeste domstol i juni 2015.

Sagen mod den 31-årige Badawi begyndte i 2012, da han blev arresteret, efter at han på sin nu nedlagte hjem-

meside. ”Befri Saudi-Arabiens liberale”, kritiserede det, han kaldte religiøst hykleri, hyldede vestlige retsstaten og krævede ret for ateister til at sige deres mening. Fremtrædende muslimer reagerede derefter ved at beskyldte ham for at forsøge at udbrede ateisme, og derefter rullede sagen mod Badawi.

Badawi kaldte det ”et mirakel”, at han i marts 2015 havde overlevet de første 50 slag: ”Jeg bliver kun udsat for alle disse grusomme lidelser, fordi jeg udtrykte mine holdninger,” sagde han.

Den Saudiske skribent har imidlertid netop vundet Sakharovprisen for tankefrihed, EU’s mest prestigefyldte pris for menneskerettigheder.

Nyheden blev modtaget med stående ovation i EU-Parlamentet i Strasbourg, Frankrig. Æren blev tildelt for Badawis kamp for ytringsfrihed og blev den 29. oktober 2015 leveret sammen med følgende besked fra parlamentets formand, Martin Schulz: ”Jeg opfordrer kongen af Saudi-Arabien til at løslade ham, så han kan modtage prisen,” og han beskyldte den olierige stat for brutal tortur. ”Hans engagement for at sikre politisk pluralisme og religiøs frihed, at opfordre til respekt for minoriteter, kvinderettigheder og ytringsfrihed er de eneste ”forbrydelser”, Badawi nogensinde har begået,” sagde Martin Schulz.

Prisen overrækkes officielt den 16. december 2015, dog uden Badawis tilstedeværelse. I et fængsel i Saudi-Arabien venter han på at modtage den næste del-straf på 50 slag, ud af i alt 1000 piskeslag, 10 års fængsel og 1,8 mio. kr i bøde.

Selv om vi har demokrati og ytringsfrihed i Danmark og har retten til at tænke, tale og skrive i frihed, er det dog ikke uden frygt for islamitters vrede og hævn, men multikulturalisme bør ikke føre til, at vi tolererer en anden kulturs intolerance.

I Danmark benytter vi et retssystem, som er baseret på romerretten og delvis påvirket af kristendommen. Derfor er det et højere udviklet retssystem end den primitive muslimske sharialov.

Alligevel mente Martinus, at man, inden for Sagen, ikke skulle benytte retssystemet, men anvende analyserne om næstekærlighed og tolerance, som han har givet os i Det Tredie Testamente og som kommer til at gælde overalt engang i fremtiden.

Om Drømme

Af Ruth Olsen

TVs DR 2 havde lørdag 17/10 en temaaften om drømme. Det er jo et fænomen, der til alle tider har fascineret menneskene, og i de senere år er der blevet forsket en hel del i det rent videnskabeligt. Men som udsendelsen viste, er det stort set kun den fysiske hjerne, man har beskæftiget sig med. Man har kunnet påvise de skiftende energimønstre og de forskellige faser i søvnen, mens vi drømmer. F.eks. har børn og unge lange drømmefaser, mens de bliver stadig kortere jo ældre, man bliver.

Der er opstået mange teorier om, hvorfor vi drømmer, men de bygger mest på et biologisk grundlag, for med vor tids darwinistiske verdensbillede må der jo være en overlevelsesmæssig hensigt med det, mener man. Selvfølgelig er det nødvendigt at sove for at overleve fysisk, men er det ligeså nødvendigt at drømme? Man har forsøgt for en tid at berøve nogle forsøgspersoner deres drømmefaser, men det viste sjældent nogen klar effekt, kun at de så drømte det længere, når de igen kunne sove normalt.

Det videnskaben ikke har hæftet sig så meget ved er, at drømme er et rent åndeligt fænomen, der kun sjældent når frem til dagsbevidstheden via den fysiske hjerne. De ved ikke, hvor de kommer fra og tror stadig, de skabes i hjernens kemiske stoffer.

Drømmetydning er en anden tilgang til emnet. Den "sport" synes at have været dyrket altid. I mange år, ja vel i århundreder, har man forsøgt at ignorere sine drømme, måske fordi den katolske kirke kaldte drømmetydning for hedensk overtro, siden ofte fordi man anså dem for betydningsløse. Men i 1800-tallet genopstod interessen med bl.a. Freud. Siden er der udkommet et hav af bøger med alle mulige ideer til, hvordan man skulle tolke sine drømme, ja så sent som her i 2015 kom en ny bog af Michael Rohde.

I 1989 udgav Ole Vedfelt på Gyldendal et stort og ret seriøst værk, hvor han forsøger at vise, hvor kompliceret og individuelt drømme er, og hvorfor der derfor ikke kan gives nogle almene "opskrifter" på fortolkninger. Selv om han nævner den parapsykologiske forskning og det faktum, at man kan drømme om noget, der vil ske i fremtiden, når han ikke frem til at konkludere det faktum, at vi i realiteten lever i to forskellige "virkeligheder", to verdener, når vi sover hhv er fysisk vågne.

Han fortæller, at Abraham Lincoln fortalte sin kone og flere andre tilstedeværende om sin drøm, hvor han havde

oplevet, at folk have klaget over præsidentens død. Få dage efter denne drøm blev han snigmyrdet.

Vedfelt nævner et sted, at drømme kan betyde spirituel udvikling og refererer en drøm som en 28-årig kvinde havde: *"Det er nat. Jeg svæver ude i verdensrummet sammen med en ukendt ung pige, der hedder Margueritta. Hun siger til mig, at vi må ned på jorden og gennemleve alt det materialistiske, før vi kan frigøre os af det."*

Hvad Martinus fortæller os

Fælles for de fleste, der har skrevet om drømme, er deres overbevisning om, at oplevelserne i den fysiske verden er mere virkelige end de, vi oplever i drømme. Med Martinus får vi en anden forståelse for, hvad drømme er og hvorfor vi oplever dem som uvirkelige, selv om de på deres eget plan er mindst lige så virkelige. Det kan vi læse om i Livets Bog stk. 337-345.

Vi er ifølge Martinus på besøg i den åndelige verden, når vi sover. Vi efterlader den grove grundenergi, tyngdeenergien, og lever da hovedsageligt i den finere følelsesenergi. Det er tyngdeenergien, der slider på nervesystemet, derfor må den under søvnen sættes i bero, så slitagen på nervetrådene kan udbedres. Det videnskaben ikke ved er, at vi har andre legemer end det fysiske, nemlig de åndelige legemer, som vi kan opleve med, mens vi sover og kroppen får sit tiltrængte hvil.

Disse oplevelser er ikke mindre realistiske end de fysiske. Men de er anderledes, for frigjort af tyngdeenergien, kan vi meget mere end vi plejer – f.eks. svæve gennem rummet, besøge fjerne steder, ændre sin alder på tankens bud osv. For i drømmen er vi uden for tid og rum, lige som vi er, når vi på anden måde er "ude-af-kroppen" f.eks. ved nær-døds oplevelser.

Men der er en logisk grund til, at vi så sjældent kan overføre erindringen om disse oplevelser til vor fysiske dagsbevidsthed. Dels er hukommelsesenergien på sit lavpunkt, dels ville det gribe forstyrrende ind i den læreproces, som vor fysiske tilværelse skal være koncentreret om.

Det er faktisk meningen, at de to verdener normalt skal være adskilt – en tid endnu. På et meget senere tidspunkt, når vi ikke mere har brug for så megen tyngdeenergi og derfor ikke behøver sove så meget, da vil de to verdener ikke længere være så adskilt.

De brudstykker der af og til slipper med over i dagsbevidstheden vil som regel fremstå som forvirrende og kaosagtige, Martinus kalder det ”mentale slagger og bevidsthedsaffald”. Det sker dog en sjælden gang, at man i drømmetilstand kan tilegne sig ny nyttig viden, sådan som videnskabelige forskere har fortalt om. De har drømt sig til løsninger på problemer, de har spekuleret på lige før de sov.

Martinus skriver i stk. 344 bl.a.: ”Drømmene er lysglimt fra en anden verden, der har forvildet sig ind i det jordiske væsens dagsbevidste tilstand. Det er ligesom om

der her bliver synlig en slags ”utæthed” i skillevæggen mellem en fysisk og sjælelig zone. Ganske enkelte steder er ”utætheden” stor, og lysglimtet bliver strålende klart og uomstødeligt synligt som stammende fra en anden verdens stråleglorie”

Han kalder vore forvirrende drømmerester for ”ødelagte erindringer fra en højere verden, der er parallel med den jordiske”. Og ”Den jordiske almenhed vandrer hen over ødelagt bevismateriale for sin egen evighedseksistens og forbliver derved i mørke.”

Ifølge Martinus burde drømmefænomenet have ført menneskene på sporet af, at der eksisterer en verden, der ikke kan sanses med fysiske sanser, men som er ligeså virkelig, og der hvor bevidstheden befinder sig, mens vi sover, altså at vi gennem hele vort jordiske liv altid eksisterer i to verdener.

Lille bange land

Midt i flygtningestrømmen til Europa gjorde regeringen, hvad den kunne, for at de ikke skulle komme til Danmark. I den anledning valgte en gruppe mennesker at synge denne sang i Folketinget. Det blev de alle trukket i retten for og fik en større bøde.

Lille bange land (tekst: Malin Westerlund og Nicolai Kjølser)

1. Der var engang,
hvor vi stadig kunne give
Der engang hvor vi ej tog forbehold
Der var engang modet stadig var i live
Hvor vi ej skjulte os bag ved frygtens skjold
De kom fra Ungarn en kold november nat
På flugt fra fjenden som havde dem besat
Med åbne arme vi tog imod dem
som havde alt forladt

(Kor) (melodi: Dumme Gigolo)

Lille bange land
Vis nu hvad du kan
Luk nu døren op for verden
Hvis du lukker af
Hvad er der tilbage?
Vend nu ikke ryg til smerten
Frygt ej lille ven
Husk du får igen
Hvad du af dig selv tør give
Vær ej nærig med ånd

Tag imod en fremmed hånd
Og hold dig selv i live

2. Hvis krig og ufred dig tvinger i eksil
Så vil du kende værdien af et smil
Så vil du vide hvor meget det betyder
At blive mødt af din vært med gæstfrihed
De kom fra Chile
På flugt fra Pinochet
Selvom bagagen var dryppende af blod
Med fyrig cueca og empanadas
Det friske pust de ble’

(Kor)

Lille bange land

Vis nu hvad du kan ...

3. Hvad blev der af den,

De åbne hjerters tid?

Hvad blev der af vores

Medmenneskelighed?

Hvor ku’ vi glemme de to ord ”Aldrig Mer”

Hvor kan vi tro, at ”det aldrig sker for os”

Så har vi skabt os et mammontyranni

Så er vi gået i fremmedfjendtligt hi

Er det virkelig, hvad vi ønsker?

Kom, lad os gør’ os fri

(Kor)

Lille bange land

Vis nu hvad du kan ...

BOGANMELDELSER

KÆTTER

Af Ayaan Hirsi Ali

Gads forlag
291 sider - 250 kr.

Anm. Jan Langekær

Forfatteren skriver i sin bog, KÆTTER: «Min påstand er ganske enkelt: *”Islam er ikke fredens religion”*».

Fordi jeg har tilladt mig at give udtryk for, at militant Islamisk vold ikke har rod i sociale, økonomiske eller politiske forhold - eller sågar i teologiske fejlslutninger - men derimod i islams grundlæggende skrifter, er jeg blevet afskrevet som racist og som «islamofob». ... Jeg er reelt blevet betragtet som en kætter, ikke blot af muslimer - men også af mange såkaldte progressive vesterlændinge, hvis multikulturelle anskuelser stødes af den slags «ufølsomme» anskuelser.

Som jeg har sagt det mange gange tidligere, så er forbindelsen mellem islam og voldsudøvelse ganske enkelt for tydelig til, at den kan ignoreres.

Hvis Koranen eller hadith opfordrer den troende til at slå islams fjender ihjel (2.191) eller til at halshugge dem (47.9) - eller til at piske ægteskabsbrydere og stene dem ihjel, bør man ikke blive overrasket, når fundamentalisterne gør præcis det. De der påstår, at slagterne fra IS misforstår disse vers, har et problem. Koranen selv opfordrer udtrykkeligt til ubarmhjertighed.

Skal det virkelig være blasfemisk - og indebære dødsstraf - at tvivle på, at nogle ideer fra det 7. århundrede passer til vores tidsalder? Hvordan kan det være, at jeg, - når jeg har fremført disse argumenter - har fået så lidt støtte og så mange ukvemsord fra de i Vesten, der betegner sig selv som feminister, kalder sig progressive?”

Bogen er skrevet af en, der kender islam indefra og ved, hvad der står i Koranen. Den kan anbefales, fordi den har et positivt sigte. Hirsi Ali håber, at islam vil kunne reformeres og blive mere fredelig ved, at de krigeriske og hadske skriftsteder i Koranen træder i baggrunden. - Men det er urealistisk. Der vil ikke ske nogen reform af islam. Denne religiøs/politiske tro vil gå til grunde sammen med de primitive kristne dogmer. - Måske først efter et

voldeligt opgør, som en slags borgerkrig/»verdenskrig», der vil vise, at trosreligionerne ikke er vejen til freden, men er fiaskoer som nazismen og kommunismen efter den anden verdenskrig.

Ifølge Martinus' analyser vil øget oplysning og viden få alle de religioner, der er baserede på dogmer, tro og overtro til at forsvinde.

Når den menneskelige intelligens og medmenneskelighed udvikles, vil man efterspørge de logiske analyser, som Det Tredie Testamente indeholder.

Følgende anmeldelser er alle af Ruth O.:

Ægteskabets nedtur

Af Else Byskov

BoD 2015

Else er god til at formidle Martinus' budskaber, og med denne bog griber hun fat i et af tidens store ”problemer” (i hvert fald i den vestlige verden), nemlig vanskeligheden ved at opretholde ægteskabet som den bærende institution i samfundet.

De fleste går som unge ind i ægteskabet med en drøm om her at finde lykke og tryghed ”til døden os skiller”, men bliver skuffede og frustrerede over, at det alligevel ikke lykkes trods de bedste hensigter.

Derfor må det være en lettelse at få den indsigt, som Martinus her via Else giver os om polforvandlingen. For så er det jo ikke en selv, der er noget i vejen med, men en naturlig del af den menneskelige udvikling.

For første gang i verdenshistorien har vi fået den logiske forklaring på, hvorfor ægteskabet er på retur, og hvorfor der ikke er nogen grund til at begræde den udvikling.

Alt dette beskriver Else så fint i denne bog. Også det lykkelige endemål beskrives, nemlig hvordan polforvandlingen vil føre til alkærlighedsevns udvikling. Selv om der er lang vej endnu som verden ser ud i dag, må det bidrage til et optimistisk livssyn at vide, hvad vej det går. Og selv om der med ægteskabets fallit følger en masse problemer. F.eks. det med børnene, så skal de nok blive løst hen ad vejen, for kærligheden og intelligensen vokser jo med hver inkarnation.

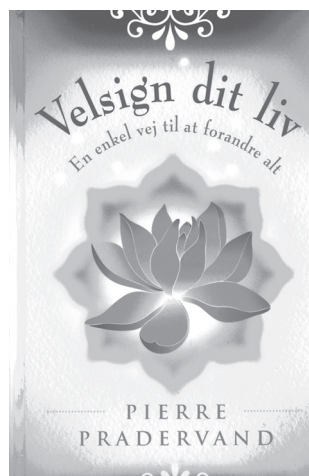
Med denne bog, som er sprogligt letforståelig, og som jeg håber når langt ud over de almindelige Martinus-læsere, vil forståelsen brede sig for, hvorfor single-kulturen bliver mere og mere almindelig. Og så vil jammeren over de stigende skilsmissetal forhåbentlig forstumme.

Velsign dit liv

Af Pierre Pradervand

Det Blå Hus 2011
200 sider

Det er en klog ældre herre, der har skrevet denne bog om, hvordan han overkom den vrede, han følte pga en stor uretfærdighed. Alle de spirituelle ”brugsanvisninger”, han havde læst om, og alle de bønner han bad, hjalp ham ikke af med den ”gift”, som vreden fyldte ham med. Først da han begyndte at gøre det, Jesus anbefalede, nemlig at velsigne alle de, der gør os ondt, ændrede han sit liv. I begyndelsen var det en viljesakt, men efterhånden kunne han oprigtigt og spontant velsigne alt og alle på sin vej. Det frigjorde ham for alle negative tanker, og han blev klar over, hvordan de spirituelle love, der styrer universet fungerer.

Han fandt ud af, at det i århundreder er blevet os fortalt, at der findes universelle åndelige love, som vi skal lære at leve i harmoni med og som bygger på guddommelig kærlighed. Det er en visdom, som ikke bare findes i Bibelen og Koranen, i buddhismen, hos Konfutsen og hinduismen, men også i mange gamle afrikanske myter og i indianernes overleveringer. Hvorfor har menneskene så stadig ikke forstået det, spørger han.

Når vi ved, at kærlighed er universets grundlæggende energi og den stærkeste kraft i verden, og når vi ved, at vi alle er del af den samme helhed, hvorfor er der så ikke større medmenneskelighed i denne verden, spørger han. Fordi de fleste mangler viden og integritet, svarer han, og fortæller at integritet betyder ”ubrudt helhed” og fortsætter med at definere integritet som (s. 68) ”at holde fast i det, som du ved er din højeste sandhed, at være i samklang med den dybeste kerne i dit væsen, der fredeligt men urokkeligt tilskynder dig til at stå fast, uanset hvor meget de såkaldte autoriteter er imod dig. At være tro mod sig selv og uforfærdet sige fra, når tavshed ville være nemmere, når andre forsvinder ned i deres angst eller frygtsomheds underjordiske beskyttelsesrum.”

Han mener, vi alle har en kerne af samvittighed, som fortæller os, hvornår vi handler imod kærlighedens universelle love. Det handler blot om, hvorvidt vi tør lytte til den.

Bogen viser, at der i vor tid er mange veje til at komme til erkendelse af de livets love, som Martinus har givet os den logiske forklaring på hvordan fungerer.

Til sidst vil jeg referere lidt fra et afsnit, hvor han fortæller om, hvordan en almindelig ikke-troende husmor beskriver sin oplevelse af et kosmisk glimt: ”Det var som om atmosfæren vibrerede omkring mig og inden i mig. Fuldkommen hvile og fred og glæde var overalt, jeg fik fornemmelsen af tilstedeværelsen af en ophøjet kærlighed. Jeg indså og forstod tingenes inderste mening. Den store sandhed, at livet er en spirituel udviklingsproces, at dette liv bare er en forbigående fase i sjælens udvikling, skød frem for mit forbløffende syn med overvældende storhed. .. Og stadigvæk steg stråleglansen, en fejende tidevandsbølge af udsigelig glans og herlighed væltede ind over mig. Med overjordisk fryd kom oplysningen. Hvilken jubel – alt var på rette plads til rette tid. Alt smeltede sammen i et harmonisk hele. Universelt liv lig med universel kærlighed”

Sunde og syge fællesskaber

Af Martin Herbst

Forlaget ALFA 2013
240 sider

Forfatteren er i dag præst i den danske folkekirke, men i 20 år var han et aktivt medlem af Moonbevægelsen, den der også kalder sig The Family Federation for Worldpeace and unification. Som 19-årig ateist blev han fanget ind og draget af bevægelsens fællesskab og kærlighedsbudskab og endte som en af dets højeste ledere.

Bogen her vakte min interesse, dels fordi jeg ikke har været klar over, hvor udbredt bevægelsen er, dels fordi den beskriver de psykologiske mekanismer, der får ellers ret så intelligente mennesker til at acceptere de mest ulogiske påstande og det, man kan kalde ”tyrannisk formynderi”. Det der får ham til at karakterisere bevægelsen som et ”usundt fællesskab” er følgende:

Al autoritet er forankret i en leder eller en mindre ledergruppe, dvs totalt topstyret.

Kritik er forbudt og selvkritik er udelukket.

Bevægelsen har eneret på sandheden og deler verden i et "vi" og "de andre".

Alle indoktrineres i den eneste sande lære, som ikke står til debat. Man indgår ikke i en åben dialog med omverdenen.

Tilhængerne må for at være accepteret arbejde hårdt med at skaffe penge, sådan at bevægelsen er blevet en meget rig erhvervsvirksomhed.

Men hvordan begyndte det, og hvad går læren ud på? Bevægelsen blev grundlagt af sydkoreaneren Sun Myung Moon, som angiveligt skulle have mødt Jesus i 1935 og som bad ham færdiggøre den kristne mission. Derefter formulerede han sin lære, der kaldes "Det guddommelige Princip". I korte uddrag beskrives læren således:

Gud har skabt universet, det synlige og det usynlige, det maskuline og det feminine. Alt eksisterer i gensidige relationer, i give-and-take forhold. Det onde er ikke en del af den oprindelige skabelse. Gud skabte mennesket til at blive hans kærlighedspartner, men Eva blev forført af Lucifer og forførte derefter Adam ved et seksuelt forhold – det var syndefaldet.

Citat fra bogen: (s.129) "De seksuelle organer, der var skabt som mødestedet mellem Gud og mennesket, da det er i kraft af dem, at familien etableres og himmeriget virkeliggøres, var blevet misbrugt fra begyndelsen. Mennesket havde ofret den vertikale kærlighed til Gud for sin horisontale tilfredsstillelse. Dermed blev det ikke Guds men Satans barn og bærer af den sataniske blodslinje, der via den seksuelle akt overføres fra slægt til slægt."

Nu havde så Moon påtaget sig at rense denne "blodslinje" via bunkebryllupperne, "hvor deltagerne bliver rensset for den sataniske arvesynd og genfødes ind i Moons guddommelige blodslinje" s. 131.

Jeg har refereret lidt af læren, for at vise, hvor meget sludder mennesker kan godtage, når de er besat af en religiøs "ild" og autoritetstro følger alt, hvad ledelsen mener. De fik da heller ikke mere end højst 50 medlemmer i Danmark, men dog rigtig mange i USA.

Nu er pastor Moon død sep. 2012, og meningen var at hans "eksemplariske" familie skulle overtage, men den ældste søn er død af overforbrug af narkotika og den næstældste har meldt sig ud i vrede, så ingen ved vist, hvor meget der er tilbage af bevægelsen bortset fra de indbringende erhvervsvirksomheder.

Bogens forfatter mener, at bevægelsens overlevelse afhænger af, om den kan udvikle sig til et sundt fællesskab, dvs med decentral styring, åbenhed, ærlighed og oprigtighed. Han gør opmærksom på, at kristendommens oprindelige udbredelse skete, fordi det var en decentral bevægelse.

Julian af Norwich

Kærlighedens åbenbaring

Af Louise Øhrstrøm

Forlaget Boedal 2010

Vi har hørt om flere personer i forgangne tider, som ved en eller anden form for "åbenbaring" er blevet tilskyndet til at skrive om Jesu budskaber, således at kristendommen fik fornyet kraft. Men jeg havde aldrig hørt om denne Julian, som levede i den engelske havneby Norwich 1342-1416. Hun levede et slags eremitliv i en celle i en kirke, hvorfra hun fungerede som åndelig vejleder, økonomisk underholdt af nogle af byens mænd.

I oversætterens forord får vi en del at vide om den pestramte tid med hungersnød i 1300-tallet, hvor der nok var brug for det trøstens ord, som Julian kunne give. Hun har ikke været almindelig for den tids "hellige", hun kalder f.eks. Gud for en moder, der lader os falde, fordi vi skal lære noget, men som aldrig forlader os. Hun skrev på et poetisk engelsk dialektsprog, hvor andre kirkefolk dengang skrev på latin.

Hun skriver om sine visioner og om en indre stemme, der taler til hende, og selv om vi i dag synes hendes fortolkninger beskrives med gammeldags religiøse ord, adskiller hun sig på mange måder fra den tids gængse tro. Hun fastholder at Gud er god og kærlig, aldrig vred, og når mennesker handler forkert ("syndigt"), skyldes det uvidenhed og ikke ondskab. Det sker fordi "mennesket har en guddommelig vilje i sin højere del men en dyrisk vilje i sin lavere del."

Når jeg har taget bogen med her er det ikke, fordi den fortæller noget særligt interessant, men for at vise, der har været en del modige kvinder i kristendommens historie. Julian var modig, fordi på hendes tid blev kvinder, der offentliggjorde deres åbenbaringer oftest brændt som kættere af den patriarkalske kirkemagt. F.eks. blev en Marguerite Porete brændt i Paris i 1310.

Svært barn har mange navne

Af Camilla Louise Johnson

Gyldendal 2015

315 sider – kr. 300, -

Denne bog viser meget godt, hvorfor jeg det meste af mit liv har taget afstand fra religion – og hvorfor jeg til gengæld blev glad for med Martinus at finde en anden form for religion.

Bogen viser, hvordan ærgerrige mennesker kan misbruge den kristne religion og menneskers behov for et åndeligt ståsted.

Her var det så et barn det gik ud over, fordi hun meget tidligt kom i familiepleje hos religiøse fanatikere. Man får indblik i et miljø, der for de fleste er ukendt, men som

nærmest må betegnes som sjæleligt invaliderende at vokse op i med al deres snak om synd og Guds straf, med vold og dæmonuddrivelser.

Forfatteren havner som ganske ung i kløerne på ”Faderhuset” og dets enehersker Ruth Evensen, kendt fra balladen om Ungdomshuset på Nørrebro, som hun købte og endte med at rive ned. I mange år lader Camilla sig manipulere af denne magtsyge fantast, som taler meget om kærlighed – i teorien, men som i praksis gør det modsatte.

Jeg tager bogen med her, fordi det er ganske interessant læsning om, hvordan mennesker der søger kærlighed og fællesskab kan blive ført på vildveje. Det lykkes dog Camilla til sidst at vriste sig fri og opnå et almindeligt liv. Hun finder også frem til sin egen form for Gud, nu hvor hun kan bruge sin sunde fornuft og ikke lader andre bestemme over sit liv.

MARTINUS-CITATER

For alle tænkende mennesker

Åndsvidenskaben vil kunne tale lige så stærkt til budhister og muhamedanere som til kristne, når det drejer sig om mennesker, der er vokset fra en dogmatisk tankegang, derfor vil den med tiden kunne forene humant tænkende mennesker over hele kloden, ikke i en sekt, men i et menneskeligt broderskab, hvor alle er Kristi disciple, ligegyldigt hvilken religion, de tilhører, fordi de prøver at indstille deres tankeverden og væremåde på den bølgelængde, der er udtrykt med Nazarærens ord: ”Derpå skal det kendes, at I er mine disciple, at I har indbyrdes kærlighed”.

(Klint 13/7-1953)

Om flygtninge-vennerne

Kulminationen af næstekærlighed er en tilstand, menneskeheden udvikles frem imod, en tilstand af uselvished og selvopofrelse til gavn for helheden. Jo højere udviklet et menneske er, desto mere giver det sig udslag i kærlighed til og sympati for næsten. Gang på gang hører man

om mennesker, der har viet deres liv til en gerning, hvor det drejer sig om at hjælpe syge eller nødlidende medmennesker. En sådan gerning er af meget stor betydning for menneskehedens udvikling, især hvis den udføres uden tanke på, at de hjulpe skal gøre noget til gengæld eller skal vise taknemmelighed.

Om frigørelse af flokken

Er det ikke netop ved sin demonstration af sin afvigelse fra flokken i heldig retning, at man bliver pioner for dens udvikling? Hvis ingen tør gøre andet end flokkens vilje og leve under dens overtro, kan flokken jo aldrig blive frelst eller frigjort.

..Og livet viser da også, at mange tør. Overalt bliver vi vidne til mennesker, som repræsenterer en ganske anden verden end flokkens, mennesker som i kraft af egen udvikling og deraf følgende indsigt og forståelse har fået mod til at bryde med flokkens vaner og forestillinger og tilegne sig nye og langt mere humane opfattelser.

(fra foredraget ”Overtroens skygge”).

Instituttet og Martinus vilje

Det Tredie Testamentes analyser

Af Christer Malmström

Det første vi ser af Martinus' Tredie Testamente (TT) er omslaget med et symbol på forsiden, det bør derfor være det vigtigste symbol. Symbolet på bagsiden bør være det, som vi skal efterlade bag os. Forsiden af Martinus' bogomslag viser, hvordan vi skal bruge analyserne rent praktisk, bagsiden viser resultatet, når vi ikke bruger analyserne.

Martinusinstituttets Råd er de eneste, som har forpligtet sig til at følge LOVENE – Det Tredie Testamentes analyser. Derfor vil denne analyse kun handle om Instituttets Råd, ikke om hvad andre har gjort. Det er absolut ikke en kritik af nogen person, men blot et forsøg på en analyse, for at se *hvad* der er blevet forkert og *hvordan* det kan rettes op, så der kan blive harmoni, tolerance, gensidig respekt og kærlighed mellem alle interesserede.

Hovedformålet med Martinus' værk er ifølge ”Vedtægter for Fonden Martinus Åndsvidenskabelige Institut, 23. februar 2015:

Udvikling af åndsfrihed, tolerance, humanitet og kærlighed til alle levende væsener”.

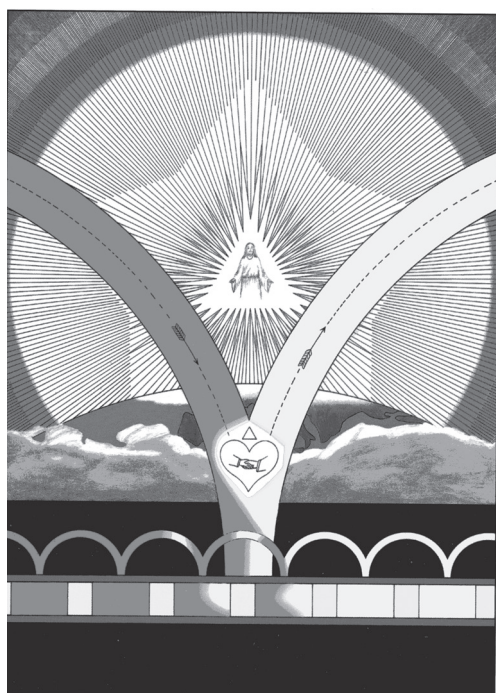
Målet er således at fremme verdensfreden overalt på jorden.

For at få fred må man ifølge Martinus praktisere symbolet på forsiden. Når der ikke er ”fred” mellem Instituttet og de, der er interesserede, hvordan skal man da med nogen troværdighed kunne sige, at man arbejder for verdensfreden? Hvordan viser man da tolerance, humanitet, logik og kærlighed?

Studerer man kun Martinus uden at praktisere det, bliver det bare en tom teori. Vi må også praktisere tolerance, humanitet og kærlighed. Bliver det ikke meningsløst ellers? Er det derfor Martinus har praktiseringens symbol på forsiden?

Hvis vi ikke sammen kan finde en løsning på de problemer, der er, ved hjælp af TTs analyser, da har vi ikke forstået dem. For ifølge Martinus viser TTs love og principper, hvordan man får fred og kan leve i harmoni, hvis man følger dem.

Det der er blevet forkert kan vi godt løse sammen, hvis vi er tilstrækkeligt ydmyge, ærlige og **vil** løse konflikten. Hvem der har fejl er helt uinteressant, eftersom absolut ingen af os er fejlfri. Havde vi været det, havde vi ikke behovet at leve her nede på jorden. Så vi behøver at hjælpes ad. Meget af dagens konflikt har sit udspring i, hvordan vi opfatter, hvordan Instituttets Råd følger Martinus' vilje, eller TT's analyser. Kunne vi upartisk se,

hvordan analyserne følges og finde ud af ”hvordan Martinus ville have handlet”, burde vi kunne løse konflikterne.

Er Rådets handlinger til nytte og glæde for alle, er de logiske – kærlige, sker det åbnet og ærligt, er det sandhed?

Denne analyse omfatter ændringerne i Martinus’ skrifter og den retslige stævning, intet andet. Ikke Rådets andre aktiviteter i årene efter Martinus. Jeg kan have misforstået eller gjort fejl i mine analyser, og er taknemmelig hvis I da retter mig. Vi kan sammen, åbent og ærligt få en løsning på den eksisterende konflikt. Vi kan gå fremad og blive det forbillede for fremtidens samarbejde i harmoni og kærlighed, som er **hele Det Tredie Testaments mål**. Instituttet og vi, kan blive det forbillede som viser, at det kan lade sig gøre at praktisere analyserne, TT?

Martinus havde altid analyserne som grundlag, når han forklarede årsagerne for os. Det gælder ofte kun det aktuelle område. Jeg tror, at meget af årsagerne til konflikten ligger i, at man har taget udtalelser fra Martinus og omfortolket dem til helt andre forhold. Så passer analyserne ikke.

Hvad har Martinus skrevet i lovene?

For at det praktiske arbejde skulle forløbe i samklang med analyserne, også efter Martinus har forladt den fysiske verden, skrev han ”Love” 1956, 1966 og det meste af dem fra 1982. Det var Martinus’ værk. Hvordan stemmer Rådets handlinger med Lovene og analyserne? Efter Martinus’ bortgang er det kun Rådet som styrer. Så de nye Love fra 2015 er udeladt her.

**Martinus Åndsvidenskabelige Institut
LOVE - Den 1. jan 1956**

Det som her var vigtigt og ikke måtte ændres var §1, 4, 5, og 6. De handler om:
Navnet ”Martinus Åndsvidenskabelige Institut”.
Formålet med virksomheden., Ledelsen af Instituttet.
Økonomi. Alle indtægter kan kun anvendes til formålet i §4.

På det tidspunkt lever Martinus og er i fuld aktivitet. Her er det vigtigt, at han får mulighed for at fuldende sit arbejde med mindst mulig forstyrrelse. Hensigten er derfor først at give Martinus mulighed for at fuldføre sit arbejde, udbrede kendskabet til sit arbejde, udgive sine og andre forfatteres bøger, og støtte åndeligt interesserede mennesker. Bestyrelsen har kun 3 medlemmer udover Martinus, som er formand og skal godkende alle beslutninger. Alle indtægter og gaver kan kun anvendes til institutionens formål efter §4.

Ti år senere kom:

**Martinus Åndsvidenskabelige Institut
LOVE- Den 9. maj 1966**

Det vigtigste her er ifølge Martinus §2. Formål og hensigt. Den må ikke ændres, således at der bliver begrænsninger i institutionens formål. Der står:

”Institutionen skal i hele sin virksomhed og med alle de til dens rådighed stående midler udelukkende tjene det almennyttige formål at fremme den frie åndsvidenskabelige forskning og at udbrede kendskabet til dens resultater til gavn for åndeligt interesserede mennesker i alle lande.”

Nu siges det tydeligt, at Instituttet er selvejende (§1). Martinus påpeger at ”samtlige institutionens indtægter, bidrag og gaver kan kun bruges til institutionens formål jfr. §2” Ledelsen er nu øget til mindst 5 personer som selv vælger formand, de er alle ulønnede.

For at kunne beslutte må mindst halvdelen af bestyrelsen være nærværende. Der behøves kun enkel majoritet til en beslutning. Ved stemmelighed er formandens stemme afgørende (§6). Så længe Martinus lever er han formand og hver bestyrelsesbeslutning skal godkende af ham. Der behøves to tredjedele majoritet, altså fire ud af fem til ændring af Loven. Dog kan formålsparagraffen ikke ændres.

Seksten år senere kom:

**Martinus Åndsvidenskabelige Institut
LOVE - Den 25. maj 1982**

Martinus forlod os 1981 men havde nøje gennemgået og formuleret disse nye LOVE, bortset fra §11. Der findes båndoptagelser fra de sidste syv års møder angående LOVE.

Nu vidste Martinus, at han ikke længere kunne have kontrol over, hvad Instituttet gjorde. Derfor ændrede han de paragraffer, som var nødvendige for at ingen skulle have **for stor magt, sidde for længe, gøre instituttet til en erhvervsvirksomhed eller en medlemsklub**.

Hvad er det da som var så vigtigt?

Tidligere skulle den tjene almennyttige formål, nu skal den være almennyttig:

*Ikke samle økonomisk gevinst til sig selv eller andre (§2)
Alle midler som findes til rådighed, disposition, skal anvendes til dets egentlige formål udelukkende til gavn for almenheden (§3)*

”Formålsparagraffen” (§3) er også her det vigtigste og må ikke ændres. Nu gælder det kun Martinus’ Tredie Testamente, ikke andre forfattere.

I hele sin virksomhed og med alle de midler, der står til dens rådighed, skal institutionen udelukkende tjene følgende almennyttige formål:

Bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side, oplyse om disse værker, og gøre disse

værker tilgængelige for interesserede, herunder ved publicering, oversættelse og undervisning i betryggende form.

Kontroversen

Der har været mange forskellige meninger efter Martinus' bortgang om, hvad der følger analyserne og hvad der ikke følger analyserne. Her begrænser vi det til kun at undersøge kontroversen mellem Rådet og de, som Rådet har stævnet (retsforfulgt). Ikke om hvem der er årsag til kontroversen men ser kun på, hvordan analyserne følges af Rådet.

Stævningen

Skal vi vælge at følge jordiske love eller TT' analyser? Følger man TTs analyser – symbolet på forsiden – så skal "den som har ret få ret". Resultatet bliver fred, harmoni, logik og kærlighed. Følger man bagsidens symbol, som viser "magt er ret", bliver resultatet det modsatte. Er stævningen i overensstemmelse med forsidens eller bagsidens symbol?

Følger vi TTs analyser, siger de at vi skal tilgive. At vi skal prøve at komme overens, "**tage hinanden i hånden**", ikke "**stikke sværdet**" i hinanden, hævne. Tale med hinanden og se hvad analyserne siger og rette os efter dem, uanset hvem der har ret. Vi skal undersøge hvad der er logisk.

Har Instituttet foretaget en sådan analyse og undersøgt, hvad der er ret, logisk og kærligt mod alle? TT er jo en videnskab, videnskaber bygger på analyse, åbenhed, mulighed for alle til at kunne kontrollere hele processen og komme med forbedringer og ændringer, hvis det behøves. Alt skal ske åbent og sandhedssøgende, ellers er det ikke videnskab.

Findes en sådan analyse? Det burde være det første trin. Der har været forslag om møder, hvor man kunne undersøge, hvad der er ret og hvad der er forkert. Hvorfor har Rådet ikke svaret og rakt hånden frem? Rådet har **aldrig været tvunget** til at stævne nogen, Rådet kan vælge hvilke love, de vil følge – de jordiske eller TTs analyser. Vælg om de vil følge LOVE eller ikke. Da det gjaldt Mischa tog man stævningen tilbage, så det går. Hvad ville Martinus have gjort, ville han retsforfølge? Jeg tror ikke engang en "korsfæstelse" ville få Martinus til at afvige fra analyserne.

Ændringerne

Der er uden tvivl ændret i Det Tredie Testamente, selv om det jævnlige benægtes. Stævningen er ændret, nummerering, typografi, ord m.m. Teksterne er forskellige i de forskellige udgaver, så problemet bliver, hvilke udgaver der er Martinus'? Dette førte til, at man til sidst blev nødt til at gå tilbage til **Martinus' originale** tekster for at kunne oversætte rigtigt.

Før man ændrede noget burde man have krævet, at der blev gjort en analyse som viser: at det er logisk at ændre og at det er til nytte og glæde for alle? Hvor findes analysen?

Jeg tror alle ville have accepteret en analyse, **hvis** den viser at man har handlet rigtigt. Problemet ville da være ude af verden. Viser analysen at man har handlet forkert, så kan man ændre sig.

Men i stedet for at foretage en analyse, har man forsøgt at skjule ændringerne, forhindret indsigt, ikke svaret på spørgsmål, ikke villet have noget møde. Til trods for at Martinus skrev, at hans værk skal bevares uændret (§3).

Fortsætter Rådet med retsanklagen uden at foretage en analyse, der viser at de har handlet rigtigt, så følger man symbolet på omslagets bagside. Resultatet kan da kun blive større problemer og fortsatte kontroverser. "Krig" og ikke "fred". Det tror jeg ingen af os ønsker.

Løsning?

Ingen af os er fejlfri, derfor tror jeg, at vi sammen kan lægge prestige og magt til side. Lad os prøve at foretage en analyse af de problemer, der er, og rette os efter analyserne. De som har ret skal få ret, så bliver resultatet "fred". Et første trin kan være et møde mellem Rådet og de anklagede. Lad os foretage analyser og se om de er logiske, om de er til nytte og glæde for alle. Da løser vi problemerne og vi får fred og harmoni.

For at undgå problemer i fremtiden bør alt ske åbent, så alle interesserede får adgang til de fakta, som behøves. Lad Instituttet blive det symbol for fremtidens samfund, hvor harmoni og ret råder og alt gøres åbent, logisk og ifølge analyserne, sådan som vi alle ønsker, en kontrast til dagens samfund.

Med ønsket om et håndslag.

Viken 9/10-2015

Da Instituttet ikke reagerede på den ovenstående henvendelse, skrev Christer Malmström denne forsettelse:

Analysere eller kritisere?

Udgangspunktet er hvordan man rent praktisk kan undersøge, om Rådet analyserer eller kritiserer? Martinus kunne afgøre, hvad der var rigtigt og forkert bare ved at tænke på "hvad Jesus ville have gjort", så fik han svaret. Vi har endnu ikke den samme mulighed, vi må lære os at foretage analyser ifølge de evige love, som findes i Det Tredie Testamente.

I analyserne gentager Martinus ofte, at det ikke er kritik, når han viser, hvad de forskellige grupper gør forkert, det er blot analyser som i sit slutfacit viser, at alt er så godt.

Vi har endnu ikke den samme erfaring som Martinus, hvilket gør at ikke alle har evner til at foretage en analyse. Det vi ikke kan analysere, kan vi ikke forstå, og så bliver det bare fantasi eller uvirkelighed og fører til nye problemer. For at tilgive og skabe fred må man kunne se forskellen mellem ”rigtigt og forkert”. Det går an med åndelig videnskab og ved hjælp af analysen.

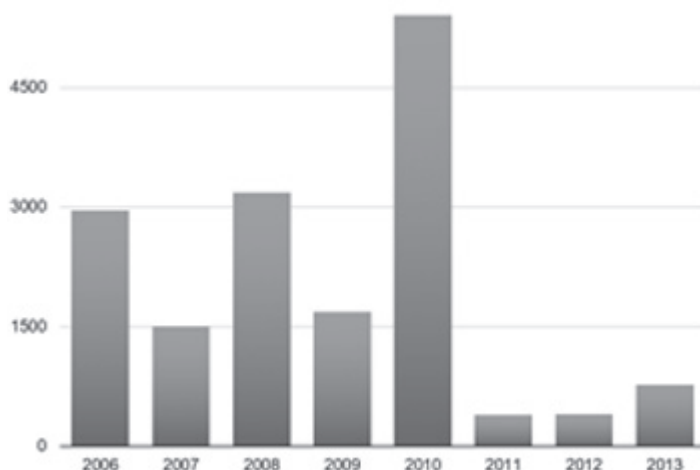
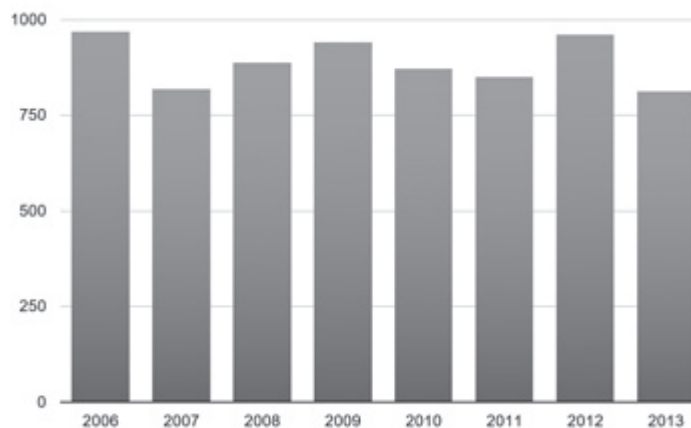
Det Tredie Testamente er en videnskab, som hviler på evige love og principper og forklares gennem analyserne, og som ikke er baseret på tro eller antagelser. Enten gør man det rigtige eller det forkerte. Desværre føler vi os ind imellem som uskyldige martyrer og kritiserer og forsøger at korrigere de kosmiske love, så de passer os, men resultatet af vore fejltrin indhenter os altid. Vi får nye problemer.

Vil vi undgå problemer, findes der kun én vej, og det er at analysere. Vi får kun det rigtige svar med en analyse. Målet er altid ”at være til nytte og glæde for alle berørte”. Eftersom jeg har begrænset information, kan dette blot blive et forslag til en analyse.

Retsanklagen

Naturligvis har Instituttet copyright på Det Tredie Testamente. Hvad betyder det? Copyright, **ideelle rettigheder**, er først og fremmest til for at **beskytte mod forfalskninger og ændringer af Martinus’ original**. Når Instituttet står bag udgivelsen af Det Tredie Testamente burde man være sikker på at få Martinus’ originalskrifter, ikke de forandrede, skiftende eller skrevet af andre end Martinus. Det som absolut sikkert er **Det Tredie Testamente** i 100% original er publiceret af ”de retsanklagede”, de er faksimile-udgave af originalen. **Hvem skal da Det Tredie Testamente beskyttes mod, Rådet eller de fire anklagede?**

Her Instituttets bogsalg 2006-2013:

Her Instituttets indkomne gavebidrag 2006-2013

Copyrighten, økonomiske rettigheder, skal beskytte mod økonomiske skader. Ser man Instituttets egne offentliggjorte fakta om forlagsvirksomheden, kan man ikke få øje på nogen økonomisk skade. ”De fire” har selv betalt trykning og udbredelse af Martinus’ original. De har gjort det helt uden **gevinstinteresse** og dermed sparet instituttet for arbejde og omkostninger. Hvem har arbejdet ifølge Martinus’ ønsker – ifølge LOVE §3?

Er retsanklagen et ”håndslag” eller et ”sværdslag”, er det at tilgive eller give igen?

Har Rådet gjort alt for at komme overens med de anklagede?

At tilgive er at tale med dem, som er årsag til Rådets problem, og foretage en analyse af hvilke muligheder, der er til at løse konflikten?

Hvordan kan man bruge Instituttets penge til retsagsomkostninger for noget, der ikke findes i LOVE §3 (1982) eller i Vedtægter §5 stk.3 (2015)? (Ifølge oplysninger 3.000.000 d.kr, princippet er vigtigt ikke beløbet).

”I hele sin virksomhed og med alle de midler, der står til dens rådighed, skal institutionen udelukkende tjene følgende almennyttige formål:

Bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side, oplyse om disse værker, og gøre disse værker tilgængelige for interesserede, herunder ved publicering, oversættelse og undervisning i betryggende form.”

Hvis Instituttet har haft udgifter på 3 millioner d.kr til retssagen, hvorfor findes det ikke i årsberetningen? Skjuler man en så betydelig sum? Hvordan kan man bruge 3 mill. på en retsanklage, når man ikke følger Martinus §3 – formålet?

Tre millioner til advokater er mere end alle de gaver, Instituttet har fået de tre sidste år (2011, 2012, 2013). Ved gavegiverne at deres bidrag er gået til advokater?

Ifølge LOVE 1982 skal "gaveprincippet" være gældende helt uden begrænsninger. Gælder det også Instituttet? Eller gælder "forretningsprincippet"? Man må gerne arbejde idealistisk på Klint, men må betale for mad, husly og foredrag. Gælder loven om "den som giver får" ikke? Hvorfor er gaverne og resultatet blevet mindre?

Hvis hele salgssummen var gevinst, modsvarer det et salg af 25.000 bøger. Der er ikke sket et fald i forlagsvirksomheden ifølge årsregnskabet. Hvor er den økonomiske skade? Skal Instituttet ikke sælge bøgerne uden gevinst? Gælder ikke "lige værdi for lige værdi" eller følger man "forretningsprincippet" størst mulig værdi for mindst mulig værdi? Forretningsmoralen er ren hævn der fungerer ved at skræmme, true og skade så meget som muligt.

Hvor er analysen som viser at retsanklage er den bedste vej til: "*udvikling af åndsfrihed, tolerance, humanitet og kærlighed til alle levende væsener*" og til at ingen skal misbruge det Martinus har skrevet?

Hvad er det rigtigste, at udgive Martinus originale eller de af Instituttet ændrede skrifter?

Hvordan kan Instituttet udgive symbolbøger, som er sammensat af medhjælpere på Instituttet og påstå, at de er skrevet af Martinus? Burde der ikke stå "Martinus Institut" som forfatter? Teksterne er uddrag fra foredrag og skrifter af Martinus og ikke redigeret af Martinus. Først når man har åbnet bogen og læser forordet kan man se det. Kaldes det ikke falsk markedsføring på forretningsproget?

Har man analyseret hvilke andre veje der findes end retssag for at løse problemet?

Er det logisk at stævne de, som arbejder for at sprede kundskab om Det Tredie Testamente? Som gør det uden omkostninger for Instituttet. Som ønsker et samarbejde. Som udgiver bøgerne i original til kostpris til ca 140 kr mod Instituttets ændrede bøger til ca 300 kr.

Ændringerne

Det Tredie Testamente er et videnskabeligt værk. Det ændrer man ikke uden en analyse. For uden analyse er det ikke logik, ikke videnskab.

Ændringerne kan kun blive bedre end originalen, hvis man også har samme kundskab som Martinus, kosmisk bevidsthed.

Bliver DTT til nytte og glæde ved at ændre nummerringen af siderne (pagineringen)? De ændrede bøger begynder nu alle syv med side 1 i stedet for den fortløbende

nummerering som i originalen. Så burde de kaldes Livets Bøger, hvis man er logisk.

Hvordan kan det være logisk at ændre stavningen? Ord ændrer betydning over tid. Det bliver ligesom en oversættelse, det bliver tolkninger, ikke eksakt. Og man ændrer ord, er det så stadig videnskab?

Martinus Institut var en "almennyttig, ideel og ikke forretningsdrivende fond", da Martinus i 1981 sluttede sit fysiske liv. I dag, 2015, er det ændret til en erhvervsdrivende fond. Ændret fra et videnskabeligt, åndeligt institut til et "handelshus".

"LOVE" er ændret til "vedtægter". Symboliserer ikke LOVE kærlighed, tror nogen det er en tilfældighed?

Martinus ændrede "Bestyrelse" til "Råd", fordi der til bestyrelse er knyttet så mange autoritetsbegreber. Derfor skulle det fremover hedde et "Råd". Alle skulle være lige værd (LOVE 1982 §5). I år 2015 er "Råd" ændret tilbage til "Bestyrelse". Tog Martinus fejl da han forbandt ordet "bestyrelse" med autoritet og magt?

Et råd skal rette sig efter det, der er rigtigt, ikke en bestyrelse som dikterer hvad der er rigtigt.

Instituttet er et videnskabeligt institut. Indenfor videnskaben skal alt være 100% logisk, ærligt og sandhedssøgende. Det skal være helt åbent, så alle interesserede kan se, kontrollere og med mulighed for at korrigere det der gøres, hvis noget er i modstrid med DTT's analyser. Den som har ret skal få ret.

Det kan meget vel ske, at jeg misforstår eller tager fejl, jeg kender ikke alle fakta. Jeg er taknemmelig for alle rettelser, så det kan blive korrekt.

Det kan lykkes at løse problemer på fredelig vis, på Martinus' vis. Hjælpes vi ad ærligt og åbent, ved jeg vi sammen kan løse problemerne og gøre det rigtige og få venskab og glæde tilbage mellem alle interesserede. Det fordrer at vi virkelig vil, lægger prestige og magt til side og analyserer, hvad der er ret, ikke hvem der har ret, og derefter gør det rette sammen.

(oversat fra svensk af R.O.)

FREDEN OG DE STORE KANONER

Af Søren Jensen

Den gamle verdensorden var hierarkisk. Hver familie og lille by havde hver sin "høvding", hvilket kunne fungere særdeles harmonisk i den grad de "underordnede" så naturligt op til denne høvding. Alle kendte sin plads lige som hos myrerne.

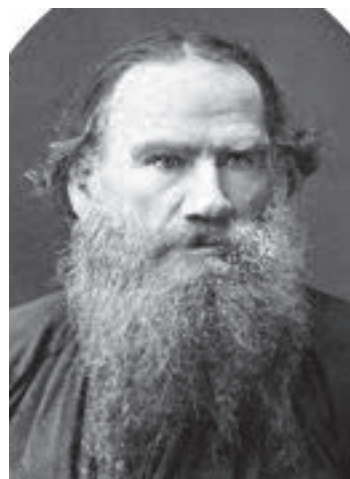
Men udviklingen stod ikke stille. Menneskene modnedes til større og større ansvar og i samme grad blev den gamle hierarkiske verdensorden mere og mere en hindring for alt det nye som nu skulle kunne ske. Overgangsstadier som det "oplyste enevælde" kunne i perioder mildne overgangen til det vi i dag ynder at kalde demokrati, men det var en konfliktfyldt proces. Konflikterne opstod i den grad de gamle "høvdinge" ikke løste på trykket og ikke forstod de mange nye behov som opstod.

Det har siden vist sig, at demokrati heller ikke er en ukompliceret tilstand. Martinus beskriver hvordan det ægte demokrati er mere tidskrævende og omstændigt end fortidens diktatur, men at denne styreform alligevel er helt uundværligt på vores nuværende udviklingsstrin, idet dette samarbejdssystem bedre indrager alles erfaringer og ikke kun baseres på hvad høvdingen og hans nærmeste kan forstå.

Vi skal agte os for at kalde dagens samfund for et rigtigt demokrati i og med den rolle som pengene spiller. En stor del af verdens såkaldte demokratier er i realiteten en slags "kapitaldiktaturer" hvor den der har flest penge kan købe sig til magten, til ex via medier, juridisk ekspertise og lignende. Således vil det være indtil det bliver tydeligt for alle hvorledes det nuværende pengesystem "giver til den der har" og "tager endda det sidste fra den som ikke har".

Verden er altså igen med uhørt fart på vej ind i diktaturets fangearme uden rigtigt at forstå det inden det er for sent. Et ex er den integritet og brevhemmelighed vi før så som ukrænkelige rettigheder, men i dag ignoreres af forskellige offentlige og private kræfter (ex NSA, Fb og Google) der overvåger og registrere hvad vi gør, med hvem og hvor, på en sådan måde at George Orwell fik ubehageligt ret i sin fremtidsvision "1984".

Den russiske forfatterer Leo Tolstoy sammenlignede den nye fare med "en skøge". "En skøge" som billedet på de fristende, imødekommende reklamer forretningslivet dagligt vil lokke os med, men som viser sine egentlige natur hver gang vi til ex indgår "en aftale". Pga de juri-

diske finesser kan det være svært værne os imod denne skjulte for tvang.

Det er noget lettere at gennemskue den anden politiske variant som vi i dag kalder "kommunisme". Den gik jo mere direkte til værks og mødte folk med gevær og indespærring bag sine mure. Denne "kommunisme" også en følge af resultatet af at de gamle høvdinge ikke fulgte med udviklingen. Et stadigt stigende tryk nedefra, vil tilslidst lede til oprør og revolution hvis høvdingen ikke lytter i tide.

Den russiske revolution er et ildevarslande eksempel. Her spillede Leo Tolstoy i virkeligheden en vigtig rolle. Hans skarpe intellekt kritiserede det gamle zarregimes overgreb på bønderne og denne kritik spredte sig ud i hele Europa og var med til at bane vejen for den russiske revolution. Tolstoy selv var overbevidst kristen, vegetar og pacifist, mens marxismen derimod så det religiøse som "opium for folket", altså som en slags bedøvelse der gjorde zarens undertrykkelse mulig.

Marx mente i sine analyser, at kapitalmagten ikke frivilligt ville tjene folket og derfor så "proletariatets diktatur" som et uundgåeligt led i udviklingen. Paradokset ledte til, at revolutionslederen Lenin gik til åbent angreb på Tolstoy og i en artikel, "Lev Tolstoy as a mirror of the russian revolution" anklagede Tolstoy for sin pacifisme som Lenin mente var den direkte årsag til fiaskoen for det første revolutionsforsøg.

Idag forstår vi takket være Martinus, at den virkelige kosmiske kommunisme, det ægte demokrati og den ægte

kristendom er eet og samme. Det kunne Marx og Lenin ikke se og dermed kastede de barnet ud med badevandet, altså den uselviske, pacifistiske kristendom som Tolstoy i den grad repræsenterede. Tolstoy havde til ex gjort sit store gods Yasnaya Polyana til hjem og skole for de liv-egne der ellers ville have levet som rene slaver i zarens Rusland. Han virkede endvidere aktivt for at føre mange af de store fremskridt ude i den store verden hjem til moder Rusland. Men historien ville noget andet.

Med Lenins åbne bekendelse til vold og diktatur som metode gik det slag i slag. Uden religionens indflydelse forsvandt også den formildende påvirkning som den virkelige Jesus-kristendom kunne have haft og den nye ledestjerne viste sig at være af bloddryppende rød model. Diktator-princippet åbnede vejen for historiens hidtil største blodbad. De store kanoner, vandt kampen om revolutionen. Den magtliderlige Stalin udrensede de andre og indførte proletariats diktatur som en konstant tilstand. Proletariatet blev slave af sig selv. Se her var noget at lære af.

Konflikt og samarbejde

Af Søren Jensen

Det tredje testamente handler om vejen til freden. Med hjerte og hjerne forenet opstår den åndelige videnskab. Man kan ikke komme højere end at forene kærlighed og videnskab. Denne bevidsthed er selve Guds tænkemåde. Martinus værk tiltrækker mennesker som er trætte af krig og konflikter. Målet for disse mennesker er kærlighed og fred, men alligevel kommer de alle igennem en masse konflikter, sågar konflikter med andre fredsaktivister. Hvad er meningen?

Efter min mening er konflikterne til for at afsløre det ufærdige. Der er altid ufærdige sider indblandet i en konflikt. Takket være konflikterne får vi derfor hjælp til at stille skarpt på disse ufærdige sider – en efter en.

De kosmiske analyser forklarer, at freden kun kan begynde inde i os selv. Vi må altid selv blive en fredens zone før vi kan opleve den i det ydre. I den grad vi har forstået dette, har forstået kærlighedsanalyserne i Det tredje testamente, er det naturligt at vi vil hjælpe andre som står for tur. I mødet med andre mennesker kan vi øve os i den nye bevidsthed. Det er derfor vi til tider er omgivet af besværlige mennesker og konflikter, der skal løses. Jo mere besværlige, jo bedre træning. Øvelse gør mester. Det gælder virkeligt om ikke at gemme sig for konflikterne. Man må opøve et vist mod. Uden øvelse ingen mester.

Det er dette Martinus viser på omslaget af sit værk med livets og dødens symbol. Bagsidens symbol hedder netop ”Gennem indvielsens mørke – helvede eller ragnarok”. Martinus forklarer dermed den yderste konflikt, ”Ragnarok” med ordet ”indvielse”. I sit værk forklarer han menneskenes store uløste problem; mørket og lidelsen; Hvordan kan den alkærlige og almægtige Gud tillade al denne ulykke?

De kosmiske analyser forklarer, at tidens voldsomme ”dommedagstilstand” hører med til udviklingen. De mange problemer er til for at lede til ”dom” over alt det ufærdige, det som skaber ulykker, og det som er færdigt, det som leder til lykke. Dermed får vi en intellektuel forklaring på den symbolske beretning i Det Gamle Testamente, der hvor ”slangen” taler til Adam og Eva om æblet på kundskabens træ: ”Gud ved, at den dag i spiser af frugten åbnes eders øjne, og i bliver som Gud med kundskab om godt og ondt.” (1. Mos 3:5)

Bibelen beskriver altså, at det er erfaringerne der med tiden gør mennesket ligt Gud. Der står direkte at frugterne på kundskabens træ er synonymt med nye indsigter. Frugterne var ”gode at få forstand af”. For at helt forstå hvordan det går til manglede vi dog en brik, dette at vi må kunne tage vores erfaringer med fra liv til liv for at få glæde af dem. Med forklaringen på vores evige ”jeg” falder alt på plads, og vi må konstatere at Gud i Bibelen fra starten af har åbenbaret mekanikken bag processen der skal føre til det store mål: ”Lader os gøre et menneske i vort billede efter vor lignelse”. (1. Mosebog kap 1:26)

I den næste del af Bibelen, Det Nye Testamente, fik vi så det store eksempel på et sådan rigtigt menneske i Guds billede. Man kan ikke rigtigt blive mere kærlig end et menneske som tilgiver og beder for sine torturbødler som Kristus på korset. I Bibelens afsluttende del, Det Tredie testamente, får vi altså den endelige forklaring og vi kan her læse hvorledes livet opleves fra en sådan kristusbevidsthed. Martinus viser på forsiden af sit værk hvorledes Kristus spreder ”skyerne” dvs. de mange lidelser og konflikter. Kristusbevidstheden er ”solen” der spreder skyerne dvs. opløser alle konflikter.

Med dette i baghovedet er det ikke så farligt når konflikterne indfinder sig. I det evige verdensbillede er konflikterne blot ”fødselsveer”, der indvarsler den nye tilstand. På symbolet på bagsiden af Martinus’ værk ser vi, at denne mørke ”fødselszone”, altså vores urolige verden, i virkeligheden er omgivet af Guds kærlighed og almagt. Det er naturligvis ikke rart med lidelse, men jo mere galt det går, des mere smerte, og des hurtigere presses barnet ud i verden. Kosmisk set er konflikterne således Guds ubehagelige kærlighedsgaver. Da vi ikke kan undgå dem består hele vores valg i hvordan vi vil møde dem. Hvis vi vælger at se indad, betyder konflikterne dermed en mulighed for at afslutte konflikten inde i os selv.

Det er ikke uden et vist besvær når vi ændrer kurs i livet. Kristus havnede på korset, og sådan kan det også betyde smerte og forfølgelse for andre mennesker som står fast i en god sags tjeneste. Vi skal igennem alle roller i livets teater. Vi vil komme igennem perioder hvor det er os der forfølger vores næste, og perioder hvor vi selv bliver forfulgt. Til sidst når vi frem til den højeste rolle i livet.

Vores forskellige opfattelser, og roller i livets teater, har vi naturligvis på grund af vores forskellige erfaringer. Det er derfor konflikterne opstår. Udfra vores udsigtspunkt over livet kan vi se ”splinten i øjet” på vores næste, men endnu ikke ”bjælken” i vores eget. I sjælens dyb hersker stadig selvisheden og den har en genial evne til at camouflere sig og gøre den anden part til årsag bag enhver konflikt.

I krigens zone er løsningen på en konflikt derfor et magtspørgsmål. Den, der har magten kan afgøre konflikten, dømme sin modstander og udmåle straffen uanset hvad der egentligt er rigtigt og forkert. Det gjorde Kristus ikke. Kristus dømmer ingen. Han tager endda sine bødler i forsvar med ordene ”Fader forlad dem, thi de vide ikke hvad de gøre”. Der er al mulig grund til at være forsigtig i livet. Det man dømmer kan være det man ikke selv kan forstå endnu. Man er i så fald i kamp med sol og måne, i kamp med de sider af sin egen fremtid som naturen selv er ved at udvikle.

Og lige meget hjælper det. Isen kan knitre og knage

under solens begyndende varme, men solen vinder altid over vinteren. Efter vinter bliver det forår og sommer. Menneskenes mentale tilstande følger i samme orden ”Ingen kan stå imod en ide hvis tid er kommet” sagde Victor Hugo. Dermed bliver livet selv, synonymt med Gud, den store læremester i enhver konflikt. Enhver fred og løsning på problemer, som ikke består i den absolut rene ”sommertilstand”, udgør blot en midlertidig tilstand. Snart vil det knitre og knage igen. Midlertidige løsninger er ikke i kontakt med verdenslogikken. De skaber ny uret og dermed nye konflikter.

Men naturen går sin gang. Guds mølle maler langsomt, men den maler. Det Tredie Testamente viser hvorledes solen – den kærlige bevidsthed – smelter alle vintertilstande på sin vej hen over jorden. Med tiden opstår freden og det ligeværdige samarbejde.

Den nye bevidsthed kendetegnes af tilgivelse og upartisk analyse af problemerne. Med tilgivelse mener jeg tolerance af ”de andres” afvigende karakterer i forhold til os selv. Og med upartisk analyse mener jeg, at åbent fremlægge alle fakta i en given sag og efter en analyse af alle muligheder vælge den kærligste løsning, altså den som er bedst uanset konsekvenserne for en selv. Om man samtidigt beder Gud om hjælp til at vælge det rette, kan det nok ikke gøres bedre.

Nu er vi jo ikke altid nået frem til den færdige sommerbevidsthed. Der er ofte noget ufærdigt til stede. Der hvor vi oplever vrede, bitterhed eller martyrium er der altid mindst en ufærdig part tilstede i konflikten, nemlig en selv. Kosmisk set er det dermed aldrig de andres skyld når den dyriske bevidsthed blusser op i os selv. Hvis man vil vende de kosmiske analyser på hovedet kan man naturligvis godt dømme et andet menneske for at være skyld i disse ubehagelige følelsestilstande i en selv, men det er i så fald ikke tegn på den tolerance og evne til upartisk analyse som kendetegner den nye kærlighedsbevidsthed.

Der er ikke noget unaturligt i at ufærdige sider blusser op fra tid til anden i en ufærdig bevidsthed. Men vi må ikke lade det ufærdige få magt. Vi må altid have et falkeøjeblik på os selv. Det kan også indebære, at der er situationer som vi ikke orker at møde med kærlighed, men det behøver ikke føre til konflikt takket være princippet; ”Hvis du går

til venstre, så går jeg til højre; eller hvis du går til højre, så går jeg til venstre.” (1. Mos kap 13)

Hvilket genialt princip. Nu er det naturligvis ikke meningen, at man skal vende dette princip på hovedet og sende folk afsted til højre og venstre fordi man ikke selv kan samarbejde med dem. Vores frihed er ikke friheden til at begrænse de andres frihed. Martinus sagde: ”Det er frivilligt alt sammen. Der er ikke anden vej.” (Martinus på et rådsmøde. Afskrift fra Bånd H2). Han kunne også sige: ”Der er ikke nogen der skal smides ud af vores. De er aldrig smidt ind. De går ind og ud af sig selv.” (Afskrift fra Bånd M3). Det er svært for mennesker, at forstå dette nye enkle princip. Måske var det derfor Martinus gentog det igen og igen, som til ex frem for 1200 mennesker på sin 90 års fødselsdag i Falkoner Centret: ”Ingen kan meldes ind og ingen kan smides ud”.

Det er naturligvis svært for mennesker i tidens urolige verden, at forstå livet og få tillid til hinanden. Det må derfor begynde med de mennesker som kender til kærlighedens analyser. Martinus ville at sagens samarbejde skulle blive et eksempel på den nye kultur. Martinus: ”Hvis det ikke var synligt og mærkbart her, måtte man få den opfattelse, at analyserne ikke havde nogen praktisk betydning”. Sagde Martinus i sit jubilæumsforedrag den femte juli 1942. Det er jo en selvfølge at sagen ikke kan være noget lysende eksempel til efterfølgelse hvis den benytter gammeldags metoder.

Martinus mission er at forklare alkærligheden. Men vi får ikke megen glæde af den nye forklaring hvis den ikke appliceres på den praktiske virkelighed. Det er i livet selv de nye principper skal stå sin prøve. Det er ikke således, at de nye principper først gælder i fremtiden, eller at de ikke gælder i visse ekstreme situationer. Det er tværtimod i disse situationer, at der er mest behov for nye løsninger.

Princippet ”At vende den anden kind til” betyder naturligvis ikke, at man ikke reagerer i mødet med ”det onde”. Det betyder, at man møder problemer med den nye bevidsthed. Kristus var pacifist, men han var ikke passiv. Det er meget lærerigt hvorledes han svarer kosmisk uangribeligt på de mange situationer der opstod.

Idag er menneskene blevet endnu mere intelligente og geniale til at gemme deres selviske motiver bag alskens løgne ligesom farisæerne på Jesu tid. Farisæerne var ikke ude efter retfærdighed i mødet med Kristus. Det beskrev Jesus med ordene om ”de kalkede grave”, hvilket skulle forklare at de forsøgte fremstå som lyse og gode, mens de i virkeligheden var styret af selviske motiver og magtbegær. Det siger sig selv at samarbejde her var en umulighed. Deres metoder var i direkte modstrid med den virkelige menneskelige kultur som Jesus demonstrerede.

Alle løgne, selv de bedst camouflerede, vil blive afsløret på vejen ind den nye verdensepoke. Løgne er i konflikt med vores nuværende udviklingstrin. Dette så vi allerede i det Bibelens gamle lærestykke om påskebegivenhederne. Ypperstepræsten fik det jo sværere og sværere med Kristus og så tilsidst ikke anden udvej end at aflive ham. De var jo ikke modige nok til at revse sig selv og indrømme deres store fejltagelse. Og i stedet blev det livet selv, der som altid fik det sidste ord. Vi kan jo se hvorledes den uheldige Kajfas løgne blev stillet til skue for kommende utallige generationer som undervisning. Sådan vil det gå med alle løgne i lyset af den nye verdensimpuls. Alle sten skal vendes. Alt i livet skal videnskabeliggøres. Først da indtræder freden, balancen og trygheden. Foråret overvinder enhver vintertilstand.

Endnu er der jo ikke så mange færdige mennesker til stede. Jeg kender i al fald ingen og dermed er ethvert samarbejde indtil videre op til os ufærdige mennesker. Men man behøver ikke være et færdigt menneske for at kunne holde sine ufærdige sider i skak i visse sammenhæng. Kun den der tror at han ikke kan ”falde i” har et vist handicap der. Han eller hun er jo pr definition allerede ramlet i. ”Hver den, som synes at stå, se vel til, at han ikke falder”.

Alt går lettere med åbenhed og ærlighed omkring alle forhold. Der er ikke noget uetisk, tværtimod, ved at indrømme at vi til tider må træde et skridt tilbage fordi vi mangler erfaringer på et givet område, eller fordi det virker som om den anden part mangler visse erfaringer og derfor ikke kan forstå os. Men der hvor udviklede humane mennesker ønsker at samarbejde burde dette med at ”gå hver til sit” alligevel høre til undtagelsen. Et udviklet menneske vil langt oftere vælge at se konflikten som en undervisning, som en ”klokke der ringer” når nogen eller noget er kommet på afveje. ”Klokken” viser for eksempel, at der er sten, der behøver at blive vendt.

Konflikten peger på noget ”ufærdigt” i samarbejdet. Det som før var skjult skal nok komme frem i solens lys. Guds mølle maler. Først når en analyse, en løsning, er til glæde og velsignelse for alle parter, er den kommet i harmoni med Guds skabemetode, verdensaltets grundtone alkærligPrincippet ”Ske ikke min men din vilje” indebærer afslutningen på alle konflikter og fødslen af det fuldkomne samarbejde.

Underbevidsthed, er den defineret på to måder?

Skal der stå over- eller underbevidsthed i Livets Bog III?

Af Jens Lindsby

Der har været en større diskussion af dette begreb, fordi det er kommet frem, at der fem steder i den moderniserede udgave af LIVETS BOG 3, nemlig stk. 972, 974, 976 og 978, er blevet rettet tilbage til manuskriptet fra overbevidsthed til underbevidsthed. I Martinus levetid står der dog overbevidsthed i alle de trykte udgaver. Det de pågældende stykker omhandler, er en analyse af spiralkredsløbets to store kontraster lys og mørke og spørgsmålet er, hvilken struktur C-viden om lys og mørket går til.

Jeg er efterhånden overbevidst om, at problematikken også skyldes en flertydighed i begrebet underbevidsthed og at dette begreb på et tidspunkt i værket fik en anden eller udvidet betydning. Men lad os prøve at se på begrebet og forskellige eksempler på hvordan det er brugt: I Gavekultur (1952), kap. 1, hedder det: "... Ja, denne camouflage kan endog være så effektiv og vanemæssigt tilrettelagt af sit ophavs egen underbevidsthed, at samme ophav undertiden slet ikke dagsbevidst aner situationens virkelige analyse, når det i det eller det tilfælde er i færd med at "yde" den eller dette noget, og således i første instans i god tro mener sig i færd med "at give"..."

Dette er et eksempel på en nærmest psykoanalytisk brug af begrebet, altså en persons væremåde bliver i dette tilfælde styret af ubevidste kræfter. Denne form for beskrivelse af det underbevidste synes dog udmærket at kunne kategoriseres som en variant af den måde begrebet bliver defineret på i næste punkt.

Sandsynligvis er den første omtale af underbevidsthed i Logik kap. 94: "... Dette Stadium kan vi udtrykke som "C. Stadiet". Paa dette Stadium har den som bevidst Viden forlængst naaet Kulminationen af sin Mission og behøver ikke mere at opretholdes som erindring og eksisterer da som en selvstændig arbejdende Bevidsthedsfunktion, vi kalder "Underbevidsthed"."

På samme måde taler Martinus i LB2, stk. 326 om underbevidsthedsfunktionen i relation til vanebevidsthed idet han siger: "Men efterhaanden som Gentagelserne skrider frem, og det førnævnte lille Organ bliver mere og mere udviklet, bliver det i Stand til at kunne befordre Konstellationerne af Materierne eller Stofferne ved den paagældende Manifestation saaledes, at Hjernen aflastes for denne Funktion, der da skrider ud af Individets Dagsbevidsthed, bliver en Funktion, der tilsidst er saa selvstændig, at den sker, enten Individet vil det eller ikke. En saadan Funktion kalder vi en "Underbevidsthedsfunktion".

Og nedenunder i samme stykke: "Af saadanne Funktioner har det levende Væsen mange. Til disse hører selve Hjertefunktionen, Kirtelfunktionen, Fordøjelsesfunktionen, ja, selve Skabelsen af Individets fysiske og aandelige Legemer foruden de herigennem manifesterede Dyder eller Laster, Karakteregenskaber, almindelige Anlæg og Talenter eller absolut alt, hvad der sker i det levende Væsen udenfor dets vaagne Hjerne- eller Dagsbevidsthed. Det lille Organ, der saaledes selvstændigt kan befordre en Funktion og derved aflaste Hjernens eller Dagsbevidsthedens Medvirken i denne, har jeg kaldt "Talentkernen". Heraf kan vi udlede at en underbevidsthedsfunktion kan være en talentkerne. Omkring denne underbevidsthedsfunktion eller talentkernes placering i X1, X2 og X3 siger Martinus herefter lidt senere:

"Det paagældende "Skæbneelement" med tilhørende "Talentkerner", i hvilken Legemerne har deres Rodfæstelse, eksisterer altsaa ikke i selve disse Legemer, men fremtræder derimod som Detailler i den Realitet, vi kender som "X 2". Da dette "X" saaledes i Forbindelse med "X 1" rummer selve Overkommandoen over eller er Fundamentet for en hvilken som helst Skabelse, en hvilken som helst Bevidsthedsnuance, et hvilket som helst Udtryk, der maatte komme til Syne i det levende Væsens Manifestation, vil vi fremtidig i "Livets Bog" kalde disse to "X'er" for "Overbevidstheden".

Og videre i stk. 326 "Denne "Overbevidsthed"s Funktion har altsaa sit Udspring i "Skæbneelementet" og eksisterer ikke som nogen klar Dagsbevidsthed. Den eksisterer derimod som en fuldkommen ubevidst Automatfunktion. Den lyster de evige Love, paa hvilke "Spiralprincippet" i Udviklingen er baseret. "Skæbneelementet" er bygget op af den syvende Grundenergi: Moderenergien."

En underbevidsthedsfunktion eller underbevidsthed beskriver således her det faktum, at en masse af væsenets funktioner befordre uden, at væsenet behøver at have sin bevidsthed med i det. Det er blevet en vane, der fungerer automatisk. Men denne underbevidsthedsfunktion kan udmærket have sit sæde i X2 eller overbevidstheden. Og det er jo egentlig ganske logisk.

Ligeledes beskrives det samme i LB4,stk. 1191 : ”Hos „Adam” eller „Mennesket” paa Plantestadiet finder vi ovennævnte Lystilstand om end i en meget fremskreden degenereret Form. At den er degenereret, afslører sig igennem den Omstændighed, at det paagældende Væsen i nævnte Stadium ganske rigtigt ejede den kosmiske Lystilstand, men som tidligere nævnt kun i Form af Automatfunktion. Den ejede den ikke mere i nogen Dagsbevidsthedsform. Den højeste Visdom eller Kundskab om selve Livet var i alt væsentligt for længst gaaet over i dets Underbevidsthed som Talentkerner, Evner og Anlæg.” Igen er det tydeligt, at denne underbevidsthed befinder sig i X2

Problemet opstår i den videre definition af begrebet underbevidsthed, idet Martinus i LB2, stk. 330 skriver: ”Underbevidstheden” er igen at inddele i to faktorer: ”Dagsbevidstheden” og ”Natbevidstheden”

Og mere udførligt defineret i stk. 515: ”Det er denne Omstændighed,der bevirker, at dets Bevidsthed bliver at inddele i de to tidligere omtalte Omraader: ”Dagsbevidsthed” og ”Natbevidsthed”. ”Dagsbevidstheden” udgøres af det bevidste eller villiemæssigt dirigerede Omraade af Bevidstheden, medens «Natbevidstheden» udgøres af det automatisk dirigerede, ubevidste Omraade af samme. I gennem denne «Dagsbevidsthed» udløser individet hele sin bevidste Vekselvirkning med Energiene. Her finder alle Reaktionen Sted. Og denne Vekselvirkning og disse Reaktionen er det samme som Væsenets «Tankefunktion», der igen er det samme som dets bevidste Oplevelse af Livet.”

Nu er underbevidstheden pludselig defineret ved at bestå af dagsbevidstheden (og Natbevidstheden), hvilken den absolut ikke er i de eksempler der er nævnt i punkt 1 og 2. Tværtimod er definitionen af underbevidsthed her netop fraværet af dagsbevidsthed. Samtidig defineres det, at underbevidstheden er lig med X3 og dermed også at overbevidstheden er X1+X2. F.eks. DEV1, 11.16 :

”Underbevidstheden udgør således i virkeligheden en forlængelse af overbevidstheden ned i det tids- og rumdimensionelle eller skabelsesresultaternes og oplevelsernes område, der er det samme som det, vi har udtrykt som ”X3”.”

Dette er selvfølgelig særdeles problematisk i forhold til definitionen af underbevidsthedsfunktionen, der sker i stk. 326, idet den her udemærket kan være placeret i X2. Det ser således ud som om, der burde have været beskrevet to forskellige begreber. Underbevidstheden i form af dags- og natbevidstheden ses som en del af den evige struktur i væsenet LB6, stk. 2172: ” Jeg’et, Overbevidstheden, Skæbneelementet, Underbevidstheden, gennem hvilken Oplevelsen bliver til Dags- og Natbevidsthed, danner saaledes tilsammen det „evigt Levende” i det levende Væsen.”

Natbevidsthed og underbevidsthed, samt den første betydning af begrebet underbevidsthed senere i værket.

Mht. natbevidstheden er det den bevidsthed, vi befinder os i når vi sover, men derudover beskriver Martinus i LB4,stk. 1107: ” At de er for nedadgaaende eller degenererende betyder nemlig ogsaa, at de befinder sig i Aftagende som vaagen „Dagsbevidsthed”. Men idet de aftager som vaagen „Dagsbevidsthed”, tiltager de som „Natbevidsthed”, hvilket vil sige, at de mere og mere gaar over til Automatfunktion.”

Men her er natbevidsthed jo det samme som underbevidsthedsfunktion beskrevet under punkt 2.

Yderligere omkring natbevidstheden beskriver Martinus at de åndelige eller sjælelige legemer i form af grundenergiene på følgende måde i, LB2 stk.372: ” Og vi har allerede lært disse at kende under Begreberne ”Instinktlegemet”, ”Intelligenslegemet”, ”Intuitionslegemet ”og ”Hukommelseslegemet”. Disse Legemer er alle af en underfysisk Natur. De andre Legemer ”Tyngdelegemet” og ”Følelseslegemet ”er i Følge deres Identitet, som henholdsvis udgørende Varme- og Kuldelegeme eller som en Mellemting heraf, at betragte som ”fysiske” Legemer. Som vi allerede har lært, bærer de underfysiske Legemer ”Natbevidstheden ”og de to andre Legemer ”Dagsbevidstheden” hos det jordiske Menneske.”

Første gang Martinus omtaler underbevidsthed i Livets Bog er LB1, stk 181, hvor han beskriver underbevidsthed i relation til de legemer, der dybest set er udtryk for grundenergiene : ”... Dette vil altsaa igen sige, at af dets seks Manifestationslegemer er det egentlig kun klart dagsbevidst i et, nemlig det fysiske. De Øvrige Legemer sanser det ikke, men begynder dog at ane en saadan eksisterende Bevidsthedsdel og udtrykker denne under Begrebet ”Underbevidsthed”.”

Så det er vel tydeligt, at Martinus i stk. 372 bruger begrebet natbevidsthed i stedet for underbevidsthed, når vi taler X3. Er det således ikke mere korrekt at sige, at det der tidligere blev defineret som underbevidsthed, når vi taler om X3, er det samme som natbevidsthed?

Det er lidt vanskeligere at finde noget om processen i selve X3, men her beskriver Martinus, at der skabes

midlertidige organer for grundenergifunktionerne og det er ganske logisk også set i relation til at grundenergiene skiftevis er førende i væsenets dagsbevidsthed. DEV1, 11.17 : ”Forannævnte underbevidsthed er altid forbundet med overbevidstheden ved de seks grundenergiorganer eller strukturer. Igenennem disse strukturer skabes der så i grundenergimaterien timelige eller midlertidige organer for grundenergifunktionerne, der altså udgør hele væsenets livsoplevelse og skabelse.” Grundenergifunktionerne er det samme som væsenets samlede bevidsthedsfunktion. Martinus har i øvrigt kort inden de her omtalte stykker omkring stk 972, en mere kunstnerisk beskrivelse af relationen mellem overbevidstheden og underbevidstheden, i form af dags- og natbevidstheden.

I det følgende er tilskuer rummet dagsbevidstheden. LB3, Stk 955 ”.. Som vi allerede ved, er Jeg’ets Skæbneelement med Talentkerner „Skæbneteateret”s Instruktionslokale, hvorfra Impulserne føres til Teatrets „Maskinrum” eller „tekniske” Afdeling: „Underbevidstheden”, hvor de i Form af Automatfunktioner udgør det skjulte Fundament for Udløsningen af den „Kulissekombination”, den „Maskering” af de „Rollehavende” (Guden og Gudesønnen) eller det „Scenearrangement”, der kan bringe Skæbnespillets Facade imod „Tilskueren” til Opfyldelse af sit Formaal, der i første Instans som nævnt er dette: at udgøre en Demonstration af „Helvede” eller en Indvielse af Gudesønnen i den ene af selve Livsoplevelsens to Generalfaktorer eller Kontraster...”

Men alligevel ser det generelt ikke ud til, at Martinus går væk fra den første definition af underbevidsthed. Han bruger den ikke så tit, men den eksisterer side om side med underbevidstheden som X3. F.eks. i LB6, stk. 1988: ”Naar en bestemt Manifestation er blevet en Rutine, er den blevet en Biting i den vaagne Dagsbevidsthedsfunktion, idet den da har faaet et selvstændigt underbevidsthedscenter og kan arbejde mere eller mindre automatisk eller selvstændig.”

Eller i LB5, stk. 1607 : ”... , samtidigt med at deres ydre fysiske Livsfunktioner er saa enkle eller simple, at de helt har kunnet udvikles til selvstændige Automatfunktioner, der kan træde i Funktion straks ved den fysiske Fødsel. De fysiske Livsfunktioner er her saaledes mere selvstændige Underbevidsthedsfunktioner end hos de i Udviklingen længere fremskredne Væsener. Og derudover er LB4, stk. 1191 som tidligere nævnt et godt eksempel.

Det ser desuden ikke ud til, at Martinus anvender begreberne underbevidsthed, underbevidsthedsfunktion eller underbevidsthedscenter i forskellige betydninger.

Lidt om processerne omkring talentkerner, C-viden og Overbevidstheden.

Overbevidstheden er jo ifølge DEV1, stk. 11.15: ”Det,

der således er evigt og uforgængeligt ved det levende væsen, er jeg’et, dets overbevidsthed, hvilket vil sige: polprincippet, skæbneelementet, grundtalentkernerne, skæbnetalentkernerne, og de hertil knyttede evige bindeledsorganer for jeg’ets eller overbevidsthedens forbindelse med den tids- og rumdimensionelle del af dets samlede organisme, samt moderenergien og urbegæret.” At C-viden og talentkerner har sit sæde i overbevidstheden, skyldes at overbevidstheden er hævet over reinkarnationen og er den struktur der kan bringe væsenets C-Viden videre fra fysisk organisme til fysisk organisme.

Dette ses tydeligt i, LB3, stk. 739 : ” Som vi her har set, er Talentet ikke noget, der mirakuløst springer frem af „Intel”, ligesom det heller ikke er en Realitet, vi kan faa foræret som en medfødt Vuggegave. Talentet er „C. Viden” eller Væsenets egen fra Fortiden nedarvede Mentalitet. At denne Mentalitet kan overføres fra det ene fysiske Jordliv til det andet uafhængig af den fysiske Organismes Undergang, bliver meget let forstaaeligt og selvfølgeligt, naar man kender Jeg’ets og dets Overbevidstheds over den fysiske Organisme hævdede evige Struktur og ser, at samme Jeg i Kraft af sit Skæbneelement og i Form af Talentkerner kan overføre Vanefunktionerne eller sin „C. Viden” fra den ene fysiske Organisme til den anden og helt udforme samme Organisme i disse medfødte Funktioners eller Talenters Favør.”

Mht. til processen omkring forholdet mellem X2 og X3, beskriver Martinus det som et plante frø, der udfolder sig ned i X3 eller han taler om forgreninger ned i underbevidstheden . Denne proces beskrives i de tre følgende stykker: LB6, Stk. 2187: .. *Det Omraade af de levende Væsener, der udgør deres Jeg og Overbevidsthed med dens Forgreninger nedad i deres Underbevidsthed, forekommer saaledes udenfor al Sansning...*” LB6, Stk. 2169 ”.. *Men denne Evne eller dette Talent, som det inkarnerede nye Liv er med til at befordre for Væsenet, er ikke beregnet paa at skulle gaa tabt sammen med Organismen ved dennes Undergang eller Død. Derfor afføder nævnte nye Liv en Talentkerne, som overgaar til Opbevaring i det tidligere nævnte Organ i Overbevidstheden, vi har udtrykt som „Skæbneelementet”. Denne Talentkerne udgør altsaa ligesom Plantefrøet et Koncentrat af de Egenskaber, som den paagældende Manifestationsart repræsenterer. Disse Egenskaber udgør her smaa Kraftcentre, der, selv om de er aldrig saa smaa eller mikroskopiske, dog er kraftige nok til, naar Betingelserne herfor er til Stede, atter at kunne opbygge et nyt Organ i Væsenets Organisme i en ny Inkarnation, og ved hvilket Organ Væsenet atter kan udfolde den paagældende særlige Evne i nævnte Inkarnation...*” LB6, Stk. 2185 ” *Det eneste bevægelige i dens Omraade er Talentkernernes Passage ind og ud af Skæbneelementet og de Grænseomraader af den, ved hvilke den er forbundet med Underbevidstheden eller Væ-*

senets Natbevidsthed og Dagsbevidsthed, og dermed dens Tilknytning til Væsenets Oplevelse og Manifestation.” Processen er således ret ensidigt beskrevet som gående fra talentkernen i overbevidsthed til underbevidstheden eller X3.

Hvad kunne der stå ifølge analyserne?

Hvis man er enig i, at underbevidsthed kan forstås på to måder, da må der være tre muligheder, for hvad der kan stå i stk. 972, 974, 976, og 978.

Overbevidsthed (X2). De omtalte stykker beskriver foreteelser hvor A-viden bliver til B-viden, for dernæst at blive til C-viden. Det bliver således en automatfunktion, der fungerer udenfor dagsbevidstheden.

Da C-viden i form af talentkerner har sit sæde i overbevidstheden, så må det være i overensstemmelse med analyserne at skrive overbevidsthed.

Underbevidsthed. Her forstået som den viden der er skredet ud af dagsbevidstheden, hvorved det bliver en selvstændig funktion, der sker uafhængigt af væsenets vilje. Dette kan som nævnt udmærket være C-viden i overbevidstheden og det vil ifølge analyserne derfor være korrekt at skrive underbevidsthed de omtalte steder.

Underbevidsthed (X3), i form af dagsbevidsthed og natbevidsthed. Det vil af flere årsager ikke være korrekt at bruge begrebet underbevidsthed i denne definition.

For det første overgår C-viden til overbevidstheden X2 og ikke X3. Hvis dette ikke var tilfældet, ville væsenet ikke kunne have overført eller overføre viden mellem de fysiske liv.

For det andet består underbevidstheden, jo også af dagsbevidstheden og dermed kommer man jo til at sige i de omtalte stykker, at det der ikke kræver nogen indsats af dagsbevidstheden overgår til dagsbevidstheden.

Man kunne selvfølgelig i stedet påstå, at det overgik fra dagsbevidstheden til natbevidsthed, altså overgik til automatfunktion i X3. Men det skriver Martinus jo ingen steder og da ville det også være en overflytning af viden internt i X3.

Hvad giver den bedste beskrivelse af situation i de pågældende afsnit ?

En ting er jo, hvad der kan siges at være teknisk set korrekt i forhold til analyserne, en anden ting er, om underbevidsthed eller overbevidsthed giver den bedste beskrivelse af situationen i de pågældende stykker? De analyser der beskrives på siderne omkring stk. 972-978, er jo selve det evige kredsløb fra lys til mørke og fra mørke til lys, eller selve spiralkredsløbet. Det der beskrives at gå til C-viden er livets store kontraster, henholdsvis lys og mørke.

Hvis vi ser på begrebet underbevidsthed i den kontekst, da ved vi, at en underbevidsthedsfunktion ifølge stk. 1191 er: ” ... Den højeste Visdom eller Kundskab om selve Livet var i alt væsentligt for længst gaaet over i dets Underbe-

vidsthed som Talentkerner, Evner og Anlæg”. Men nu ved vi, at en talentkerne har sæde i overbevidstheden. Ja selve overkommandoen i reguleringen af talentkerner og C-viden ligger jo i overbevidstheden. Er det så ikke mest fornuftigt at skrive at denne C-viden overgår til overbevidstheden? Kunne man i virkeligheden ikke sige, at det at kalde ting for en underbevidsthedsfunktion i virkeligheden er en beskrivelse af, at en funktion er automatiseret, men at denne underbevidsthedsfunktion nødvendigvis må være en del af eller styres af overbevidstheden? For kan der overhovedet være noget, der ikke er en struktur i de tre X'er?

Hvis C-viden ikke har sæde i overbevidstheden, ville spiralkredsløbet da ikke gå i stå, ja være en umulighed? Det ville i hvert fald ikke være muligt at overføre C-viden fra det ene liv til det andet. Uden denne forbindelse til overbevidstheden ville C-viden jo ikke kunne have nogen relation til polstrukturen og ville ikke have nogen mulighed for at skabe forbindelse til X3 og dermed skabelsen. Begge dele er jo i allerhøjeste grad nødvendigt for at skabe de store kontraster lys og mørke. Det er derudover meget tydeligt, at når Martinus beskriver, hvordan processen udspiller sig, da starter processen i overbevidstheden og forgrener sig ned i X3.

Når man så beskriver processen den anden vej, dvs. fra A-viden til B-viden og tilsidst C-viden, da må denne ende i overbevidstheden, for hvordan i alverden skulle processen ellers kunne udspille sig ? Det hjælper jo ikke noget at C-viden svæver rundt for sig selv som en underbevidsthedsfunktion, den må indgå i en relation til overbevidstheden og underbevidstheden (X3)

Er det der overordnet set bliver beskrevet i de pågældende stykker ikke spiralkredsløbets to store kontraster lys og mørke og deres kulmination i form af C-viden der til syvende og sidst fremkalder begæret efter den modsatte kontrast. Konteksten er således et helt spiralkredsløbs lys og mørke oplevelse og måttelse opstår, når væsenets viden er C-viden. Så er spørgsmålet bare, om det ikke er mest fornuftigt at se dette store udviklingspanorama i lyset af overbevidstheden, der trods alt er overkommandoen i styrelsen af væsenets rejse.

Selvom det teknisk set også er korrekt at skrive underbevidsthed de pågældende steder, må det være mere korrekt at skrive overbevidsthed. C-viden er nødt til at blive relateret til væsenets evige struktur eller overbevidsthed ellers ville væsenets videre kosmiske rejse ikke være mulig.

Hvordan griber man det så an ?

Vi ved jo, at Martinus har udtalt, at der kan rettes tilbage til manuskriptet. Om dette er gjort som en automatisk proces eller man har faglige begrundelser for ændringerne vides ikke. Men det ville være ønskeligt, om der var en redegørelse for, hvorfor der rettes tilbage til manuskriptet, på disse fem steder.

Det må være meget vigtigt, at få en nærmere redegørelse for, hvordan der er blevet læst korrektur og rettet i værket på Martinus tid. Vi ved jo, at der er blevet læst korrektur på bøgerne mange gange af folk som Tage Buch og Sam Zinglensen. Vi ved også, at dette er blevet forelagt Martinus. Men hvordan er disse ting blevet noteret? Der findes jo ingen rettelseslister fra dengang, så måske er ting blot blevet rettet uden dokumentation?

Når man går ind på MI's rettelseslister, så beskrives det, at listerne viser alle rettelser mellem førsteudgaven og den moderniserede udgave. Men alligevel er der stort set ikke beskrevet nogle rettelser fra Martinus levetid. Personligt har jeg svært ved at tro, at andre end Martinus har kunnet rette noget fem steder og at det mest korrekte derfor som udgangspunkt er førsteudgaverne. Tanken at en anden har rettet disse ting er også lidt skræmmende, for hvad kan vi så regne med?

Hvis Martinus med hjælp af sine korrekturlæsere har ændret en del i denne proces, ville det være noget let-sindigt blot at rette disse ting tilbage, da man jo reelt så ville få en ringere udgave af værket. Altså en udgave hvor Martinus forbedringer til værket er fjernet. Men det der, derudover, er problemet med kun at have et værktøj, der

hedder fodnoter, er, at læseren jo ingen fornemmelse får for baggrunden for denne rettelse.

Hvis der ligger en faglig uenighed bag en rettelse, er det ikke udgiverens opgave, at tage stilling til denne uenighed. Det er udgiverens rolle, at formidle til læseren hvad dette drejer sig om og henvise læseren til yderligere oplysninger om, hvor den ene eller anden holdning beskrives. Eller som Johnny Kondrup beskriver i sin bog Editions-filologi (2011): ”...men da stederne netop har bragt den højeste sagkundskab i tvivl, ville det være rimeligt at udfolde dem i en diskuterende kommentar, så læseren fik mulighed for at tage stilling” (s.373)

Vi er endnu ikke nået så langt i udviklingen af udgivelserne af Martinus værk, men på et tidspunkt vil der selvfølgelig komme en kommentering af værket, i lighed med andre store filosoffer eller forfattere. Kierkegaards værk er jo udgivet i 28 bind, med 27 bind med kommentarer. Så det er jo sådan et sted, at diskussionen om disse rettelser, der her er diskuteret, burde udfolde sig.

Og dybest set burde det ikke være det store problem at starte en netbaseret kommentering på hjemmesiden.

Hvad er op og ned på overbevidsthed og underbevidsthed?

Af Kurt Christiansen

Der har i et stykke tid været en diskussion på facebook om begreberne overbevidsthed og underbevidsthed, specielt baseret på tekster fra LB3. Dette skyldes, at Martinus fire steder har ændret sin manuskripttekst fra ”underbevidsthedsfunktion” til ”overbevidsthedsfunktion”, og et sted har ændret manuskriptteksten fra ”underbevidsthed” til ”overbevidsthed”.

Da tekstændringen er brugt i alle udgaverne af LB i Martinus levetid, er der ingen tvivl om, at Martinus selv har valgt at gennemføre denne ændring for at gøre teksten lettere forståelig, og mest dækkende for tekstens indhold, og læserens forståelse. Det har imidlertid ført til, at aldeles inkompetente personer omkring MI har tilbageført teksten til Martinus manuskripttekst, og derved gjort vold på Martinus originale tekst, idet de overhovedet ikke fatter forskellen på de benyttede og ændrede udtryk.

Den opståede divergens mellem den originale tekst i førsteudgaven og de af MI forfalskede Martinus-udgaver af LB, har ført til en diskussion på facebook omkring, hvorvidt den ene formulering er forkert og den anden er rigtig, eller begge dele er rigtige, når man ser det med en dybere forståelse af de åndsvidenskabelige teksters reelle og dybereliggende indhold.

Jens Lindsby har skrevet en ganske intelligent artikel til «Den ny Verdensimpuls» om problemstillingen, hvor han diskuterer brugen af ord og vendinger i Martinus tekster, også andre steder end i LB. Teksterne fra LB3 som er i fokus i denne debat indgår i Martinus redegørelse for «livs-substanser».

Martinus har valgt at kalde en række vigtige funktioner der indgår i væsenernes daglige livsfunktioner/bevidsthedsfunktioner, åndsvidenskabeligt set, for livssubstanser.

Det afsnit hvorom diskussionen løber, omhandler de to store afdelinger af spiralkredsløbet der opdeler dette i afsnittene «mørket» og «lyset». Mere specifikt går usikkerheden i diskussionen på problematikken omkring oparbejdelse af talentkerner hos levende væsener.

Helt præcist drejer det sig om væsener i salighedsriget der er blevet møtte af «lyset», alkærligheden, som de har oparbejdet i den guddommelige verden, og nu er blevet

sultne efter alkærlighedens/lysets modsætning «mørket», der forekommer i planteriget og dyreriget, kulminerende ved menneskeudviklingen i dyreriget som vi ser den i øjeblikket.

Hvad sker der når man stræber efter, og får øvelse og bliver dygtig til et eller andet? Noget fysisk eller åndeligt? Når vi har set på det, skal vi derefter se på, hvad det egentlig er for en kraft der driver udviklingen frem.

Hvad sker der når vi oparbejder en fysisk evne?

Lad os først se på en situation hvor vi ønsker, f.eks. at blive ekspert i at stå på ski.

Man øver sig og øver sig, og efterhånden bliver man så ekspert. Det kan nok ske på et enkelt liv, hvis man gør en stor indsats for det. Ellers må man bruge nogle flere liv på det, hvis man gider.

Det der sker er, at man, via at øve sig, gennemgår det man kalder A-stadiet, B-stadiet og derefter når op på C-stadiet. Nu er man blevet «ekspert» i at stå på ski.

Gennem denne proces har man ganske langsomt opbygget et lille center i hjernen, som evner at styre ens bevægelser på ski, så man ikke falder. Så snart dette center er i sin svage opstart, bliver det indtaget af et lille, her i dette center inkarnerende mikrovæsen, der kan håndtere dette hjernecenter. På den måde behøver man ikke mere dagsbevidst at tænke i detaljer når man løber på ski. Dette center opbygges som sagt i hjernen, og indgår således i «legemets del af underbevidstheden». Altså den del af underbevidstheden der på nuværende tidspunkt kan bære dagsbevidstheden.

Med dette organ/center går det helt automatisk, at man holder balancen (det samme sker når man lærer at køre på cykle). Samtidig med at dette center dannes, dannes der også en talentkerne i overbevidstheden, i X2, for netop denne evne.

Når vi bliver gammel og dør, dør også det center der er i hjernen, som håndterede ski-evnerne.

Er så evnerne forsvundet? Hvis der kun var omtalte center i hjernen, så var evnerne forsvundet. Heldigvis har vi så også fået dannet en talentkerne i vores X2 som kan overføre vores evner til næste og fremtidige inkarnationer, hvis vi da ønsker at fortsætte med at bruge denne evne. Dette var en mekanisk fysisk eksperttilstand vi her opbyggede.

Oparbejdelse af en åndelig evne!

Hvis vi nu tænker os, at vi oparbejder en »fiks ide» bestående af, at vi bliver meget irriteret og vred på enhver person der er mørkhåret, og ligner en indvandrer, og vi derfor ikke kan lade være med at opføre os aggressivt og irriteret over for en sådan person.

I et sådan tilfælde har vi også opbygget en automatisk rutine for ovennævnte opførsel.

I et sådan tilfælde er det ikke en simpel fysisk situation der i første omgang opbygger et center i hjernematerialet. I den her antydede situation opstår denne tilbøjelighed i et af de åndelige grundenergilegemer i vores bevidsthed (underbevidsthed). Måske er det kun i et legeme en sådan væremåde indgår, eller det kan være en kombination af flere åndelige legemer der samarbejder.

Disse grundenergicentre tilhører vores åndelige del af bevidstheden der i lige så høj grad som i første tilfælde tilhører vores X3 og dermed vores underbevidsthed. Mekanismen her, og vores tilbøjelighed som er en «fiks ide», opbygger på samme måde som den første situation, samtidig med at den bliver en rutine der i øjeblikssituationen styres af vores energilegemers udformning, en talentkerne i vores X2. En talentkerne som måske ligger ved siden af skitalentkernen.

Det betyder, at de begge overføres til efterfølgende inkarnationer, hvor de afstedkommer, at vores tilbøjeligheder, vores «fikse ide» på godt og ondt, samt vores forannævnte higen efter at blive ski-ekspert, kan forblive i vores bevidsthed som «evner», og hvis vi ønsker det, kan de muligvis videreudvikles her. Hvis man ikke passer på, kan den tilbøjelighed som jeg har betegnet en «fiks ide» måske udvikle sig så meget, at mennesket kan finde på at ville myrde andre mennesker.

Det skal dog her bemærkes, at de åndelige energilegemer i X3 ikke «dør» samtidig med legemets «død». Det er imidlertid en anden historie jeg ikke skal redegøre for her. Dette var et par simple eksempler i et absolut miniper-spektiv.

I teksten i LB der har dannet grundlag for diskussionen, taler Martinus imidlertid om fænomener der løber over tusinder af inkarnationer i forskellige «forklædning». Han taler om afsnittene for lys og mørke i spiralkredsløbet. Disse afsnits tilstedeværelse i spiralkredsløbet er egentlig ikke noget det enkelte væsen selv er den egentlige første årsag til, idet det er en i spiralkredsløbet indbygget funktion som i sin automatik er sammenkoblet med den glidende ændring af de seksuelle polers ligevægtstilstand, og finjusteres for det enkelte væsen med de fremkaldte sultfænomener der styrer væsenernes «selvvalgte» vandringer gennem spiralkredsløbet. På denne måde ledes væsenerne på en «selvvalgt» måde gennem spiralkredsløbet.

Martinus tager udgangspunkt hos væsener i salighedsriget (Adam og Eva) som har levet i den guddommelige verden, og i ekstrem lang tid har været udstyret med talentkerner og grundenergilegemer med udformning for alkærlighed som væremåde. Dette har bevirket, at hele deres liv er en automatfunktion baseret på denne tilstand.

De omtalte væsener kan ikke være andet end alkærlige. Det er en talentkerneautomatik der er indbygget i deres X2, såvel i form af talentkerner for grundenergiene, som talentkerner for væsenernes egne, gennem deres daglige væremåde oparbejdet væremåde, og dermed også oparbejdede talentkerneautomatik.

Idet jeg nævner Adam og Eva her, refererer jeg til Martinus håndtering af bibeltekster, hvor Adam og Eva fandtes i paradiset hvor syndefaldet begyndte. Jeg bruger ikke de to navne her, som Martinus senere bruger dem ved at forklare udspaltningen i de to køn, hvor han gav Eva en anden betydning. For at forstå denne forskel i Martinus brug af navnene, skal man have en dyb indsigt i teksten i LB.

Samtidig hermed er underbevidsthedslegemerne for væsenernes grundenergi, som nævnt, også blevet indstillet på at være alkærlige. Grundenergiene er jo styret af deres grundenergitalentkerner, således at væsenerne er alkærlige, uden at de behøver at tænke over det. De reagerer helt automatisk på en alkærlig måde overfor medvæsenerne. Denne tilstand er specielt tilpasset via grundenergiernes talentkerner i X2, men fungerer i det daglige via grundenergilegemerne i X3.

Dette er grundlæggende sket ved oparbejdelse af det specielle styrkeforhold mellem grundenergiene i væsenernes bevidsthed der afføder en sådan tilstand.

Dette bevirker imidlertid også, at nævnte væseners dagsbevidsthed, med denne automatilstand, ikke har nogen udfordring at arbejde frem imod. Hele deres alkærligheds-væremåde er blevet en automatfunktion som deres dagsbevidsthed ikke er involveret i. Den er blevet ren automatik.

Disse væsener er derfor, og dermed, blevet overmætte af alkærligheden. Det vil sige, at væsenerne efterhånden er blevet trætte af at være alkærlige overfor deres medvæsener. De ved egentlig ikke på dette tidspunkt hvorfor de er det! Det er imidlertid ikke mere nogen udfordring for dem at øve sig i at være sådan.

Hvordan kan man blive mætte af alkærlighed, vil nogen spørge. Det kan måske være en af dine bekendte der spørger. Disse mennesker spørger fordi de i øjeblikket er partiske overfor at udvikle sig frem imod alkærlighedstilstanden. Det er de spørgende mennesker blevet, fordi disse spørgende mennesker har oplevet så meget «mørke», ondskab, at de er blevet sultne efter en forandring. Dette er det modsatte af de først omtalte væsener beskrevet i LB (Adam og Eva som har udviklet sig fra den guddommelige verden og ind i salighedsriget).

Her møder vi så forklaringen på den drivende kraft der fører os frem gennem spiralkredsløbet, og sikrer os et

evigt spændende liv. Denne drivende kraft er «sult og mættelse», styret af urbegæret (som er en anden af de af Martinus beskrevne livssubstanser).

Sult og mættelse er netop den mekanisme som bevirker, at vi, efter at vi er blevet mæt af at udvikle os i en retning, søger imod kontrasten til det vi er blevet mæt af.

Kontrasten til alkærligheden (alkærligheden som ovennævnte væsener fra LB er blevet mætte af) er «mørket», «ondskaben», som vi kalder den, fordi vi på nuværende tidspunkt er partiske via vores egen mættelse af ondskab, og vi er derfor blevet sultne imod alkærlighed. Altså det modsatte af Adam og Eva.

Når vi ser på de mekanismer som styrer denne reaktionsmåde i relation til sult og mættelse, her relateret til lys og mørketilstanden hos væsenerne, må vi konstatere, at denne tilbøjelighed grundlæggende, i det daglige, skyldes de åndelige legemers tilstand i underbevidstheden. De er, i princippet, ligesom det før omtalte eksempel med «den fikse ide», og med evnen for skiløb der dannede sig i hjernen ved øvelserne, blevet tilpasset automatikken for at være et alkærligt væsen, og derfor får væsenets talentkerner væsenet til at være dette, uden at det bevidsthedsmæssigt skal arbejde hen imod dette. Væsenerne (Adam og Eva fra bibelteksten) har jo arbejdet ihærdigt på at opnå dette gennem tusinder af inkarnationer, helt fra det rigtige menneskerige til den guddommelige verden. I dette specielle tilfælde er det imidlertid ikke en fysisk evne der er tale om, som ved ski-øvelsen, men en åndelig/intellektuel evne som er opbygget, og som mest svarer til det andet eksempel som jeg nævnte indledningsvis omkring «den fikse ide». Denne evne er ikke fysisk, men er en evne der relaterer til de intellektuelle energilegemer i vores underbevidsthed i X3.

Alkærlighedsevnen opbygning i de intellektuelle energilegemer i underbevidstheden, i X3, består af et stort antal detailkarakteregenskaber. Disse er imidlertid, ligesom det er forklaret ovenfor, opstået samtidig med, at der er dannet talentkerner for disse i væsenernes overbevidsthed i X2. Hvis det ikke havde været sådan, havde disse, gennem en inkarnation svagt udviklede evner, kun oparbejdet gennem et liv, været tabt/forsvundet ved den første reinkarnation efter at disse er blevet søgt opbygget. Jeg

skal dog her påpege, at hverken ondskaben eller alkærlighedsevnen er opbygget over kort tid, men over millioner af «inkarnationsskift» i de respektive riger. Disse enkeltopbyggede talentkerner er opbygget samtidig med, sideløbende med, at talentkernerne for grundenergiene har ændret sig i samme retning.

Inkarnationsskift i de åndelige riger er imidlertid ikke identiske med inkarnationsskift på det fysiske plan, men det er en helt anden historie.

Af ovennævnte årsager, er det altså talentkernerne for grundenergiene i overbevidstheden, X2 der er den dirigerende og altdominerende faktor for udviklingen af disse evner for alkærlighed og ondskab, gennem mange inkarnationer, og som indirekte, derved også er skyld i at mættelsen, og den nye sult for ondskab opstår. Dette være sagt, selv om den dagligt fungerende alkærligheds-væremåde, også gennem sin langsomme udvikling, overordnet er baseret på de 6 energilegemers langsomme ændrede udformning i væsenernes underbevidsthed.

Ændringen af udformningen af grundenergilegerne består specielt i, at grundenergistykkerne i underbevidstheden har ændret sig i en jævnt glidende mekanisme.

Ud fra det jeg har sagt ovenfor, må det således være indlysende for den seriøst analyserende forsker, at det der i denne sammenhæng betyder noget *i den store sammenhæng*, er talentkernerne for grundenergiene i overbevidstheden, X2, og ikke, at der er tilpasset et eller flere ”organer” i underbevidstheden, for at være alkærlig, selv om disse fænomener er sammenkoblede.

At væsenerne nu får en sult imod mørket, og derfor gennem et utal af inkarnationer, efterfølgende opbygger tilbøjeligheder der udmøntes med tilsvarende organfunktioner/karakteregenskaber m.m. i underbevidstheden, *er ikke det betydende, overordnet set*. Sådanne, over kort tid udviklede evner, midlertidig opbygget i underbevidsthedens tankeklimaer, ville forsvinde igen med næste ”inkarnation” hvis ikke der også blev opbygget talentkerner herfor i overbevidstheden, X2. At sådan en udvikling, der strækker sig over et utal af inkarnationer, hvor forandringerne i underbevidstheden, gennem hver enkelt inkarnation, kun er små detaljer i forhold til den samlede overordnede karakterændring der akkumuleres via talentkerner i overbevidstheden. Her er det naturligvis det sidste der er det altafgørende.

Den grundlæggende betydning for den samlede ændring af ”karakter” er den, at den sker over et utal af inkarnationer, og gennem en løbende ændring af talentkerner. Denne udvikling imod mørket sker, som vi ved, igennem hele planteriget og dyreriget.

Den opmærksomme og intellektuelle læser vil nu kunne forstå, at der i de ovenfor omtalte tekster må stå «overbevidsthedsfunktion» og ikke «underbevidsthedsfunktion» samt til «overbevidstheden» og ikke til «underbevidstheden». Dette må forstås, i relation til, at det altafgørende for denne to trins udvikling er det der sker i overbevidstheden.

I princippet er det ikke forkert at sige at det er underbevidsthedsfunktioner der i praksis gør sig gældende, når man betragter situationen fra den øjeblikkelige situations-tilstand, og i en enkelt inkarnation, men begrebet underbevidsthedsfunktioner er ikke dækkende, når man forstår, at evnen opbygges over et utal af inkarnationer. Så er det de talentkerner der findes i overbevidstheden for nævnte opøvede tilstand der til fulde dækker fænomenet, og er ansvarligt for denne tilbøjeligheds formidable udvikling. Af denne grund er det mest dækkende for det samlede fænomen at kalde det overbevidsthedsfunktioner, hvad Martinus også har rettet det til i de trykte bøger gennem hele sin levetid, selv om han har skrevet det modsatte i sit manuskript.

Det er således ikke decideret forkert at tale om underbevidsthedslegemernes betydning for den øjeblikkelige situation, alkærlighedsfunktionens, udfoldelse. Det er dog ikke dækkende for at forstå udviklingen gennem så store perioder som lys-perioden og mørke-perioden i et helt spiralkredsløb.

Fokuserer man på «den øjeblikkelige situation», og ikke på den langsigtede situation, hvor alkærlighed udfoldes, er det en underbevidsthedsfunktion, fordi det her er energilegerne og de opbyggede individuelle tilbøjeligheder der er styrende, men i relation til de enorme udviklinger/udviklingsperioder gennem et helt spiralkredsløb er det talentkernerne, der er de dirigerende for det der sker i underbevidstheden, der er af overordnet betydning. Derfor er det en overbevidsthedsfunktion overordnet set.

Formatet taget i betragtning, er det derfor kun dækkende for situationen, som beskrevet i LB3, at kalde den en overbevidsthedsfunktion, da det er talentkernerne i X2 der er dominerende i det store perspektiv.

Naturligvis er det aktuelle problem noget mere komplekst end de par meget enkle eksempler jeg har givet, og den kortfattede grundlæggende forklaring jeg har formuleret efterfølgende.

Det kan godt være, at det, at den dybere forklaring er så kort, måske bevirker, at det giver en vanskeligere forståelse. Jeg kan dog ikke sige mere om det her, da en dybere redegørelse vil kræve en meget lang tekst, eller en hel række forelæsninger om selve emnet, som naturligvis også må omfatte de tilstødende emner.

For blot at sige lidt om emner der er absolut nødvendige at forstå, og være "hjemme i", for at fatte hvad jeg har sagt ovenfor, vil jeg tilføje følgende oplysninger i telegramform.

Bevidstheden hos et levende væsen består af overbevidstheden, X1 og X2, og underbevidstheden der består af de seks grundenergilegemer, hvoraf det ene, tyngdelegemet, er det der hos dyr og mennesker bærer dagsbevidstheden. Martinus har på et tidspunkt, i en mindre del af teksten, skelnet mellem jeget, X1, og skabeevnen, X2, hvor han alene kaldte den sidste for overbevidstheden. For det meste taler han om begge dele tilsammen som overbevidstheden.

Jeg taler her specielt om bevidstheden, som den kan opleves hos mennesket, og bruger hans sidste synsvinkel (X1 + X2 som overbevidsthed) her.

Herforuden består bevidstheden også af enhver form for tankedannelse og dannelse af viljesmanifestationer. Det sidste kan vi ikke komme ind på her.

Vi skal her huske på, at alt hvad der sker i bevidstheden er resultater, alene af jegets tanker og handlinger. Jegets sult og mættelse set gennem væsenets farvede briller. Hjernen er kun en kommunikationsmaskine der sørger for god kontakt mellem det fysiske legeme i sin helhed og væsenets bevidsthed i sin helhed.

Overbevidstheden, som er en del af bevidstheden, er uden for tid og rum, og er overvejende ren stilhed, bortset fra talentkernebevægelser i skæbneelementet. Dette må dog ikke forlede læseren til at tro, at jeget ikke er aktiv i det daglige liv. Når vi siger jeg, er det vores guddommelige jeg vi omtaler. Det er, som sagt, jeget der styrer alt hvad vi foretager os. Dette gør jeget ved at vende de indgående energier, og sende dem ud, tilbage gennem X2 til X3, til det daglige liv som reaktioner på oplevelser i livsproccessen. Det gør jeget efter at have behandlet dem via de farvede briller som dækker underbevidsthedens tilbøjeligheder, baseret på oparbejdede vanetiltøjeligheder. Det sidste skal jeg ikke komme ind på her. Det er et kæmpe kapitel for sig selv.

Underbevidstheden består af 4 intellektuelle grundenergier, intelligens, intuition, hukommelse og instinkt, samt to mere fysiske energier, tyngde og følelse, som gennem deres afbalancering af hinanden, og delvis styret af intelligensen og de oparbejdede automatfunktioner, specielt for legemsdannelse, bl.a. danner de fysiske legemer, og danner alt fysisk stof.

Dagsbevidstheden bæres af et af underbevidsthedslegemerne. Hos mennesket, af tyngdelegemet, og dagsbevidstheden bevæger sig efterhånden, med udviklingen, over på følelseslegemet. I de åndelige riger bæres dagsbevidstheden af

de intellektuelle grundenergilegemer, og her findes ikke natbevidsthed, undtagen i salighedsriget.

Natbevidstheden bæres af de 4 intellektuelle legemer. Altså legemerne for de fire intellektuelle grundenergier. I de åndelige riger findes natbevidstheden ikke før i salighedsriget som jeg har sagt ovenfor. I salighedsriget relaterer natbevidstheden til mineralrigets og planterigets legemsdannelser.

Skæbneelementet i X2 indeholder alle talentkerner uden undtagelse. Talentkernerne kan opdeles i grupper som: 1. Talentkernerne for *de to seksuelle poler*. 2. *De seks grundenergiers talentkerner*. 3. *De af væsenet selv skabte talentkerner* for evner og tilbøjeligheder som jeg har omtalt ovenfor.

En talentkerne er et koncentrat, en energipakke, for en vis funktion, eller en gruppe af funktioner. Energipakken er i sig selv ikke funktionsdygtig før den er pakket ud.

Det er derfor, at Martinus sammenligner en talentkerne med et plantefrø. Dette plantefrø er heller ikke rigtigt funktionsdygtigt før det "er pakket ud", d.v.s. er spiret og vokset op som en plante.

De 7 (6) grundenergier. Hvordan skal vi forstå dette begreb?

Verdensenergien er til enhver tid spaltet op i ethvert levende væsen. Den er spaltet op i 7 grundenergier. De 6 grundenergier og moderenergien. Moderenergien er den værktøjskasse/energipakke der specielt har til huse i X2, og her straks er blevet udfoldet som funktionsdygtig uden at have en tilhørende talentkerne, som de øvrige grundenergier har. Moderenergien indeholder skæbneelementet der igen indeholder alle talentkernerne.

De 6 grundenergier er basalt set, først og fremmest lagret som talentkerner i X2. Disse talentkerner er i sig selv, (kan i hvert fald opfattes som) funktionsløse værktøjspakker, og er alligevel fuldt loadede energipakker. De skal, som jeg har sagt ovenfor, først pakkes ud før de kan fungere. Denne udpakning består i, at talentkernerne fra X2 fører deres indhold (talentkernerne er der stadig, og tilpasses løbende til eventuelle ændringer) ned i X3, altså en bevægelse fra overbevidstheden til underbevidstheden. Grundenergierne føres herved inden for tid og rum. I underbevidstheden vokser de straks ud fra talentkernepakker til energilegemer, til de 6 grundenergilegemer i underbevidstheden.

Disse energilegemer er her i underbevidstheden, altid **nogenlunde** funktionsdygtige, og kan bruges af det levende væsen som grundlag for livets oplevelse (og dermed væsenets kosmiske kemiske eksperimenter).

Hvad forstår jeg nu ved at grundenergierne er **nogenlunde** funktionsdygtige i det levende væsen?

Dermed mener jeg, at de ikke alle er virksomme med deres fulde potentielle styrke, til enhver tid. Dette vil sige på ethvert sted i spiralkredsløbet hvor væsenet befinder sig. Det er de ikke, fordi moderenergien, via de seksuelle poler regulerer de 6 grundenergiers styrke. Disse energiers styrker, og dermed styrkeforholdet til de andre grundenergier, ændrer sig hele tiden efter, eller lad os sige, i takt med, væsenets sult og mættelsestilstand. Denne samlede påvirkning af væsenet, som er en automatik, påført det enkelte væsens væremåde/bevidsthedstilstand, bestemmer hvor væsenet befinder sig i spiralkredsløbet.

Spiralkredsløbet som begreb skal forstås sådan, at der ikke er nogen spiraltrappe som sådan (fysisk forstået) hvorpå væsenerne bevæger sig opad i takt med deres udvikling, men er en mekanisme, der via den automatik der grundlæggende styrer ændringerne i væsenernes grundenergiers styrkeforhold, samtidig med den automatik der påvirker væsenernes «sulttilstand», føres væsenerne frem i et udviklingsforløb der symbolsk kan beskrives som et spiralkredsløb. Martinus har været nødt til at bruge disse udtryk noget bombastisk for at få menneskene til at fatte hvad han taler om.

Væsenet kan imidlertid ikke selv springe rundt i spiralkredsløbet, baseret på væsenets mulige humørmæssigt påvirkede viljeudløsninger. Dette er umuligt for væsenet, fordi grundenergiernes styrkeforhold ganske jævnt og rytmisk ændrer sig efter et bestemt mønster som grundlæggende påvirker væsenet. Dette viser, at væsenets sult og mættelsestilstand og tilbøjeligheder også ændre sig systematisk i takt med grundenergiernes energiændringer. Dette viser, at vi ikke til enhver tid har absolut fri vilje, men set over et helt spiralkredsløb, har vi «i alt» haft en helt fri vilje, men den frie vilje har, i sin frigivelse, fulgt et bestemt mønster, i overensstemmelse med spiralkredsløbets rytme, så den fri vilje er frigjort lidt af gangen. Hvis ikke det var sådan, ville det gå helt galt når væsenerne befinder sig i dyreriget.

Hvad er nu **”en fri vilje”**? Det er friheden til at gøre hvad vi har lyst til. Væsenets fri vilje består, kort beskrevet, åndsvidenskabeligt set, i, at det har mulighed for at få tilfredsstillet de sultfølelser som væsenet oplever. Bestemmer væsenet ikke selv hvad det vil være sulten efter?

Nej det gør det ikke. Det er styret på forskellig måde, og afpasset efter hvor væsenet står i spiralkredsløbet. Det kan jeg sige meget om, men nok om det på dette sted.

Hvordan skal vi forstå Martinus begreb: **”en grundenergi”**. Vi har set, at en grundenergi er en, i det enkelte levende væsen udspaltet speciel del af verdensenergien. En grundenergi kan opfattes som en kasse med specielt åndeligt værktøj, og med tilhørende energimængde til at

få dette værktøj til at fungere. Det er på grund af energiindholdet at den betegnes en grundenergi. Når den udspaltes fra verdensenergien, bliver den automatisk indbygget i det enkelte levende væsens overbevidsthed, X2, som en talentkerne i skæbneelementet. Herfra vokser den frem som et energilegeme i underbevidstheden X3, som, sammen med de andre grundenergiers energilegemes, danner underbevidstheden. Vi forstår, at underbevidstheden er en meget vigtig del i det levende væsens mulighed for at håndtere livets oplevelse.

Nu skal man dog ikke forstå det jeg har sagt om udspaltningen, som noget der sker når væsenet inkarnerer. En sådan opfattelse vil være helt forkert. Da alle levende væsener er evigt eksisterende væsener, har denne udspaltning altid eksisteret, og vil aldrig ophøre med at eksistere. Udspaltningen har aldrig fundet sted somværende første gang hos et levende væsen. Det er en evig foreteelse. Jeg har kun nævnt det på denne måde her, for at få læseren til at forstå hvordan systemet er skruet sammen.

En enkel grundenergi kan som jeg har antydnet, forstås som et specielt sæt af værktøjer (f.eks. hukommelse, intelligens, intuition m.fl.) som giver det levende væsen mulighed for at fungere som et levende væsen gennem livet, og gennem alle efter hinanden følgende liv. Det er absolut nødvendige værktøjer for væsenet. Værktøjer som er væsentlige, for at det kan forholde sig til sin omverden, uanset om denne omverden er fysisk eller den er åndelig. Det vil sige, om den forløber i en fysisk X3-verden eller i en åndelig X3-verden. Det er jo grundenergiene der giver mulighed for, at vi kan forholde os til og opleve livet.

Forskellen på den fysiske verden og de åndelige verdener er kun et ”frekvensspørgsmål”, og disse verdener er totalt indblandet i hinanden selv om vi ikke kan se det. Vi kan jo kun se den fysiske verden med vores fysiske sanser. Jeg må her strengt påpege, at *alle åndelige verdener er inden for tid og rum, ligesom den fysiske*. Det er der en masse mennesker der ikke har forstået. Ikke engang mennesker der påstår at de har forstået teksten i LB.

Vi må herudfra konstatere, at grundenergiene fra området uden for tid og rum, hvori de her foreligger som talent-

kerner i X2, kommer ned i X3 som underbevidsthed hos de enkelte levende væsener, og her vokser op som reelle legemer som tilsammen udgør væsenernes underbevidsthed. Den enkelte grundenergi bliver her, som legeme i væsenets underbevidsthed, stillet til rådighed for væsenet som værktøj i dette væsens bevidstheds-værktøjskasse. Den værktøjskasse som væsenet skal bruge ved livets oplevelse, og den dermed tilhørende kosmiske kemiske håndtering af livet.

Man skal således forstå, at en grundenergi ikke drejer sig om en simpel form for energi som f.eks. elektriciteten, der kan bruges til hvad som helst efter forgoftbefindende, blot man kan finde på en maskine der kan udnytte denne elektricitet.

En grundenergi er, fra det guddommelige side, designet til at indeholde en pakke af egenskaber/værktøjer for livets oplevelse, og som er helt specifik. Dette kan være hukommelsesværktøj, intuitionsværktøj, intelligensværktøj m.m.. Dette skal forstås på samme måde som, hvis man har en sav. En sav kan kun bruges til at save med. Den kan ikke bruges som hammer eller noget andet. De enkelte grundenergipakker er til rådighed for det levende væsen som sådan. Det interessante er imidlertid også, at væsenet heller ikke behøver at fremskaffe energi for at bruge de i pakken værende værktøjer. Disse værktøjer er nemlig allerede fyldt med energi, så de lystrer væsenets vilje og tilbøjeligheder uden at behøve at få tilført anden energi end den som de selv medbringer. Det er derfor at de kaldes «energi». At de kaldes grundenergier forstås derved, at deres værktøjsindhold er uomgængeligt nødvendigt som værktøj i omgangen med kosmisk kemi, og dermed livets oplevelse.

Det er derfor, at tanker, som jo baseres på grundenergiene, og dannes af disse, automatisk danner tredimensionelle panoramaer der kan lagres i hukommelseslegemet, og bruges direkte i de åndelige riger, men for at indgå i den fysiske verden, først må transformeres til fysiske energier. Jeg kan ikke gå dybere ind i det her, men der er jo forskel på energierne/stoffet i den ydre fysiske verden og i den indre åndelige verden, hvori vores bevidsthed befinder sig. Denne indre verdens panoramaer kan ikke direkte overføres til det fysiske plan, og vises for medvæsener her. Væsenerne må overføre dem til tungere fysisk materie før medvæsenerne kan se dem. Drejer det sig om fysiske emner, må væsenet først fremstille/skabe det fysiske emne for at vise det for medvæsener. Er det åndelige emner, må disse først udsiges eller trykkes som ord.

Der er dermed to muligheder for at kommunikere. ved at vise det man tænker på som fremstillede enheder, eller væsenet benytter den mulighed, at væsenerne ved lyd og skrift kan overføre informationer om dette til dets medvæsener. Lyd og skrift hører også med til de tunge fysiske materier.

Det jeg har sagt her betyder, at vi ikke skal forstå grundenergiene som «simple» energier, som uspecifik elektrisk energi, men som værktøjer som blot har fået energi med i sin pakkeløsning. Dette kan sammenlignes med, at vi får en boremaskine hvor akkumulatoren allerede er opladet, og fortsat vil være opladet, så den straks kan bruges. En simpel sammenligning, men forhåbentlig forståelig.

Jeg har her sagt lidt om væsenets bevidsthed. Der kan siges meget mere for at give en bedre forståelse, men pladsen er ikke til det. Bevidsthed er ikke mindre end alfa og omega i forståelsen af det levende væsen. Som vi ser, repræsenterer væsenernes bevidsthed såvel elementer uden for tid og rum, som elementer inden for tid og rum. Vi skal jo altid huske på, at når vi siger, at jeg agerer, er det vores guddommelige jeg der agerer, med de specielle farvede briller på, som netop hører til det enkelte jeg-væsens øjeblikkelige situation.

Af det foregående kan vi se, at bevidstheden indeholder, såvel elementer der er uden for tid og rum, og derfor evige, X1 og X2, og elementer der er inden for tid og rum, X3, som derfor er forgængelige. Hvis de elementer der ligger i X3 ikke er repræsenteret ved talentkerner i X2 vil disse elementer gå til grunde ved enhver reinkarnation vi foretager, uanset om vi befinder os på det fysiske plan med vores fysiske krop, som vi gør i øjeblikket, eller vi befinder os i de åndelige riger. Disse elementer vil så gå tabt ved død og reinkarnation.

Da bevidstheden indeholder områder der er såvel inden for tid og rum, som uden for tid og rum, kan elementerne heldigvis overføres fra den ene inkarnation til den anden via talentkerner. Dette er det vigtige aspekt (talentkernerne) hvis det drejer sig om elementer der skal genbruges i mange liv.

Derfor er det vigtigt, at Martinus i ovennævnte situation skriver overbevidsthedsfunktion i den omtalte tekst. Det er nemlig funktionerne via talentkernerne i overbevidstheden der er alfa og omega for de omtalte udviklingstilstande, og dermed ændringen fra den ene bevidsthedsfunktion til den anden.

Talentkerner er egentligt noget ret labilt noget. De tilpasser sig hele tiden efter hvordan væsenets sult efter at udvikle specielle områder forløber. Hvis man f.eks. lærer fysik og botanik i skolen, og er meget interesseret i begge dele, vil man sikkert få nogle gode karakterer i disse fag. Dette vil så også medføre, at man får nogle talentkerner for at forstå begge dele.

Hvis man opretholder disse interesser i gymnasiet, bliver talentkernerne "kraftigere" til dette tidspunkt. Hvis man herefter taber interessen for fysik, og ikke beskæftiger sig med fysik efterfølgende, men bibeholder interessen for botanik, og går på universitetet og studerer dette fag, og

derefter arbejder med botanik som arbejdsområde, vil der efterfølgende ske følgende med talentkernerne:

Talentkernen for fysik vil over tid blive mindre og mindre, og måske forsvinde helt inden for samme liv. Måske vil den i en svag form følge med til næste inkarnation, hvor den så ikke får nogen særlig betydning for personen. Her kan man sige, at talentkernen for fysik, på grund af den kortvarige interesse, ikke har nogen særlig betydning som talentkerne betragtet. På denne måde forbliver evnepotentialet for fysik nærmest på et underbevidsthedsniveau, og dermed virker som en *underbevidsthedsfunktion*, da videnspotentiallet sammen med talentkernen i dette tilfælde

nærmest er forsvundet inden for et enkelt liv.

Ser vi på talentkernen for botanik, så bliver den større og større gennem livet, og vil magtfuldt gå med over som en ekspertmulighed hos personen i næste inkarnation. I denne næste inkarnation kan personen så yderligere udvikle denne, og i det mindste leve højt på, at have den til rådighed.

I dette tilfælde vil jeg betegne situationen som en *overbevidsthedsfunktion*, idet det er overbevidstheden der giver mulighed for at personen kan videreudnytte sin oparbejdede ekspertise.

Terskelen ind til Martinus

Af Ole S. Larsen

Skal vi tro Martinus, vil alle mennesker på jordkloden etterhvert åpne seg opp for åndsvitenskapen og verdensbildet hans, og ta det inn til seg. Det skulle være en opplagt kjensgjerning. Selv om det ennå er et stykke igjen før det er en realitet.

At det skal ta slik tid, kjennes litt frustrerende.

Et fenomen jeg undres over i denne anledning; som altså er knyttet til denne sendrektighet - er mennesker koblet inn i ulike new age-bevegelser, som likevel virker å være langt unna åndsvitenskapen og Martinus' verdensbilde – og derfor er det all grunn til å spørre seg hvorfor er det slik?

Hvorfor er terskelen inn til Martinus så bratt, krevende og vanskelig for mange mennesker; selv for

erfarne new age'ere?

La oss ta en ganske enkel oversikt først: 98 til 99 prosent av alle new age'ere i Norge i dag, driver med alt annet enn åndsvitenskap og Martinus kosmologi.

De er med i forskjellige livssyns-retninger, går på utviklings-kurs, bedriver alternative behandlings-former, etc. Felles selvsagt er at de blant annet har reinkarnasjon som viktig tros-base. Imidlertid i en udefinert form; hvor de er tilfreds med å anta at reinkarnasjon er en realitet - hvor de ikke har behov for å søke dypere erkjennelse av en utviklingsvei.

Kun 1 til 2 prosent av new age-menneskene i Norge i dag, er seriøst inne i åndsvitenskapen og Martinus. Regner med at det er noenlunde samme prosentvise tall i Danmark pr. i dag. Dermed kan vi som er interessert i åndsvitenskap og Martinus kosmologi, føle

oss ganske ensomme og forlatte!

Jeg har som sagt grublet mye over dette fenomen. At ikke disse tilsynelatende ressurssterke spirituelle personer velger å gå litt inn i Martinus kosmologi og åndsvitenskapen.

Klarer de ikke å se storheten i Martinus' verdensbilde? Som kan gi hjelp i alle aspekter til trengende mennesker. Det ligger greit tilgjengelig foran nesen på dem; likevel griper de ikke muligheten til å utforske det nærmere – noe de helt sikkert ville hatt utbytte av.

Vi som er på innsiden av Martinus, kan nesten synes de fortøner seg litt enkle og dumme; at de ikke kan komme over på «våres» side – men skal tviholde på sitt stae, teite standpunkt.

For å snu om på det: Gjett også om ikke de igjen synes at vi Martinus-folk er teite og dumme! Det går selvsagt begge veier.

I det store og hele tror jeg vet hoved-hinderet de må passere, for at de skal omfavne Martinus.

Altså terskelen inn til Martinus.

Der det alt i alt krøller seg for dem, er ved inngangen til et nytt spiralkretsløp. At man må dukke ned i lidelsen og mørket – i dyreriket – i et nytt spiralkretsløp,

blir for mye for dem å ta. «Alt er såre godt»-prinsippet blir for tøft og ubehagelig for dem.

Så å si alt annet i Martinus kan de akseptere; bare ikke dette!

De orker ikke tanken på mer lidelse, mørke, og har bestemt seg for fra nå av at de og mange andre mennesker skal leve i et evig, permanent lys fremover. Ikke noe galt med at de inderlig ønsker seg det! Det er egentlig svært forståelig.

Noen har også problem med å akseptere at vi i tidligere inkarnasjoner har levd som plantevesener og dyr. Den tanken blir for utrivelig. Men vi Martinus-interesserte vet at det evige liv opprettholdes av kontrastprinsippet. At man må ned i lidelse, mørke igjen. Det blir et ubehagelig gode. Et slags lys i det og. Eneste som kan gi mørket, lidelsen i verden, en logisk, plausibel forklaring, og via dette viktige, sentrale prinsipp åpenbares blant annet livsmysteriets løsning.

New age-»light»- menneskene, som jeg kaller dem, er på mange måter en blandet masse. De mest avan-

serte klarer å operere med utviklings-begreper som «astralverden», «mikrokosmos», «makrokosmos»; uten at som sagt en entydig utviklingsvei blir definert. Utviklings-perspektiver er ikke så vesentlig for dem.

Man er tilfreds med at det ender godt tilslutt; at det befriende evige liv i lyset inntar alle aspekter ved tilværelsen.

Ellers står på mange måter den tradisjonelle new age-gudsoppfattelse og for eksempel den tradisjonelle kristne gudsoppfattelse ikke så langt fra hverandre. Slik jeg ser det.

Man tror på lyse krefter – en god Gud; personifisert som en mild, snill, godslig, langhåret, gråhåret gammel mann oppe i himmelen, som ser ned på oss strebende, slitne mennesker; klapper oss på kinnet, og prøver å oppmuntre oss til å stå på videre.

Den gudsoppfattelse kan også vi Martinus-tilhengere fint bruke. Ikke noe i veien for det!

Hva som tilslutt særlig vil falle sammen for dem – deres hoved-problem – er at de ikke klarer å konkretisere noen klar utviklingsvei for menneskene; hvor vi kommer fra, hvor vi går videre hen.

Der vil de tilslutt etterlyse så store spørsmål de ikke finner logiske svar på, at plutselig er veien inn til Martinus ikke så lang.

Her tror og mener jeg alle mennesker på jordkloden tilslutt må legge seg flate for Martinus' logiske, klare, inkluderende utviklings-analyser, med tilværelsesriker og spiralkretsløp som regelrett setter alt på plass!

Opplysthet av høy kvalitet!

Vil tro det vil medføre markante overgangsproblemer for new age-»light» - menneskene å gi slipp på new age-»light» - verdensbildet sitt. Det skjer nok ikke uten friksjoner.

Det er mulig de slipper å havne i svære lidelseskriser – men det er helt åpenbart at de må utsettes for påkjenninger av en eller annen art – for at de skal finne veien til åndsvitenskapen.

Det er nettopp det som må til for at sjelen deres skal åpne seg opp for det åndsvitenskapelige verdens-

KORT

Ruth Olsen

FOR TALT

Om plads i herberget

Fra det Syrien, hvor Jesus engang gik og udbredte sin lære om næstekærlighed, må menneskene nu flygte fra krigsrædsler til det Europa, der kalder sig kristen. Men der er ikke "plads i herberget", i hvert fald ikke i det Danmark, der just her før jul strammer til og kan nævne f.eks. at hindre en mor eller en far i at få sine børn ud af krigszonen.

I det dengang meget fattigere Danmark fandt vi ud af i 1945 at skaffe ca. 250.000 tyske flygtninge mad og husly. Så hvad er der sket med flertalsdanskernes moralske sindelag siden da? Bliver man mere selvisk af at blive materielt rigere? Ville man i dag kunne vedtage den flygtningekonvention i FN, som man vedtog lige efter 2. verdenskrig?

Mon der vil komme et oprør fra "folkedybet" over regeringens hjerteløshed – og fra præsterne, som så måske vil åbne deres præstegård for indlogering? De ved jo godt, hvad Gud (som jo er os alle) sagde om "fårene": "Thi jeg var hungrig, og I gav mig at æde, jeg var tørstig, og I gav mig at drikke, jeg var fremmed, og I tog mig til jer, jeg var syg, og I besøgte mig".

Men ok – Danmark er jo ikke rigtig kristen – endnu.

Om at rette i gamle værker

Johnny Kondrup er professor dr.phil. og medlem af Det Danske Sprog- og Litteraturselskab. I Politiken 22/10 var en artikel om ham, da han vel er Danmarks største ekspert

vedr. udgivelse af ældre værker. Han finder det kan være helt fatalt at forsøge at "modernisere" gamle værker og foreslår man i stedet indsætter fodnoter, hvis der er ord, som er blevet for svære at forstå i nutiden.

Hvordan der let opstår meningsforstyrrende fejl, viser han ved et eksempel af Kierkegaards beskrivelse af de to stridende magter i "Dom Juan", hvor der i de oprindelige tekster står, at sejrherren flygter og undviger. I artiklen udtaler han: "Det havde udgiverne ikke fantasi til at forestille sig, så de fik det til at det var den anden, altså taberen, der flygtede. Sådan kan ubevidst indskrænkede tekstkritikere og "fornyere" forfalske en central pointe hos Kierkegaard og forhindre læserne indsigt i en magt, hvis væsen netop er flugten – og hvis magt består i at tvinge andre til bevægelse også."

Sine mange års erfaringer har Kondrup i 2011 udgivet en bog om, nemlig "Editionsfilologi". Måske skulle Martinusinstituttet anskaffe sig bogen og få lidt viden om, hvordan man behandler ældre værker ved genudgivelse?

FN

Martinus har sagt, at FN er det første spæde foster til en kommende verdensregering. Med de nye 17 mål, som FN's generalforsamling vedtog her i år 2015, er der udstukket nogle retningslinier, som peger i den rigtige retning. Nemlig om fred og retfærdighed, om at ulighed og fattigdom skal bekæmpes, om bæredygtigt og ansvarligt forbrug osv.

Vi ved godt, det har lange udsigter, som verden ser ud i dag, men det har dog en vis betydning, at der således er nogle moralske værdier, som mange kan enes om. Kampen mellem lyset og mørket vil dog hærge Jorden i de kommende mange år, da mørket jo endnu ikke har kulmineret.

Ifølge Martinus vil krig ved international lov være forbudt om mindre end 100 år, og der vil ved lov være tvungen mægling mellem stridende nationer. Om ca. 200 år vil der være megen kristusmentalitet på jorden. Måske fordi ”fårene” har vundet den afgørende demokratiske indflydelse, og mange af ”bukkene” er inkarneret på andre kloder?

Meningen med flygtningene?

Vi læser både i Bibelen og hos Martinus, at når ”enden er nær”, dvs når mørket kulminerer her på Jorden, da vil ”fårene” blive skilt fra ”bukkene”. Men hvordan mon det vil ske – sådan mere konkret? Det er nok noget vi får lært lidt om i denne tid, hvor så mange ulykkelige mennesker søger hjælp og beskyttelse i den rige del af verden.

Befolkningerne deler sig i to ”lejre”. Mens de politisk ansvarlige er kolde og søger at ”vaske hænder”, ja nogle søger endda at fiske vælgerstemmer ved at skabe frygt, er det ganske almindelige mennesker, der har forstået, hvad næstekærlighed er. Det er i øvrigt symptomatisk, at når Røde Kors samler penge ind til nødhjælp, er det de rigeste folk, der giver mindst.

Det er også tankevækkende, at i det Ungarn, der for ikke så længe siden sendte tusinder på flugt til andre europæiske lande, har en leder og med ham åbenbart flertallet, der ikke mener flygtninge er ”rigtige mennesker”, og derfor ikke skal hjælpes. Når vi hører de rige arabiske oliestaters undskyldninger for ikke at tage imod syriske flygtninge, ved vi nok hvor der er mange ”bukke” at finde!

Hvad med de såkaldte ”menneskesmuglere”? Er de bare kyniske kriminelle, fordi de tager penge for det? Jo, men danskerne tog også penge for at hjælpe jøder som flygtninge til Sverige under sidste krig. Men de var tværtimod helte!

Der er så megen uretfærdighed, så megen selvisk grådighed og udnyttelse af andre i verden i dag, at det kun er til at holde ud at se på, fordi vi med Martinus ved, at det er en fase menneskeheden nu engang skal igennem. Og de værste af ”bukkene” får deres karma, kan vi trøste os med, ja bliver måske ”eksporteret” til en anden klode i deres næste inkarnation. Og så kan vi imens glæde os over, hvor megen kærlig hjælpsomhed, der også er i verden i dag.

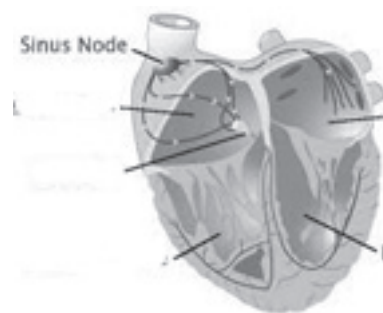
Må præster tænke selv?

Nu har endnu en af Folkekirkens præster åbent vedkendt sig troen på reinkarnation. Hun, Anette Berg, er præst i Vig, som ligger lige i nærheden af Martinus-centeret i Klint. Der er uden tvivl en hel del præster, der mener det samme, men som

ikke tør stå frem. For uanset de nok ikke længere risikerer at blive fyret – der er jo præstemangel i Danmark – er det ubehageligt at skulle stå skoleret for en biskop.

Men hun kan jo argumentere med, at omkring 25% af Folkekirkens medlemmer tror på reinkarnation, så hun er da bare repræsentativ, men det er næppe dem, der kommer til gudstjeneste i de halvtomme kirker. Logisk tænkende mennesker bryder sig ikke meget om det, præsten prædiker, slet ikke når det gælder deres udlægning af, hvad ”det evige liv” i trosbekendelsen betyder.

Nu vil den danske folkekirke også digitaliseres ligesom i England, hvor det er en kapitalfond, der står for det, sådan at man også kan tjene penge på kristendommen.

Hvad styrer hjertet?

Når lægevidenskaben skal forklare, hvad der får hjertet til at slå så rytmisk og vedholdende et langt liv igennem, fortæller de om en sinusknude, der sender en elektrisk impuls til hjertets muskler. Spørger man dem om, hvor den elektriske strøm kommer fra, siger de, at det er nervesystemet der skaber den, og derfor påvirkes hjertets rytme af vor sindstilstand.

Men også kroppens nervesystem består af fysisk stof og er som alt andet i vor organisme styret af vor bevidsthed, også når det sker som automatfunktion. Kun bevidstheden kan skabe den form for elektricitet,

som beliver den fysiske krop og som altså også sørger for, at sinusknudens "batteri" er opladet.

Både Martinus og Walter Russell forklarer, at bevidstheden, som er stilhed, skaber tanker som er bevægelse, og tankerne er elektricitet.

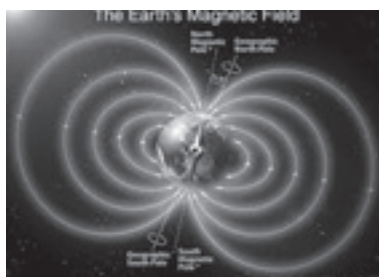
Jordkloden – vor skytsengel

Nu rapporteres der igen om, at hullet i ozonlaget er vokset, efter at det i nogle år ellers var skrumpet. Forskerne mener, det er menneskenes adfærd der er årsagen. Men faktisk er det i virkeligheden noget, som jordklodevæsenet styrer – ifølge Martinus. Også det med "magnetfeltet" omkring Jorden er noget dette "væsen" styrer.

For det forskerne ikke ved er, at det såkaldte magnetfelt er Jordklodens aura og er dermed et spørgsmål om dens bevidsthed. Ifølge Walter Russell har det ikke noget med magnetisme at gøre. Som han forklarer, består Jorden af et indre felt med udfarende kraft (varme) holdt i ave af en omgivende indadgående kraft (kulde).

Som alle andre levende væsener i dette univers, skaber klodevæsenet med sin bevidstheds tankekraft en udadgående henholdsvis indadgående spiralbevægelse. Den indadgående kalder man fejlagtigt "tyngdekraft".

Ligesom menneskets aura ændrer sig, når vor bevidsthed ændre sig, således har Jordens aura, kaldet magnetfelt, også ændret sig gennem tiderne. Ved studier af gammel keramik fra Kina, mener man at have fundet ud af, at feltets styrke var 50% kraftigere for 2000 år

siden, hvor det kulminerede. Andre forskere har påvist, at det er aftaget 10% i de sidste 150 år.

I en organismes opbygningsfase er den indadgående spiralbevægelse den dominerende, mens den udadgående bliver stærkere, jo ældre organismen bliver. Jorden er åbenbart lige begyndt sin "alderdom". Til sidst vil en planetorganisme svulme op som en døende gasplanet ligesom Jupiter. Det er også hvad der sker med kræftceller, når den livgivende indadgående energi taber til den udadgående

Pavemagt?

Pave Frans har det ikke nemt som leder af det lille "kongerige", Vatikanet, med dets korruption og magtkampe. Det er der nu udkommet to bøger om, som siges at afsløre delikate ting om det, der foregår i den katolske kirkes højborg. Selv en pave bliver ikke populær blandt sine "egne", når han forsøger at rydde op.

Først fik han med hjælp fra Verdensbanken ryddet op i Vatikanets bank med dens hvidvaskeri af kriminelle penge. Så nedsatte han en kommission til at rydde op i de interne økonomiske fiksakserier, som bl.a. handlede om indtægter fra salg af helgener til udenlandske kirker. Den katolske kirke samler penge ind for at kunne hjælpe de fattige, Peterspenge kaldes de, men det viser sig at kun 1/10 af dem går

til de fattige, resten går andre steder hen som ingen rigtig ved noget om.

Nu er to af de personer, der sad i oprydning-kommissionen, blevet arresteret for korruption og sat i Vatikanets egen arrest. Den stakkels pave ved snart ikke, hvem han kan stole på – og da slet ikke forfatterne til de to bøger, som man mener ønsker ham afsat. Paven har åbenbart mange interne fjender, for bøgerne afslører mange ting fra de allerinderste kredse.

Men så er det jo godt, at han kunne hjælpe Cuba til et bedre forhold til USA!

Stor stor forskning!!

Midt i denne sparetid, hvor meget hospitalspersonale bliver sparet væk, og kommunerne ikke kan finde bolig til flygtninge som kan betales for den såkaldte integrationsydelse, har man haft råd til at forske i børns smagssans. 20.000 børn er blevet bispist for at finde ud af, om deres smagssans er noget tillært eller noget genetisk. Og tænk – man fandt ud af, det er noget tillært. Det viste sig, at hvis forældrene ikke brød sig om tomater, gjorde deres børn det heller ikke, men altså ikke på grund af gener! – surprise!

Islam

Islam er hvad de primitive fortolkere gør den til, ligesom kristendommen blev det, som kirkens magthavere gjorde den til.

I Koranen står bl.a.: "Glæden ved at tilgive er sødere end glæden ved hævn."

Og "Hvad der træffer dig af godt, det er fra Allah, og hvad der rammer dig af ondt, det er fra dig selv."

Og i Hadith 340: "Hvad er endnu bedre end at faste, vise næstekærlighed og at bede? Det er endnu bedre at skabe fred mellem fjender, thi fjendskab og ondskab lægger al himmelsk belønning øde."

I Hadith: ”Den er svag, som kaster andre til jorden, men den er stærk, der styrer sin vrede”.

I Hadith 69: ”Ingen, der har det mindste gran af stolthed i hjertet, kan komme i paradys.”

Et evolutionsprincip?

Peter Russell skrev engang, at mennesket er i gang med at øge sit antal af hjerneceller. Han fortalte, at en hund har 10 i 9ende hjerneceller, mennesket har snart 10 i 11te. Han mener at 10 i 10ende synes at være det magiske tal, hvor et nyt udviklingsspring opstår. Forudsætningen synes dog at være, at disse celler integreres i en sammenhængende organiseret struktur, så de fungerer som en helhed.

Han er optimistisk nok til at mene, at menneskets hjerne er ved at få en bedre organiseret cellestruktur, således at vi snart er parat til en global bevidsthed og dermed vil organisere os i et globalt samarbejde.

Ifølge Martinus vil vi få åbnet et nyt center i hjernen, sådan at vi bedre kan modtage højfrekvent kosmisk energi, og at det er dette der vil medføre et stort udviklingsspring i menneskehedens bevidsthed.

Men det er jo ikke vort fysiske udstyr i sig selv, der afgør hvor langt vi er kommet i åndelig udvikling. Selv om vi havde hjernen til at modtage høj visdomsenergi, nytter det ikke, hvis vi ikke er i stand til at forstå den information som energien indeholder. Som Jesus sagde: man skal ikke hælde ny vin på gamle lædertasker så sprækker de bare. Og det nytter heller ikke at læse Martinus, hvis man ikke kan finde ud af at bruge det i praksis.

Vand

For nogle år siden var der stor opmærksomhed på vands kvaliteter. Der var noget, som hed ”Grander-vand”, tappet fra en kilde i Østrig. Man talte også om ”ioniseret vand”, der skulle være sundt, fordi det indeholdt ekstra elektroner. Og så var der ”clustered water”, dvs vand der var organiseret i særlige klynger, og som man mente var naturligt og sundt, fordi det fandtes i nyfødte og i organisk dyrket frugt og grøntsager.

Endelig var der også det, man kaldte ”struktureret” vand. Nogen havde påvist, at syge celler var omgivet af ”ustruktureret” vand, dvs vand der manglede en elektron, mens sunde celler var omgivet af ”struktureret” vand.

Jeg har prøvet at analysere dette ud fra, hvad Walter Russell har skrevet. Ifølge ham er det noget vrøvl at tale om elektroner, ja om partikler i det hele taget. Der findes i den fysiske verden kun bevægelse, dvs elektricitet i to modsatrettede spiralbevægelser. Der er den udadgående, centrifugale, fejlagtigt kaldet ”protoner”, og den indadgående, sammentrækkende, kaldet ”elektroner”. Når der er balance i mellem dem er der harmoni.

Alt i universet består af levende væsener, fortæller Martinus os. Også vanddråber eller vandatomer er levende væsener, der holdes sammen af deres bevidsthedsenergi ligesom alle andre atomer gør. Vandvæsener

er let påvirkelige, så den førnævnte balance kan nemt forstyrres.

I vor organisme er der meget vand. Ved negative tanker forstærkes den udadgående bevægelse, og de små vandvæsener kommer ud af balance, som dog kan rettes op igen ved hjælp af kærlige tanker, som styrker den indadgående bevægelse.

Da elektroner synes at repræsentere den indadgående bevægelse, er der måske noget om, at det man opfatter som ekstra elektroner kan betyde vand påvirket af megen kærlighed.

De to slags fødsler

Denne tegning af svenskeren Gert Kaffa viser fødsel og død som del af samme helhed, som kredsløb. På billedet ses et ungt par, der spændt venter på at hilse en sjæl velkommen til sin nye inkarnation, og på den anden side står slægtninge for at byde velkommen til den, der skal forlade jorden og have en tiltrængt hvilepause.

Illuminati

Der har været mange konspirationsteorier om en hemmelig organisation, kaldet Illuminati, der i det skjulte skulle arbejde for en ny verdensorden. Men hvad er fakta? Den 1. maj 1776 dannede den bayerske juraprofessor Adam Weishaupt en sammenslutning under det navn. Ordenens officielle formål var arbejde for en fælles verden uden klasseskel og uden organiserede religioner. For amerikanere var det den rene kommunisme og forbød

organisationen. Også i Sydtyskland blev den og andre frimurerordener forbudt, fordi man mente de dyrkede hedenske og okkulte ritualer.

Efter det flygtede stifteren Adam Weishaupt og forsvandt sporløst. Der gik selvfølgelig rygter om, at de bare var gået under jorden og stadig voksede skjult. Men det er der ingen beviser for.

Kød og kræft

Nu har forskningen endnu engang fastslået – hørte man i alle medier i oktober – at kødspisning kan være kræftfremkaldende, især hvis det drejer sig om forarbejdet kød som f.eks. spegepølse.

Vi har også hørt historien om, hvorfor danskerne blev de nok mest kødspisende af alle folk på jorden. For ca. 100 år siden stod dansk landbrug i den situation, at de kunne sælge uanede mængder af bacon til især England, men hvem skulle så spise resten af grisen? Så man satte prisen gevaldigt ned, så selv fattigfolk fik råd til at spise kød hver dag og ikke kun om søndagen. Før var det jo kun de rige, der kunne det, så det var der prestige i.

Efterhånden blev kødspisningen en vane, der hang sammen med større status. Det er så det, der nu er ved at ske i andre lande, der er på vej op i velstand. Men det kan klimaet ikke holde til, så nu hører vi mange advarsler. Mon ikke det snart bliver in i den vestlige verden at nedsætte kødforbruget, ikke bare fordi også Martinus siger, det er alt for belastende for helbredet, men også fordi vi udvikler os hen mod større hensyn til dyrene.

I øvrigt ser man i disse år forbruget af mælk gå meget ned. I 1970 drak hver person i Danmark 160 liter mælk om året, i 2014 er det nede på 90 liter om året. Så måske bliver der færre malkekøer, hvis man altså ikke bare øger eksporten i stedet.

Om at dø i fred

Nu er hospitalspræster, men også en del hospitalspersonale, begyndt at argumentere for at lade de gamle og syge dø i fred og værdighed i stedet for at fortsætte en udsigtsløs behandling. Det handler om at have respekt for de døendes egne ønsker. Det siges, at det især er de pårørende, som ikke vil give slip på deres gamle slægtninge.

Der tiltrænges viden om, hvad døden i virkeligheden er.

Downs

Man hører, at der snart ikke fødes børn med downs syndrom eller andre mentale sygdomme mere, dvs med de moderne metoder kan man se den slags tidligt i fostertilstanden, og så vælger de fleste en provokeret abort.

Ifølge Martinus vil man inkarnere med sådanne skavanker, hvis man i sit tidligere liv har ødelagt sine talentkerner for skabelsen af en sund organisme, det kan ske hvis man f.eks. har haft et stort stofmisbrug. Så er det man må spørge, hvor skal de stakkels børn så inkarnere? I U-landene, som har endnu mindre råd til handicappede mennesker?

Krigsmedaljer

Så kan man også i Danmark få medaljer for at have været god til at føre krig! Ak ja, Efter i over 2000 år at have hørt Jesu ord om, at ”stikke

sit sværd i skeden”, dvs at vi ikke må slå ihjel, kan man blive hædret for det ”håndværk”!

De unge bliver klogere!

Forskningen har vist, at de studerende i dag er klogere end de har været tidligere. Ja, selvfølgelig, vi udvikler jo vor intelligens fra liv til liv.

Der er jo dem, der stadig tror, intelligens handler om gener. Så er det morsomt at konstatere, at mens mennesket har ca. 3 milliarder DNA-basepar i sit genom, så har f.eks. en amøbe 670 milliarder basepar, og en lungefisk 130 milliarder!

Nyt fra Livets Skole

Søndag den 6. december, kl. 13-15

Juleforedrag og Julehygge med æbleskiver og alkoholfri julegløgg

”Juleevangeliet – i lyset af Martinus åndsvidenskab”

v/ Peter Wraa.

Søndag den 24. januar kl. 13-15

Foredrag og dialog

”Menneskets seksuelle evolution”

-et åndsvidenskabeligt foredrag

v/Karl Jørgensen

Søndag den 21. februar kl. 13-15

Foredrag og dialog

”Bønnens funktion – i lyset af Martinus åndsvidenskab”

v/Jan Schmidt

Søndag den 6. marts, kl. 13-15

Foredrag og dialog

”Om det gode og det onde” – et åndsvidenskabeligt foredrag.

v/Toni Bjerremose

Søndag den 17. april,

Foredrag og dialog, kl. 13-15

”Menneskets åndelige kroppe” – et åndsvidenskabeligt foredrag.

v/Ingemar Fridell

Der er studiegruppe om søndagen før foredraget, altså kl. 10.- 12.30

Sommerskole i Martinus åndsvidenskab – Det Tredie Testamente på Kragssbjerggaard i Odense, Lørdag den 25. juni, kl 16:00 til fredag den 1. juli 2016, kl 11:00

Se speciel sommerskolebrochure

Tilmelding på telefon 2015 7811

Kurset er gratis, mad og overnatning fra 600.- til 3100.-, alt efter faciliteter.

Der tilbydes hel eller delvis friplads

Kontor og administration

LIVETS SKOLE i åndsvidenskab

Vestre Gade 6A

Brøndbyøster

2605 Brøndby

Jan Langekær

www.livetsskole.info

Fest for Martinus kosmiske indvielse

i Kulturhuset Kilden, Nygårds Plads 31, Brøndbyøster, 2605 Brøndby

LØRDAG den 19. marts 2016, kl. 12:15-17:30

+ veganerbuffet

Taler, film, musik og te/kaffe og lagkage.

Rolf Elving, Jan Langekær, og mange andre medvirkende.

Fri adgang og gratis entré, men tilmelding på telefon

2015 7811 er nødvendig af pladshensyn.

(Dørene åbnes kl. 12:15) Teatersalen

Med efterfølgende veganerbuffet - kr. 120,- kr, også i Kulturhuset Kilden,

Også til veganerbuffetten er tilmelding på telefon 2015 7811 nødvendig af hensyn til planlægningen.

Arrangør: LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab

www.livetsskole.info

Udstillinger

I Ringsted kongrescenter er der Martinus-udstilling

d. 23. og 24. januar 2016

The Third Testament and Martinus Spiritual Science in London

Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab og hans kosmiske symboler udstilles for første gang i England fra **den 29. april til den 2. maj 2016** på Mind-BodySpirit Wellbeing Festival i Olympia, National Hall i London.

Arrangøren er LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab i samarbejde med The Third Testament Foundation Copenhagen.

På standen vil stå Hellebeth Hansen, Jan Langekær, Chris Daimo og Pia Daimo.

Formålet med udstillingen er at oplyse- og informere om eksistensen af The Third Testament og at lægge grundlaget for at danne nye studiegrupper i London og de engelstalende lande, samt at skabe interesse for åndsvidenskaben ude i verden.

En kosmisk analyse der viser, hvorfor det er meget forkert at ændre så meget som et komma i *Det Tredie Testamente*

Af Jes Arbov

Analyserne, der beskriver jegets modtagelse og vending bevægelsen eller energien, hører til de mest ophøjede og fascinerende i *Livets Bog*, fordi vi her befinder os i området, der udgør selve fundamentet for livets oplevelse og samtidig er den inderste årsag til, at enhver bevægelse uden undtagelse er udtryk for liv. Martinus forklarer, hvordan indtryk forvandles til udtryk og taler i den forbindelse om jegets stempling af energien:

”Men disse ”Livssubstanser” [dvs. livets fundamentale detaljer] vilde aldrig kunne eksistere eller være blevet til, hvis de ikke samtidig var blevet paaført et Jeg’s Stempel. Det er dette Jeg-Stempels Paaføring af ”Bevægelsen”, der igen gør den identisk med eller forvandler den til ”Livsytring”. Hvorledes bliver da dette ”Stempel” paaført ”Bevægelsen”? – Ja, vi har allerede tidligere berørt Problemet. Denne ”Stempling” af ”Bevægelsen” er nemlig det samme som den ”Vending” eller ”Drejning” af ”Bevægelsen”, der altid uden Undtagelse vil finde sted ved sidstnævntes Møde eller Berøring med Jeg’et. Det er denne ”Vendingsproces”, der forvandler alle ”Indtryk” til ”Udtryk”. ”Indtrykkene” er jo Oplevelse af Energiernes indadgaaende Bevægelse i Bevidstheden, medens ”Udtrykkene” er Energiernes udadgaaende Bevægelse fra Bevidstheden, hvilket i allerhøjeste Grad ogsaa bekræfter Bevægelsens Identitet som ”Liv”. Uden ”Indtryk” og ”Udtryk” eksisterede der i Virkeligheden intet Liv. For hvad er vel Livet andet end en Jongleren med Indtryk og Udtryk? –” (*Livets Bog* 3, stk. 822.)

Denne stempling af energien, sker således inden afsendelsen af en hvilken som helst form for energi, og med dette stempel sætter jeget sit eget helt unikke individualitetsstempel på den energi, det sender ud.

Ud fra denne analyse bliver det klart, hvorfor det er uantageligt at ændre det mindste ved Martinus’ værk. *Det Tredie Testamente* er en manifestation af den kosmiske bevidsthed og bærer det umiskendelige (kvalitets)stempel af en kosmisk indviet individualitets jeg. Ved at ændre på dette stempels aftryk bliver det oprindelige stempel tilført energier fra andre, fremmede jegers stempel. Derved sker der en kvalitetsforringelse på to niveauer. For det første bliver de energier, der er stemplet af det kosmiske bevidste jeg, tilført små stempler fra kosmiske UINDVIEDE personers jeger, og for det andet bliver det oprindelige forfatterjegs stempel blandet op med energier fra FREMMEDE jegers stempler, hvorved det mister en del af sin oprindelige renhed og originalitet.

Der sker med andre ord uundgåeligt en vis ”forvanskning” af værket ved at følge den fremgangsmåde, som Martinus Institut har valgt, hvor uindviede væsener fjerner ord fra det originale værk og skifter dem ud med nye, ”tekstmoderniserede” versioner. Disse nye versioner af ordene besidder nemlig ikke længere det kosmisk bevidste jegs stempel. Det oprindelige forfatterjegs stempel er således – efter fuldførelsen af denne proces – ikke længere lige så klart og renfærdigt tilstede i teksten som før indbruddet af de fremmede jegers stempling.

I den indsigtsfulde artikel ”At læse ånd og at læse ord” er Kirsten Thurø flere steder inde på nøjagtigt den samme analyse, selvom hun ikke eksplicit henviser til Martinus’ analyse af jegets vending af bevægelsen. Hun skriver f.eks.: ”Dersom der føres fiksfakserier ind i værket f.eks. ved ændring af store og små bogstaver, bliver der skruet ned for tekstens åndelige påvirkning af læseren; fordi ordene ikke fra starten i denne nævnte rettede form blev født ud fra et kosmisk bevidst menneskes tankekraft og livgivende alvidenheds resonansbund. Ordenes udtryksform vil være en genfødsel påført et ufuldkomment jordisk menneskes mentale stempel. Det er derfor mennesker med højt udviklede sanseevner giver udtryk for ikke at opleve det samme lys eller den samme lethed, læsende de rettede bøger”. (*Den Ny Verdensimpuls*, 2013 nr. 4, s. 9).

Det er, som Kirsten Thurø her gør opmærksom på, et faktum, at mennesker med et veludviklet åndeligt sanseapparatet umiddelbart oplever en tydelig forskel mellem Martinus’ egen originale tekst og den bearbejdede udgave. Det kan ganske vist være svært at forstå for mennesker, der endnu ikke har udviklet deres åndelige følesans i nævneværdig grad på dette område, og det kan være nærmest umuligt at forklare dem det. Det svarer til at forklare farver for en farveblind, og det er bl.a. af den grund, at nærværende analyse er så betydningsfuld.

For ved at tage udgangspunkt i Martinus’ kosmiske analyse af jegets vending af bevægelsen kan det – som det er vist her – rent logisk påvises, at det forringer tekstens kvalitet, når man udskifter de ord, som Martinus selv har præget og anvendt i sine analyser, med nye ord, der er indsat af andre, og som derfor ikke længere er ”paaført” det kosmisk bevidste ”Jeg’s Stempel”. At følge dette ræsonnement kræver ikke særligt udviklede sanser. Alt, hvad der kræves, er evnen til logisk og upartisk tænkning.

Ud fra denne kosmisk forankrede analyse er det således umiddelbart indlysende, at hvis man virkelig ønsker, at den kosmiske bevidstheds jegs stempling af ordene skal være repræsenteret så rent og klart som muligt i *Det Tredie Testamente*, er det ene og alene Martinus’ egne, personligt godkendte udgaver af bøgerne, der skal genudgives.

FILOSOFISKE KRUMMER

Mirakler er ikke i modstrid med naturen. De er kun i modstrid med det, vi ved om naturen. (St. Augustin år 354-430)

Forvandl dine sår til visdom. (Oprah Winfrey)

Den der virkelig ønsker at gøre noget, finder en vej, den anden finder en undskyldning. (arabisk ordsprog)

Den der gør sandheden, kommer til lyset. (Jesus)

Selverkendelse er vejen til indre fred, der igen er vejen til ydre fred. (Ambres)

Det er ved at give, st du får, og ved at glemme dig selv, at du finder dig selv. (Frans af Assisi)

Det er kun med hjertet, man rigtigt kan se. Det væsentligste er usynligt for øjet. (Den lille prins)

Det gode er blufærdigt, det bor lønlige og viser sig i den selvforglemmende gerning. (Georg Wulff)

Når man betragter menneskets lange og dystre historie, ser man, at der er blevet begået langt flere afskyelige handlinger i lydighedens navn end i oprørets. (C.P.Snow)

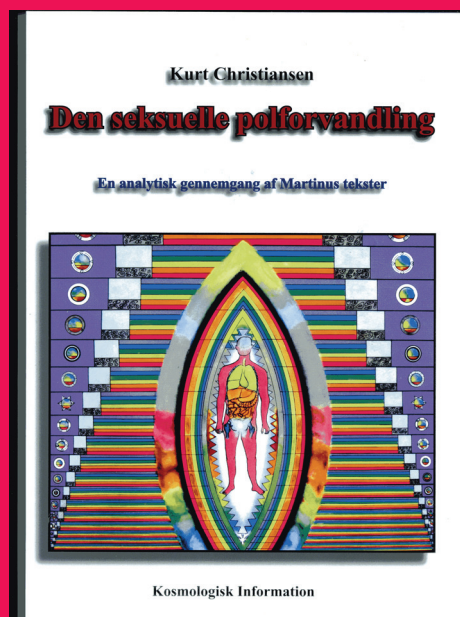
Anerkendende kommunikation er et udtryk for en indstilling til andre mennesker, som tillader, at vi kan se forskelligt på tingene uden at kæmpe om, hvem der har ret. (Piet Draby)

Alt det vi kalder virkeligt er skabt af noget, som vi ikke anser for at være virkeligt. (Niels Bohr)

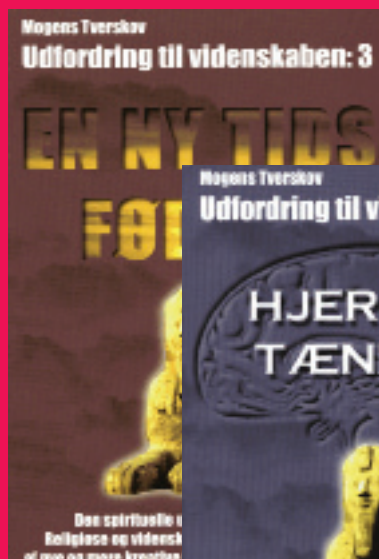
Vi blev født til at ære den strålende Gud, som er i os. Ikke kun i nogle af os, men i alle, og når vi lader vort lys skinne, vil vi ubevidst give andre mennesker lov til at gøre det samme. Når vi er frigjort af vor egen frygt, vil vi automatisk frigøre andres. (Nelson Mandela)

Menneskets imperier er skabt ved at tage, hvilket han vil miste og fortsat vil miste, indtil han har skabt balance ved at give. Det er den universelle kærlighedens lov. (Walter Russell)

tilbud

Kurt Christiansen:
Den seksuelle polforvandling
100 kr.

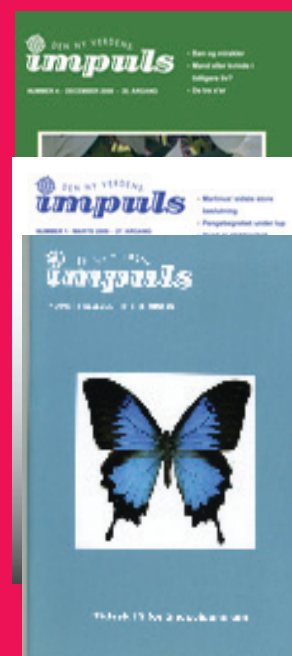
Alle tre Tverskov-bøger for 100 kr!

Kurt Christiansens
Martinus biografi i to bind
1280 A4 sider - kr. 100,-

Sv. Åge Rossen
Martinus' verdensbillede
480 sider - kr. 200

Ældre numre af Impuls
fås for 5 kr

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk